Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 3 Maaliskuu № 3

1937
PETROSKOI
NKP(b):n KARJALAN ALUEKOMITEAN KUSTANNUSLIIKE

Sisältö:

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: Petroskoi Pushkinskaja 7, huone 304, puhelin 168

№ 3 (64) Maaliskuu 1937

Puoluetyön puutteellisuuksista sekä trotskilaisten ja muiden kaksinaamaisten likvidoimisen toimenpiteistä

Toveri STALININ selostus NKP(b):n KK:n pleenumissa maaliskuun 3 p:nä v. 1937

Toverit!

Pleenumissa kuulluista selostuksista ja niiden johdosta käytetyistä puhevuoroista näkyy, että me olemme tässä tekemisissä seuraavien kolmen perustosiasian kanssa.

Ensinnäkin, ulkovaltioiden agenttien tuholais- ja diversio-spionityö, joiden joukossa trotskilaiset näyttelivät verrattain aktiivista osaa, on vississä määrin koskettanut kaikkia tai miltei kaikkia järjestöjämme, niin taloudellisia kuin myöskin administratiivisia ja puoluejärjestöjämme.

Toiseksi, ulkovaltioiden agentit, siinä luvussa trotskilaiset, tunkeutuivat ei ainoastaan alempiin järjestöihin, vaan myöskin eräille vastuunalaisille paikoille.

Kolmanneksi, eräät johtavat toverimme, niin keskuksessa kuin myöskin paikkakunnilla, eivät ainoastaan olleet näkemättä näiden tuholaisten, diversanttien, spionien ja murhaajien todellisia kasvoja, vaan osottautuivat siinä määrin huolettomiksi, hyväsydämisiksi ja naiveiksi, että usein itse edistivät ulkovaltioiden agenttien tunkeutumista yksille tai toisille vastuunalaisille paikoille.

Tällaisia ovat ne kolme kiistatonta tosiasiaa, jotka luonnollisesti käyvät ilmi selostuksista ja niiden johdosta käytetyistä puhevuoroista.

I.

POLIITTINEN HUOLETTOMUUS

Millä on selitettävissä se, että johtavat toverimme, joilla on kaikenlaisia puoluevastaisia ja sovettivastaisia virtauksia vastaan käydyn taistelun rikas kokemus, osottautuivat tässä tapauksessa niin naiveiksi ja sokeiksi, että eivät kyenneet huomaamaan kansan vihollisten todellisia kasvoja, eivät kyenneet tuntemaan susia lampaan nahassa, eivät kyenneet repäisemään heiltä naamaria?

Voidaanko väittää, että SSTL:n alueella toimivien ulkovaltioiden agenttien tuholais- ja diversio-spionityö voi olla meille jotain odottamatonta ja ennennäkemätöntä? Ei, tätä ei voida väittää. Tästä puhuvat tuholaisteot kansantalouden eri aloilla viimeisten 10 vuoden aikana, alkaen Shahtin kaudesta, teot, jotka on esitetty virallisissa dokumenteissa.

Voidaanko väittää, että viimeaikana ei meillä ole ollut minkäänlaisia varottavia signaaleja ja varottavia osoituksia fasismin trotskilais-zinovjevilaisten agenttien tuholais-, spioni- tai terroristisesta toiminnasta? Ei, tätä ei voida väittää. Tällaisia signaaleja on ollut ja bolsheviikeilla ei ole oikeutta unohtaa niitä.

Toveri Kirovin katala murha oli ensimmäinen vakava varoitus, joka

puhui siitä, että kansan viholliset tulevat käyttäytymään kaksinaamaisesti ja kaksinaamaisesti käyttäytyen tulevat maskeerautumaan bolsheviikiksi, puolueihmiseksi, päästäkseen luottamukseen ja avatakseen itselleen pääsyn järjestöihimme.

"Leningradin keskuksen" oikeusprosessi, samoin kuin "Zinovjevin—Kamenevin" oikeusprosessi, antoi uuden perustelun opetuksille, jotka johtuvat toveri Kirovin katalan murhan tosiasiasta.

"Zinovjevilais-trotskilaisen blokin" oikeusprosessi laajensi edellisten prosessien opetuksia, osoittaen silminnähtävästi, että zinovjevilaiset ja trotskilaiset yhdistävät ympärilleen kaikki vihamieliset porvarilliset ainekset, että he ovat muuttuneet Saksan poliisiohranan spioni- ja diversioterroristiseksi agentuuriksi, että kaksinaamaisuus ja maskeeraus on zinovjevilaisten ja trotskilaisten ainoa keino tunkeutua järjestöihimme, että valppaus ja poliittinen tarkkanäköisyys ovat kaikkein varmin keino tällaisen tunkeutumisen ehkäisemiseksi, zinovjevilais-trotskilaisen rosvojoukkion likvidoimiseksi.

Tammikuun 18 päivänä v. 1935 antamassaan suljetussa kirjeessä NKP(b):n Keskuskomitea toveri Kirovin katalan murhan johdosta päättävästi varotti puoluejärjestöjä poliittisesta hyväsydämisyydestä ja poroporvarillisesta töllistelystä. Suljetussa kirjeessä sanotaan:

> "On tehtävä loppu opportunistisesta hyväsydämisyydestä, joka on lähtöisin siitä virheellisestä edellytyksestä, että voimiemme kasvun mukaan vihollinen muka tulee yhä kesymmäksi ja sävyisämmäksi. Tällainen edellytys on perinjuurin väärä. Se on oikeistoukloonin röyhtäys, ukloonin, joka vakuuttaa kaikille ja kaikessa, että viholliset tulevat hiljalleen ryömimään sosialismiin, että niistä loppujen lopuksi tulee oikeita sosialisteja. Bolsheviikkien asia ei ole levätä laakereilla ja töllistellä. Me emme tarvitse hyväsydämisyyttä, vaan valppautta, todellista bolshevistista revolutsioonista valppautta. On muistettava, että mitä toivottomampi on vihollisten asema, sitä halukkaammin ne tarttuvat äärimmäisiin keinoihin, sellaisten ainoina keinoina, jotka ovat tuomitut häviöön taistelussaan sovettivaltaa vastaan. Tämä on muistettava ja oltava valppaina".

Heinäkuun 29 päivänä v. 1936 antamassaan suljetussa kirjeessä trotskilais-zinovjevilaisen blokin spioni-terroristisen toiminnan johdosta NKP (b):n Keskuskomitea jälleen kutsui puoluejärjestöjä maksimaaliseen valppauteen, kykyyn tuntea kansan viholliset, olivatpa ne maskeerautuneet miten hyvin tahansa. Suljetussa kirjeessä sanotaan:

> "Nyt, kun on todistettu, että trotskilais-zinovjevilaiset hylkiöt taistelussa sovettivaltaa vastaan yhdistävät kaikki maamme työtätekevien julmimmat ja vannoutuneimmat viholliset — spionit, provokaattorit, diversantit, valkokaartilaiset, kulakit jne., kun yhtäältä näiden ainesten ja toisaalta trotskilaisten ja zinovjevilaisten väliltä ovat hävinneet kaikki rajat — on kaikkien puoluejärjestöjemme, puolueen kaikkien jäsenten ymmärrettävä, että kommunistien valppaus on välttämätöntä, joka alalla ja joka tilanteessa. Nykyisissä olosuhteissa tulee jokaisen bolsheviikin riistämättömänä ominaisuutena olla kyky tuntea puolueen vihollinen, olipa se maskeerautunut miten hyvin tahansa".

Siis, signaaleja ja varoituksia on ollut.

Mihin kutsuivat nämä signaalit ja varoitukset?

Ne kutsuivat siihen, että puolue-organisatsiotyön heikkous on likvi-

doitava ja puolue muodostettava voittamattomaksi linnoitukseksi, johon ei voisi tunkeutua yksikään kaksinaamainen.

Ne kutsuivat siihen, että puolue-poliittisen työn aliarvioinnista on tehtävä loppu ja tehtävä ratkaiseva käänne tällaisen työn kaikinpuolisen voimistamisen suuntaan, poliittisen valppauden voimistamisen suuntaan.

Mutta kuinka on ollut? Tosiasiat ovat osoittaneet, että toverimme ottivat vastaan signaalit ja varoitukset enemmän kuin vaikeasti.

Tästä kaunopuheisesti puhuvat kaikille tunnetut tosiasiat puoluedokumenttien tarkastus- ja vaihtokamppailun alalta.

Millä on selitettävissä, että nämä varoitukset ja signaalit eivät saaneet tarvittavaa tehoa?

Millä on selitettävissä, että puoluetoverimme, huolimatta heidän sovettivastaisia aineksia vastaan käymänsä taistelun kokemuksista, huolimatta kokonaisesta joukosta varoittavia signaaleja ja varoittavia osoituksia, osottautuivat poliittisesti likinäköisiksi kansan vihollisten tuholais- ja spioni-diversiotyön edessä?

Ovatko kenties puoluetoverimme tulleet huonommiksi kuin olivat ennen tulleet vähemmän tietoisiksi ja kurinalaisiksi? Ei, tietenkään ei!

Ehkempä he ovat alkaneet rappeutua? Taaskaan ei! Tällaisella olettamuksella ei ole minkäänlaista perustetta.

Miten sitten on asia? Mistä tällainen töllistely, huolettomuus, hyväsydämisyys, sokeus?

Asia on niin, että puoluetoverimme, viehättyneinä taloudellisiin kamppailuihin ja suunnattomiin saavutuksiin taloudellisen rakennustyön rintamalla yksinkertaisesti unohtivat eräät sangen tärkeät tosiasiat, joita bolsheviikeilla ei ole oikeutta unohtaa. He unohtivat yhden perustosiasian SSTL:n kansainvälisen aseman alalta eivätkä huomanneet kahta sangen tärkeätä tosiasiaa, joilla on suoranainen suhde nykyisiin tuholaisiin, spioneihin, diversantteihin ja murhaajiin, jotka suojaavat itseänsä puoluekirjalla ja maskeerautuvat bolsheviikiksi.

II.

KAPITALISTINEN YMPÄRÖINTI

Mitä ovat ne tosiasiat, jotka puoluetoverimme ovat unohtaneet tai joita he yksinkertaisesti eivät ole huomanneet?

He unohtivat sen, että sovettivalta on voittanut ainoastaan yhdellä kuudesosalla maailmaa, että kapitalististen valtioiden alueet käsittävät viisi kuudesosaa maailmaa. He unohtivat, että Sovettiliitto on kapitalistisen ympäröinnin tilanteessa. Meillä on tullut tavaksi lörpötellä kapitalistisesta ympäröinnistä, mutta ei haluta syventyä siihen, mitä tämä kapitalistinen ympäröinti on. Kapitalistinen ympäröinti — se ei ole tyhjä fraasi, se on sangen reaalinen ja epämiellyttävä ilmiö. Kapitalistinen ympäröinti — se merkitsee sitä, että on olemassa yksi maa, Sovettiliitto, joka on pystyttänyt kotonaan sosialistisen järjestyksen ja sitäpaitsi on paljon maita — porvarilliset maat, jotka jatkavat kapitalistista elintapaa ja jotka ympäröivät Sovettiliittoa, odottaen tilaisuutta, saadakseen hyökätä sen kimppuun, musertaakseen sen tahi ainakin — murtaakseen sen mahdin ja heikentääkseen sitä.

Tämän perustosiasian toverimme unohtivat. Mutta nimenomaan sehän määrääkin keskinäissuhteiden perustan kapitalistisen ympäröinnin ja Sovettiliiton välillä.

Ottakaamme esimerkiksi porvarilliset valtiot. Naivit ihmiset saatta-

vat ajatella, että niiden välillä on olemassa erikoisen ystävälliset suhteet samantyyppisinä valtioina. Mutta näin saattavat ajatella ainoastaan naivit ihmiset. Mutta todellisuudessa niiden väliset suhteet ovat enemmän kuin kaukana ystävällisistä suhteista. On todistettu, että niinkuin kaksi kertaa kaksi on neljä, niin porvarilliset valtiot lähettelevät toistensa selkäpuolelle spionejaan, tuholaisiaan, diversanttejaan, vieläpä joskus murhaajiakin, antavat näille tehtävän tunkeutua näiden valtioiden virastoihin ja tuotantolaitoksiin, muodostaa siellä verkostonsa ja "tarpeentullen" — räjäyttää niiden selkäpuolet, heikentääkseen niitä ja murtaakseen niiden mahdin. Näin on asia nykyaikana. Näin oli asia ennenkin. Ottakaamme esimerkiksi valtiot Napoleon I ajan Europassa. Silloin Ranska vilisi täynnään venäläisten, saksalaisten, itävaltalaisten, englantilaisten leiristä tulleita spioneja ja diversantteja. Ja päinvastoin, Englannilla, Saksan valtioilla, Itävallalla, Venäjällä oli silloin selkäpuolellaan ainakin yhtä suuri määrä ranskalaisesta leiristä tulleita spioneja ja diversantteja. Englannin agentit järjestivät kaksi kertaa murhayrityksen Napoleonia vastaan ja useita kertoja nostattivat Ranskassa Vendéen talonpojat Napoleonin hallitusta vastaan. Mutta minkälainen oli Napoleonin hallitus? Porvarillinen hallitus, joka kuristi Ranskan revolutsion ja säilytti ainoastaan revolutsion ne tulokset, jotka olivat edullisia suurporvaristolle. Ei kannata puhuakaan siitä, että Napoleonin hallitus ei jäänyt velkaa naapureilleen ja samoin oli ryhtynyt diversiotoimenpiteisiinsä. Näin oli ennen, 130 vuotta sitten. Näin on asia nyt, 130 vuoden kuluttua Napoleon I jälkeen. Nykyään Ranska ja Englanti vilisevät täynnään saksalaisia spioneja ja diversantteja ja päinvastoin Saksassa vuorostaan toimivat englantilais-ranskalaiset spionit ja diversantit. Amerika vilisee täynnään japanilaisia spioneja ja diversantteja ja Japani — amerikalaisia.

Tällainen on porvarillisten valtioiden välisten suhteiden laki.

Kysytään, miksi porvarillisten valtioiden pitäisi suhtautua sosialistiseen sovettivaltioon lempeämmin ja ystävällisemmin kuin oman tyyppisiinsä porvarillisiin valtioihin? Miksi niiden pitäisi lähettää Sovettiliiton selkäpuolelle vähemmän spioneja, tuholaisia, diversantteja ja murhaajia kuin mitä ne lähettävät niille sukulaissuhteissa olevien porvarillisten valtioiden selkäpuolille? Mistä te tämän olette ottaneet? Eikö marxismin näkökannalta ole oikeammin edellyttää, että Sovettiliiton selkäpuolille porvarilliset valtiot lähettävät kaksi ja kolme kertaa enemmän tuholaisia, spioneja, diversantteja ja murhaajia kuin minkä porvarillisen valtion selkäpuolille hyvänsä?

Eikö ole selvää, että niinkauan, kun tulee olemaan kapitalistinen ympäröinti, meillä tulee olemaan tuholaisia, spioneja, diversantteja ja murhaajia, joita ulkovaltioiden agentit lähettelevät selkäpuolillemme?

Tämän kaiken unohtivat puoluetoverimme ja unohdettuaan sen, osottautuivat yllätetyiksi.

Juuri siksi japanilais-saksalaisen poliisiohranan trotskilaisten agenttien spioni-diversiotyö osottautui eräille tovereillemme täydelliseksi yllätykseksi.

III.

NYKYINEN TROTSKILAISUUS

Edelleen. Taistellessaan trotskilaisia agentteja vastaan puoluetoverimme eivät huomanneet, eivät nähneet, että nykyinen trotskilaisuus ei ole enää sitä, mitä se oli, sanokaamme, 7—8 vuotta sitten, että trotskilaisuudessa ja trotskilaisissa on tänä aikana tapahtunut vakava evolutsio, joka on perinjuurin muuttanut trotskilaisuuden muodon, että tämän vuoksi on

myöskin taistelua trotskilaisuutta vastaan, taistelumetoodeja sitä vastaan muutettava perinjuurin. Puoluetoverimme eivät huomanneet, että trotskilaisuus on lakannut olemasta poliittinen virtaus työväenluokassa, että poliittisesta virtauksesta työväenluokassa, jota se oli 7—8 vuotta sitten, trotskilaisuus on muuttunut ulkovaltioiden vakoiluelimien antamien tehtävien mukaan toimivien tuholaisten, diversanttien, spionien ja murhaajien raivokkaaksi ja periaatteettomaksi bandiksi.

Mitä on poliittinen virtaus työväenluokassa? Poliittinen virtaus työväenluokassa — se on sellainen ryhmä tai puolue jolla on määrätty poliittinen fysionomiansa, platformunsa, ohjelmansa, joka ei peitä eikä voi peittää työväenluokalta katsantokantojaan, vaan päinvastoin, propageeraa katsantokantojaan avoimesti ja rehellisesti, työväenluokan silmäin edessä, joka ei pelkää näyttää työväenluokalle poliittisia kasvojaan, ei pelkää demonstreerata työväenluokan edessä todellisia päämääriään ja tehtäviään, vaan päinvastoin, avatuin kypärinsilmukoin menee työväenluokkaan, vakuuttaakseen sille katsantokantojensa oikeellisuuden. Ennen, 7—8 vuotta sitten, trotskilaisuus oli yksi tällainen poliittinen virtaus työväenluokassa, tosin lениniläisvastainen ja siksi syvästi virheellinen, mutta kuitenkin poliittinen virtaus.

Voidaanko sanoa, että nykyinen trotskilaisuus, sanokaamme vuoden 1936 trotskilaisuus, on poliittinen virtaus työväenluokassa? Ei, sitä ei voida sanoa. Miksi? Siksi, että nykyiset trotskilaiset pelkäävät näyttää työväenluokalle todellisia kasvojaan, pelkäävät paljastaa sille todellisia päämääriään ja tehtäviään, huolellisesti peittävät työväenluokalta poliittisen fysionomiansa, peläten, että jos työväenluokka saa tietää heidän todelliset aikeensa, niin se kiroaa heidät vieraina ihmisinä ja ajaa heidät pois luotaan. Tällä oikeastaan onkin selitettävissä, että trotskilaisen työn perusmetoodina ei nykyään ole katsantokantojensa avoin ja rehellinen propaganda työväenluokan keskuudessa, vaan katsantokantojensa maskeeraus, vastustajiensa katsantokantojen matelevainen ja luikkimainen ylistely, omien katsantokantojensa farisealainen ja teeskennelty tallaaminen lokaan.

Vuoden 1936 oikeusprosessissa, jos muistatte, Kamenev ja Zinovjev päättävästi kielsivät heillä olevan minkäänlaista poliittista platformua. Heillä oli täydellinen mahdollisuus esittää oikeusprosessissa poliittinen platformunsa. He eivät kuitenkaan sitä tehneet, julistaen, että heillä ei ole minkäänlaista poliittista platformua. Ei voi olla epäilystä siitä, etteivätkö he molemmat valehdelleet, kieltäessään heillä olevan platformua. Nyt jopa sokeatkin näkevät, että heillä oli poliittinen platformunsa. Mutta miksi he kielsivät heillä olleen minkäänlaista poliittista platformua? Siksi, että he pelkäsivät paljastaa todellisia poliittisia kasvojaan, he pelkäsivät demonstreerata todellista platformuaan, joka oli kapitalismin restauratsio SSTL:ssa, peläten, että tällainen platformu herättää inhoa työväenluokassa.

Oikeusprosessissa v. 1937 Pjatakov, Radek ja Sokoljnikov asettuivat toiselle tielle. He eivät kieltäneet sitä, että trotskilaisilla ja zinovjevilaisilla on poliittinen platformu. He tunnustivat heillä olevan vissin poliittisen platformun, tunnustivat ja paljastivat sen tunnustuksissaan. Mutta paljastivat sen ei siksi, että olisivat kutsuneet työväenluokkaa, kutsuneet kansaa tukemaan trotskilaista platformua, vaan kirotakseen ja leimatakseen sen kansanvastaiseksi ja antiproletaariseksi platformuksi. Kapitalismin restauratsio, kolhoosien ja sovhoosien likvidoiminen, eksploatatsiosysteemin palauttaminen, liitto Saksan ja Japanin fasististen voimien kanssa sodan jouduttamiseksi Sovettiliittoa vastaan, taistelu sodan puolesta ja rauhanpolitiikkaa vastaan, Sovettiliiton alueellinen paloittelu, luovuttaen saksalaisille Ukraina ja japanilaisille Primorie, Sovettiliiton sotilaallisen tappion valmistelu siltä varalta, että vihollisvaltiot hyökkäävät

sen kimppuun ja näiden tehtävien saavuttamisen keinona — tuholaisuus, diversio, individuaalinen terrori sovettivallan johtajia vastaan, spionaashi japanilais-saksalaisten fasististen voimien hyväksi — sellainen on Pjatakovin, Radekin ja Sokoljnikovin paljastama nykyisen trotskilaisuuden poliittinen platformu. Ymmärrettävää on, että tällaista platformua eivät trotskilaiset voineet olla salaamatta kansalta, työväenluokalta. Ja he salasivat sen ei ainoastaan työväenluokalta, vaan myöskin trotskilaiselta joukolta, eikä ainoastaan trotskilaiselta joukolta, vaan vieläpä johtavalta trotskilaiselta huippukerrokseltakin, jonka muodosti 30—40 henkilöä käsittänyt pieni ihmisryhmä. Kun Radek ja Pjatakov vaativat Trotskilta lupaa kutsua koolle trotskilaisten pienen, 30—40 henkilöä käsittävän konferenssin tämän platformun luonteen informeeraamista varten, niin Trotskij kielsi sen heiltä, sanoen, että on epätarkoituksenmukaista puhua platformun todellisesta luonteesta edes pienelle trotskilaisten ryhmälle, koska sellainen "operatsio" saattaa aiheuttaa hajaannuksen.

"Poliittiset toimihenkilöt", jotka peittävät katsantokantansa, platformunsa ei ainoastaan työväenluokalta, vaan trotskilaiselta joukoltakin, eikä ainoastaan trotskilaiselta joukolta, vaan trotskilaisten johtavalta huippukerrokseltakin — sellainen on nykyisen trotskilaisuuden fysionomia.

Mutta tästä johtuu, että nykyistä trotskilaisuutta ei voida enää nimittää poliittiseksi virtaukseksi työväenluokassa.

Nykyinen trotskilaisuus ei ole poliittinen virtaus työväenluokassa, vaan tuholaisten, diversanttien, vakoilijoiden, spioonien, murhaajien periaatteeton ja aatteeton bandi, ulkovaltioiden vakoiluelimien palkkaamina toimivien työväenluokan vannoutuneiden vihollisten bandi.

Tällainen on trotskilaisuuden evolutsion kiistämätön tulos viimeisten 7—8 vuoden aikana.

Tällainen ero on aikaisemman trotskilaisuuden ja nykyisen trotskilaisuuden välillä.

Puoluetoverimme virhe on siinä, että he eivät huomanneet tätä syvää eroa aikaisemman trotskilaisuuden ja nykyisen trotskilaisuuden välillä. He eivät huomanneet, että trotskilaiset ovat jo kauan sitten lakanneet olemasta aatteellisia ihmisiä, että trotskilaiset ovat jo kauan sitten muuttuneet maantierosvoiksi, jotka pystyvät minkälaiseen iljettävyyteen tahansa, pystyvät kaikkeen inhottavuuteen aina spionaashiin ja synnyinmaansa suoranaiseen pettämiseen asti, voidakseen vain vahingoittaa sovettivaltiota ja sovettivaltaa. He eivät huomanneet tätä eivätkä siksi kyenneet aikanaan uudestijärjestäytymään, käydäkseen taistelua trotskilaisia vastaan uudella tavalla, päättäväisemmin.

Juuri siksi trotskilaisten inhottavuudet viimeisten vuosien aikana olivat eräille puoluetovereillemme täydellinen yllätys.

Edelleen, lopuksi puoluetoverimme eivät huomanneet sitä, että yhtäältä nykyisten tuholaisten ja diversanttien, joiden joukossa fasismin trotskilaiset agentit näyttelevät verrattain aktiivista osuutta, ja toisaalta Shahtin kauden tuholaisten ja diversanttien välillä on oleellinen ero.

Ensinnäkin. Shahtilaiset ja teollisuuspuoluelaiset olivat meille avoimesti vieraita ihmisiä. Suurimmalta osalta he olivat entisiä tuotantolaitosten omistajia, entisiä johtajia vanhojen isäntien aikana, vanhojen osakeyhtiöiden entisiä yhtiökumppaneita tai yksinkertaisesti vanhoja porvarillisia spesialisteja, meille avoimesti poliittisesti vihamielisiä. Kukaan meidän ihmisistämme ei epäillyt näiden herrojen todellisia poliittisia kasvoja. Eivätkä itse shahtilaisetkaan salanneet vihamielistä suhdettaan sovettijärjestelmää kohtaan. Tätä samaa ei voida sanoa nykyisistä tuholaisista ja diverssanteista, trotskilaisista. Nykyiset tuholaiset ja diversantit, trotskilaiset — he ovat suurimmalta osalta puolueeseen kuuluvia ihmisiä,

puoluekirja taskussa — siis muodollisesti ei vieraita ihmisiä. Kun vanhat tuholaiset kulkivat meidän ihmisiämme vastaan, niin uudet tuholaiset päinvastoin imartelevat meidän ihmisiämme, kehuvat meidän ihmisiämme, matelevat heidän edessään, päästäkseen luottamukseen. Kuten näette, ero on oleellinen.

Toiseksi. Shahtilaisten ja teollisuuspuoluelaisten voima oli siinä, että suuremmassa tai pienemmässä määrin heillä oli välttämättömät teknilliset tiedot, kun taas meidän ihmisemme, joilla ei ollut näitä tietoja, olivat pakoitettuja ottamaan heiltä oppia. Tämä seikka antoi Shahtin kauden tuholaisille suuren etuisuuden, antoi heille mahdollisuuden tehdä tuhotyötä vapaasti ja esteettömästi, antoi heille mahdollisuuden teknillisesti pettää meidän ihmisiämme. Sitä ei ole nykyisiin tuholaisiin, trotskilaisiin nähden. Nykyisillä tuholaisilla ei ole minkäänlaisia teknillisiä etuisuuksia meidän ihmisiimme nähden. Päinvastoin, teknillisesti ovat meidän ihmisemme valmentuneempia kuin nykyiset tuholaiset, kuin trotskilaiset. Shahtin kaudesta meidän päiviimme kuluneena aikana on meillä kasvanut kymmeniä tuhansia teknillisesti todella valmentuneita bolshevistisia kaadereita. Voitaisiin mainita tuhansia ja kymmeniä tuhansia teknillisesti kasvaneita bolshevistisia johtajia, joihin verrattuna kaikki nämä Pjatakovit ja Livschitzit, Shestovit ja Boguslavskit, Muralovit ja Drobnisit ovat pelkkiä lörpöttelijöitä ja alokkaita teknillisen valmennuksen kannalta katsoen. Missä sitten tässä tapauksessa on nykyisten tuholaisten, trotskilaisten voima? Heidän voimansa on puoluekirjassa, puoluekirjan omistamisessa. Heidän voimansa on siinä, että puoluekirja antaa heille poliittisen luottamuksen ja avaa heille pääsyn kaikkiin laitoksiimme ja järjestöihimme. Heidän etuisuutensa on siinä, että omistaessaan puoluekirjat ja tekeytyen sovettivallan ystäviksi, he pettivät ihmisiämme poliittisesti, käyttivät väärin luottamusta, tekivät tuhotyötä hiljaisuudessa ja paljastivat valtiosalaisuuksiamme Sovettiliiton vihollisille. Poliittiselta ja moraaliselta arvoltaan epäilyksenalainen "etuisuus", mutta kuitenkin "etuisuus". Tällä "etuisuudella" onkin oikeastaan selitettävissä se seikka, että puoluekirjan omistavina ihmisinä trotskilaiset tuholaiset, joilla oli pääsy kaikkiin paikkoihin laitoksissamme ja järjestöissämme, osottautuivat suoranaiseksi löydöksi ulkovaltioiden vakoiluelimille.

Eräiden puoluetoveriemme virhe on siinä, että he eivät huomanneet, eivät ymmärtäneet koko tätä eroa vanhojen ja uusien tuholaisten välillä, shahtilaisten ja trotskilaisten välillä ja ollen huomaamatta tätä, eivät kyenneet aikanaan uudestijärjestäytymään, käydäkseen taisteluun uusia tuholaisia vastaan uudella tavalla.

IV.

TALOUDELLISTEN MENESTYSTEN VARJOPUOLET

Tällaisia ovat ne perustosiasiat kansainvälisen ja sisäisen asemamme alalla, jotka useat puoluetoverimme unohtivat ja joita eivät huomanneet.

Juuri siksi meidän ihmisemme joutuivat viimeisten vuosien tapahtumien yllättämiksi tuholaisuuden ja diversioiden osalta.

Voidaan kysyä: miksi meidän ihmisemme eivät huomanneet kaikkea tätä, miksi he unohtivat kaiken tämän?

Mistä tuli kaikki tämä unohtuvaisuus, sokeus, huolettomuus, hyväsydämisyys?

Eikö se ole elimellinen pahe ihmistemme työssä?

Ei, se ei ole elimellinen pahe. Se on väliaikainen ilmiö, joka voidaan nopeasti likvidoida, kun ihmisemme jonkunverran ponnistavat.

Mistä sitten on kysymys?

Kysymys on siitä, että viimeisten vuosien aikana on taloustyö kokonaisuudessaan niellyt puoluetoverimme, he olivat äärimmäisyyteen asti viehättyneitä taloudellisiin saavutuksiin ja ollen viehättyneitä kaikkeen tähän asiaan — unohtivat kaiken muun, jättivät kaiken muun omanonnensa nojaan.

Kysymys on siitä, että viehättyneinä taloudellisiin saavutuksiin, he alkoivat nähdä tässä asiassa kaiken alun ja lopun, ja sellaisiin asioihin, kuten Sovettiliiton kansainvälinen asema, kapitalistinen ympäröinti, puolueen poliittisen työn voimistaminen, taistelu tuholaisuutta vastaan jne. — eivät yksinkertaisesti alkaneet kiinnittää huomiota, arvellen, että kaikki nämä kysymykset ovat toisarvoisia tai vieläpä kolmasarvoisia asioita.

Menestykset ja saavutukset — ovat tietenkin suuri asia. Meidän menestyksemme sosialistisen rakennustyön alalla ovat todella valtavia. Mutta menestyksillä, niinkuin kaikella maailmassa, ovat myöskin varjopuolensa. Politiikassa vähän kokeneissa ihmisissä suuret menestykset ja suuret saavutukset usein synnyttävät huolettomuutta, hyväsydämisyyttä, itsetyytyväisyyttä, liiallista itsevarmuutta, pöyhkeilyä, kerskailua. Te ette voi kieltää sitä, että viimeaikoina on meillä kerskailijoita lisääntynyt tavattomasti. Ei ole ihmeteltävää, että tässä sosialistisen rakennustyön alalla saavutettujen suurten ja vakavien menestysten tilanteessa muodostuu pöyhkeilymielialoja, saavutustemme paraadimaisen manifestatsion mielialoja, muodostuu vihollistemme voimien aliarvioimisen mielialoja, omien voimiemme yliarvioimisen mielialoja ja kaiken tämän seurauksena — ilmenee poliittista sokeutta.

Tässä minun on sanottava muutama sana vaaroista, jotka liittyvät menestyksiin, vaaroista, jotka liittyvät saavutuksiin.

Vaikeuksiin liittyvistä vaaroista me tiedämme kokemuksen perusteella. Niinpä jo muutaman vuoden me käymme taistelua tämäntapaisia vaaroja vastaan ja täytyy sanoa, ei ilman menestystä. Vaikeuksiin liittyvät vaarat usein synnyttävät horjuvissa ihmisissä vaikertelun, voimiinsa luottamattomuuden mielialoja, pessimismin mielialoja. Ja päinvastoin, siellä, missä on kysymys siitä, että vaikeuksista johtuvat vaarat on voitettava, ihmiset karaistuvat tässä taistelussa ja tulevat tästä taistelusta todella kivenlujina bolsheviikkeina. Tällainen on vaikeuksiin liittyvien vaarojen luonne. Tällaiset ovat vaikeuksien voittamisen tulokset.

Mutta on olemassa toisenlaisia vaaroja, vaaroja, jotka liittyvät menestyksiin, vaaroja, jotka liittyvät saavutuksiin. Niin, niin, toverit, vaaroja, jotka liittyvät menestyksiin, saavutuksiin. Nämä vaarat ovat siinä, että ihmisillä, jotka ovat politiikassa vähän kokeneet eivätkä ole kovin paljoa nähneet, menestysten tilanne — menestys menestyksen jälkeen, saavutus saavutuksen jälkeen, plaanien ylittäminen ylittämisen jälkeen — synnyttää huolettomuuden ja itsetyytyväisyyden mielialoja, muodostaa paraadimaisten voitonjuhlien ja keskinäisten tervehdysten ilmapiirin, jotka tappavat määrän tunteen ja tylsistyttävät poliittista tuntoa, purkaa ihmisistä magneettisoinnin ja sysää heitä siihen, että he lepäävät laakereilla.

Ei ole ihmeteltävää, että tässä pöyhkeilyn ja itsetyytyväisyyden huumaavassa ilmapiirissä, paraadimaisten manifestatsioiden ja meluisten itsekerskailujen ilmapiirissä ihmiset unohtavat eräitä oleellisia tosiasioita, joilla on ensiasteinen merkitys maamme kohtaloille, ihmiset alkavat olla huomaamatta sellaisia epämieluisia tosiasioita, kuten kapitalistinen ympäröinti, tuholaisuuden uudet muodot, menestyksiimme liittyvät vaarat yms. Kapitalistinen ympäröinti? Sehän on pötyä! Mitä merkitystä voi olla

jollain kapitalistisella ympäröinnillä, jos me täytämme ja ylitämme talousplaanimme? Tuholaisuuden uudet muodot, taistelu trotskilaisuutta vastaan? Kaikki se on lorua! Mitä merkitystä voi olla kaikilla näillä pikkuasioilla, kun me täytämme ja ylitämme talousplaanimme? Puolueen säännöt, puolue-elimien valinnallisuus, puoluejohtajien selostusvelvollisuus puoluejoukoille? Onkohan tämä kaikki tarpeen? Kannattaako yleensä huolehtia näistä pikkuasioista, kun meillä talous kasvaa ja työläisten ja talonpoikien aineellinen asema yhä enemmän ja enemmän paranee? Tämä kaikki on lorua! Plaanit ylitämme, puolue meillä ei ole huono, myöskään puolueen KK ei ole huono — mitä me vielä tarvitsemme? Kummallisia ihmisiä on siellä, Moskovassa, puolueen KK:ssa: keksivät joitakin kysymyksiä, juttelevat jostain tuholaisuudesta, itse eivät nuku, eivätkä anna toisten nukkua...

Siinä teille havainnollinen esimerkki siitä, miten eräät kokemattomat toverimme helposti ja ”yksinkertaisesti” saavat poliittisen sokeuden tartunnan taloudellisiin menestyksiin päätä huimaavan viehättymisen seurauksena.

Tällaisia ovat vaarat, jotka liittyvät menestyksiin, saavutuksiin.

Tällaisia ovat syyt siihen, että puoluetoverimme, viehättyen taloudellisiin menestyksiin, ovat unohtaneet kansainvälistä ja sisäistä luonnetta olevat tosiasiat, joilla on oleellinen merkitys Sovettiliitolle, eivätkä ole huomanneet kokonaista joukkoa vaaroja, jotka ympäröivät maatamme.

Tällaiset ovat huolettomuutemme, unohtavaisuutemme, hyväsydämisyytemme, poliittisen sokeutemme juuret.

Sellaiset ovat taloudellisen ja puoluetyömme epäkohtien juuret.

V.

TEHTÄVÄMME

Miten likvidoida nämä työmme epäkohdat?

Mitä sitä varten on tehtävä?

On toteutettava seuraavat toimenpiteet.

1) Ennenkaikkea on käännettävä niiden puoluetovereidemme huomio, jotka ovat vajonneet ”juokseviin kysymyksiin” jonkun vissin viraston linjalla — kansainvälistä ja sisäistä luonnetta olevien suurten poliittisten kysymyksien puoleen.

2) Puolueemme poliittinen työ on kohotettava vaadittavalle tasolle, asettaen näkökulmaan puolue-, sovetti- ja talouskaaderien poliittisen valistamisen ja bolshevistisen karkaisemisen tehtävän.

3) Puoluetovereillemme on selitettävä, että taloudelliset saavutukset, joiden merkitys kiistämättä on sangen suuri ja joihin me tulemme edelleenkin pyrkimään päivästä päivään, vuodesta vuoteen — eivät kuitenkaan sisällä tyhjentävästi sosialistisen rakennustyömme koko asiaa.

Selitettävä, että varjopuolet, jotka liittyvät taloudellisiin saavutuksiin ja ilmenevät itsetyytyväisyydessä, huolettomuudessa, poliittisen tunnon tylsistymisessä, voidaan likvidoida ainoastaan siinä tapauksessa, jos taloudelliset saavutukset sovellutetaan yhteen puoluerakennustyön saavutusten ja puolueemme laajasti kehitetyn poliittisen työn kanssa.

Selitettävä, että itse taloudelliset saavutukset, niiden lujuus ja pitkäaikaisuus kokonaisuudessaan ja täydellisesti riippuvat puolueorganisatsioja puolue-poliittisen työn saavutuksista, että ilman tätä ehtoa taloudelliset saavutukset voivat osottautua hiekalle rakennetuiksi.

4) On välttämätöntä muistaa ja olla milloinkaan unohtamatta, että kapitalistinen ympäröinti on perustosiasia, joka määrää Sovettiliiton kansainvälisen aseman.

On muistettava eikä milloinkaan unohdettava, että niin kauan kun on olemassa kapitalistinen ympäröinti — tulee olemaan myöskin tuholaisia, diversantteja, spioneja, terroristeja, joita ulkovaltioiden vakoiluelimet lähettelevät Sovettiliiton selkäpuolelle, on muistettava tämä ja käytävä taistelua niitä tovereita vastaan, jotka aliarvioivat kapitalistisen ympäröinnin tosiasian merkityksen, jotka aliarvioivat tuholaisuuden voiman ja merkityksen.

On selitettävä puoluetovereillemme, että mitkään taloudelliset saavutukset, olivatpa ne miten suuria tahansa, eivät voi annuleerata kapitalistisen ympäröinnin tosiasiaa ja tästä tosiasiasta johtuvia seurauksia.

On ryhdyttävä välttämättömiin toimenpiteisiin, jotta tovereillamme, puolueeseen kuuluvilla ja puolueeseen kuulumattomilla bolsheviikeilla olisi mahdollisuus tutustua ulkomaisten vakoiluelimien tuholais-diversio- ja spionityön päämääriin ja tehtäviin, käytäntöön ja tekniikkaan.

5) Puoluetovereillemme on selitettävä, että trotskilaiset, jotka ovat ulkomaisten vakoiluelimien diversio-tuholais- ja spionityön aktiivisia aineksia, ovat jo kauan sitten lakanneet olemasta poliittinen virtaus työväenluokassa, että he ovat jo kauan sitten lakanneet palvelemasta mitään aatetta, joka sopii yhteen työväenluokan intressien kanssa, että he ovat muuttuneet ulkomaisten vakoiluelimien palkkaamina työskentelevien tuholaisten, diversanttien, spionien, murhaajien periaatteettomaksi ja aatteettomaksi bandiksi.

On selitettävä, että taistelussa nykyistä trotskilaisuutta vastaan nyt ovat tarpeen ei vanhat metoodit, ei diskussiometoodi, vaan uudet metoodit, poisjuurimis- ja murskaamismetoodit.

6) Puoluetovereillemme on selitettävä ero nykyisten tuholaisten ja Shahtin kauden tuholaisten välillä, selitettävä, että kun Shahtin kauden tuholaiset pettivät meidän ihmisiämme tekniikan pohjalla, käyttäen hyväkseen heidän teknillistä takapajuisuuttaan, niin nykyiset tuholaiset, joilla on hallussaan puoluekirja, pettävät ihmisiämme heihin puolueen jäseninä kohdistuvalla poliittisella luottamuksella, käyttäen hyväkseen ihmistemme poliittista huolettomuutta.

Vanha loosunki tekniikan valtaamisesta, mikä vastasi Shahtin aikojen kautta, on täydennettävä uudella loosungilla kaaderien poliittisesta kasvattamisesta, bolshevismin valtaamisesta ja poliittisen herkkäuskoisuutemme likvidoimisesta, loosungilla, joka täysin vastaa nykyään elettävää kautta.

Voidaan kysyä: eikö voitu kymmenisen vuotta sitten, Shahtin aikojen kaudella, antaa kerralla molempia loosunkeja, sekä ensimmäinen loosunki tekniikan valtaamisesta että toinen loosunki kaaderien poliittisesta kasvattamisesta? Ei, ei voitu. Niin ei meillä bolshevistisessa puolueessa tehdä tekoja. Revolutsioonisen liikkeen käännehetkinä aina vedetään esille jokin yksi perusloosunki, solmuloosunkina, jotta siihen tarttuen voitaisiin vetää sen kautta koko ketju. Lenin opetti meitä näin: löytäkää perusrengas työmme ketjussa, tarttukaa siihen ja vetäkää siitä, jotta sen kautta voitaisiin vetää koko ketju ja kulkea eteenpäin. Revolutsioonisen liikkeen historia osoittaa, että tämä taktiikka on ainoa oikea taktiikka. Shahtin kaudella oli ihmistemme heikkous heidän teknillisessä takapajuisuudessaan. Eivät poliittiset, vaan teknilliset kysymykset olivat silloin meille heikko kohta. Mikä koskee poliittisia suhteitamme silloisiin tuholaisiin, niin bolsheviikkien suhteina poliittisesti vieraisiin ihmisiin ne olivat aivan selvät. Tämän teknillisen heikkoutemme me likvidoimme siten, että annoimme loosungin tekniikan valtaamisesta ja kuluneella kau-

della kasvatimme kymmeniä ja satoja tuhansia teknillisesti valmennettuja bolshevistisia kaadereita. Toinen on asia nyt, kun meillä jo on teknillisesti valmennettuja bolshevistisia kaadereita ja kun tuholaisten osassa esiintyvät ei avoimesti vieraat ihmiset, joilla sitäpaitsi ei ole mitään teknillisiä etuisuuksia meidän ihmisiimme verrattuna, vaan ihmiset, joilla on hallussaan puoluekirja ja jotka nauttivat puolueen jäsenten kaikkia oikeuksia. Nyt ihmistemme heikkoutta ei muodosta teknillinen takapajuisuus, vaan poliittinen huolettomuus, sokea luottamus ihmisiin, jotka ovat sattumalta saaneet puoluekirjan, se, että puuttuu ihmisten tarkistaminen ei heidän poliittisten deklaratsioidensa mukaan, vaan heidän työnsä tulosten mukaan. Nyt on meille solmukysymyksenä ei kaaderiemme teknillisen takapajuisuuden likvidoiminen, sillä se on pääpiirteissään jo likvidoitu, vaan poliittisen huolettomuuden ja puoluekirjan sattumalta saaneisiin tuholaisiin kohdistuvan poliittisen luottamisen likvidoiminen.

Tällainen on perusero Shahtin aikojen kaudella kaaderien puolesta käydyn taistelun solmukysymyksen ja nykykauden solmukysymyksen välillä.

Juuri siksi me emme voineet emmekä saaneet kymmenisen vuotta sitten antaa kerralla molempia loosunkeja, sekä loosunkia tekniikan valtaamisesta että loosunkia kaaderien poliittisesta kasvattamisesta.

Juuri siksi on vanha loosunki tekniikan valtaamisesta nyt täydennettävä uudella loosungilla bolshevismin valtaamisesta, kaaderien poliittisesta kasvattamisesta ja poliittisen huolettomuutemme likvidoimisesta.

7) On murskattava ja heitettävä pois mätä teoria siitä, että sitä mukaa kuin me liikumme eteenpäin, luokkataistelun pitäisi muka meillä yhä enemmän ja enemmän sammua, että mikäli me saamme saavutuksia sikäli luokkavihollinen muka tulee yhä enemmän ja enemmän kesymmäksi.

Tämä ei ole ainoastaan mätä teoria, vaan myöskin vaarallinen teoria, sillä se tuudittaa uneen ihmisiämme, saattaa heidät ansaan, mutta antaa luokkaviholliselle mahdollisuuden toipua taisteluun sovettivaltaa vastaan.

Päinvastoin, mitä enemmän tulemme kulkemaan eteenpäin, mitä enemmän meillä tulee olemaan saavutuksia, sitä enemmän tulevat raivostumaan murskattujen eksploataattoriluokkien jätteet, sitä nopeammin ne tulevat menemään kärkevämpiin taistelumuotoihin, sitä enemmän ne tulevat vahingoittamaan sovettivaltiota, sitä enemmän ne tulevat tarttumaan kaikkein raivokkaimpiin taistelukeinoihin tuhoon tuomittujen viimeisinä keinoina.

On otettava huomioon, että murskattujen luokkien jätteet SSTL:ssa eivät ole yksinään. Niillä on SSTL:n rajojen ulkopuolella olevien vihollistemme suoranainen tuki. Olisi virheellistä ajatella, että luokkataistelun piiri on rajoitettu SSTL:n puitteisiin. Kun luokkataistelun toinen pää vaikuttaa SSTL:n puitteissa, niin sen toinen pää ulottuu meitä ympäröivien porvarillisten valtioiden puitteisiin. Tästä eivät voi olla tietämättä murskattujen luokkien jätteet. Ja nimenomaan siksi, että ne tämän tietävät, ne tulevat edelleenkin jatkamaan raivokkaita hyökkäyksiään.

Näin meitä opettaa historia, näin meitä opettaa leninismi.

Tämä kaikki on muistettava ja oltava varuillaan.

8) On murskattava ja heitettävä pois toinen mätä teoria, joka puhuu siitä, että tuholainen ei muka voi olla se, joka ei aina tee tuhoa ja joka edes joskus näyttää saavutuksia työssään.

Tämä kummallinen teoria paljastaa sen tekijäin naiviuden. Yksikään tuholainen ei tule kaiken aikaa tekemään tuhotyötä, ellei hän halua tulla paljastetuksi mitä lyhimmässä ajassa. Päinvastoin, todellisen tuholaisen on aika-ajottain näytettävä saavutuksia työssään, sillä se on hänelle tuholaisena ainoa keino säilyä, päästä luottamukseen ja jatkaa tuhotyötään.

Minä ajattelen, että tämä kysymys on selvä eikä kaipaa enempiä selityksiä.

9) On murskattava ja heitettävä pois kolmas mätä teoria, joka puhuu siitä, että talousplaanien systeemaattinen täyttäminen muka tekee tyhjäksi tuholaisuuden ja tuholaisuuden seuraukset.

Tuollainen teoria voi pyrkiä vain yhteen päämäärään: kutittaa työntekijöidemme virastoitserakkautta, rauhottaa heitä ja heikentää heidän taisteluaan tuholaisuutta vastaan.

Mitä merkitsee — "talousplaaniemme systeemaattinen täyttäminen"? Ensinnäkin, on todistettu, että kaikki talousplaanimme ovat alennettuja, sillä ne eivät ota huomioon suunnattomia reservejä ja mahdollisuuksia, joita piilee kansantaloutemme uumenissa.

Toiseksi, talousplaanien summittainen täyttäminen koko kansankomissariaateittain ei vielä merkitse sitä, että joillakin sangen tärkeillä aloilla myöskin täytetään plaanit. Päinvastoin, tosiasiat puhuvat, että kokonainen joukko kansankomissariaatteja, jotka ovat täyttäneet ja vieläpä ylittäneetkin vuotuiset talousplaanit, systemaattisesti eivät täytä plaaneja eräillä kansantalouden sangen tärkeillä aloilla.

Kolmanneksi, ei voi olla epäilystä siitä, että ellei tuholaisia olisi paljastettu ja heitetty sivuun, niin talousplaanien täyttämiseen nähden olisivat asiat paljon huonommalla kannalla, joka käsiteltävänä olevan teorian likinäköisten tekijäin pitäisi muistaa.

Neljänneksi, tuholaiset tavallisesti sovelluttavat päätuholaistyönsä ei rauhanajan kauteen, vaan sodan aaton tai itse sodan kauteen. Olettakaamme, että me alkaisimme tuuditella itseämme mädällä teorialla "talousplaanien systemaattisesta täyttämisestä" emmekä kajoaisi tuholaisiin. Käsittävätkö tämän mädän teorian tekijät, miten suunnatonta vahinkoa tuholaiset aiheuttaisivat valtiollemme sodan sattuessa, jos heidän annettaisiin jäädä kansantaloutemme uumeniin "talousplaanien systemaattisesta täyttämisestä" olevan mädän teorian varjoon.

Eikö ole selvää, että teoria "talousplaanien systemaattisesta täyttämisestä" on tuholaisille edullinen teoria?

10) On murskattava ja heitettävä pois neljäs mätä teoria, joka puhuu siitä, että stahanovilainen liike on muka tuholaisuuden likvidoimisen peruskeino.

Tämä teoria on keksitty sitä varten, että stahanovilaisista ja stahanovilaisesta liikkeestä lörpöttelyn suojassa suunnattaisiin isku pois tuholaisista.

Tov. Molotov selostuksessaan demonstreerasi koko joukon tosiasioita, jotka puhuvat siitä, miten trotskilaiset ja ei-trotskilaiset tuholaiset Kuzbassissa ja Donbassissa, käyttäen väärin poliittisesti huolettomien toveriemme luottamusta, systemaattisesti vetivät nenästä stahanovilaisia, asettivat heille kapuloita pyöriin, keinotekoisesti loivat kokonaisen joukon esteitä heidän menestykselliselle työlleen ja viimein saavuttivat sen, että saattoivat epäjärjestykseen heidän työnsä. Mitä voivat tehdä yksistään vain stahanovilaiset, kun kapitaalirakennustyön tuholaismainen johtaminen, sanokaamme Donbassissa, johti repeämään tempoista jälkeenjääneiden kivihiilen tuotannon valmistelutöiden ja kaikkien muiden töiden välillä? Eikö ole selvää, että itse stahanovilainen liike tarvitsee meidän reaalista apuamme kaikkia ja kaikenlaisia tuholaisten juonia vastaan, voidakseen viedä asiaa eteenpäin ja täyttääkseen suuren tehtävänsä. Eikö ole selvää, että taistelu tuholaisuutta vastaan, taistelu tuholaisuuden likvidoimiseksi, tuholaisuuden lannistamiseksi on ehto, joka on välttämätön siksi, että stahanovilainen liike voisi kehittyä koko laajuuteensa?

Minä ajattelen, että myöskin tämä kysymys on selvä eikä kaipaa enempiä selityksiä.

11) On välttämätöntä murskata ja heittää pois viides mätä teoria, joka puhuu siitä, että trotskilaisilla tuholaisilla ei muka olisi enempää reservejä, että he muka keräävät viimeisiä kaadereitaan.

Tämä ei ole totta, toverit. Tällaisen teorian ovat voineet keksiä vain naivit ihmiset. Trotskilaisilla tuholaisilla on reservinsä. Ne muodostuvat ennen kaikkea SSTL:ssa murskattujen riistäjäluokkien jätteistä. Ne muodostuvat SSTL:n rajojen ulkopuolella olevasta kokonaisesta joukosta ryhmiä ja järjestöjä, jotka ovat vihamielisiä Sovettiliitolle.

Ottakaamme esimerkiksi trotskilainen vastavallankumouksellinen IV Internatsionale, joka kahdelta kolmasosaltaan on kokoonpantu spioneista ja diversanteista. Eikö se ole reservi? Eikö ole selvää, että tämä spioni-internatsionale tulee antamaan kaadereita trotskilaisten spioni-tuholaistyölle?

Tai vielä, ottakaamme esimerkiksi Scheflo-ketun ryhmä Norjassa, ryhmä, joka on suojellut luonaan ylispioni Trotskia ja auttanut häntä Sovettiliiton vahingoittamisessa. Eikö se ryhmä ole reservi? Kuka voi kieltää, etteikö tämä vastavallankumouksellinen ryhmä tule vast'edeskin osoittamaan palveluksia troskilaisille spioneille ja tuholaisille?

Tahi vielä, ottakaamme esimerkiksi toinen, samanlaisen ketun kuin Scheflon, ryhmä, Suvarinin ryhmä Ranskassa. Eikö se ole reservi? Voidaanko kieltää, etteikö tämä kettujen ryhmä myöskin tulisi avustamaan trotskilaisia heidän spioni-tuholaistyössään Sovettiliittoa vastaan?

Ja kaikki nämä herrat Saksasta, kaikenlaiset siellä olevat Ruth Fisherit, Maslovit, Urbansit, jotka ovat myyneet sielunsa ja ruumiinsa fasisteille — eivätkö ne olisi reservi trotskilaiselle spioni-tuholaistyölle?

Tai esimerkiksi tunnettu Amerikasta oleva kirjailijalauma, jota johtaa tunnettu veijari Estman, kaikki nämä kynänkäyttäjärosvot, jotka siitä elävätkin, että parjaavat SSTL:n työväenluokkaa — eivätkö ne ole reservi trotskilaisuudelle?

Ei käy, on heitettävä pois mätä teoria siitä, että trotskilaiset muka keräävät viimeisiä kaadereita.

12) Lopuksi, on välttämätöntä murskata ja heittää pois vielä eräs mätä teoria, joka puhuu siitä, että koska meitä, bolsheviikkeja, on paljon, mutta tuholaisia vähän, koska meitä, bolsheviikkeja, tukevat kymmenet miljoonat ihmiset, mutta trotskilaisia tuholaisia vain yksilöt ja kymmenet, niin me, bolsheviikit, voisimme olla kiinnittämättä huomiota tällaiseen tuholaisryhmäseen.

Tämä on väärin, toverit. Tämä enemmän kuin kummallinen teoria on keksitty sitä varten, että lohdutettaisiin joitakin meidän johtavia tovereitamme, jotka ovat epäonnistuneet työssä sen johdosta, etteivät ole osanneet taistella tuholaisuutta vastaan, ja nukutettaisiin heidän valppautensa, annettaisiin heidän rauhassa nukkua.

Se, että trotskilaisia tuholaisia tukevat yksilöt, mutta bolsheviikkeja kymmenet miljoonat ihmiset — se on tietenkin totta, mutta tästä ei lainkaan seuraa, etteivätkö tuholaiset voisi aiheuttaa asiallemme mitä vakavinta vahinkoa. Jotta tärveltäisiin ja aiheutettaisiin vahinkoa, sitä varten ei lainkaan tarvita suurta määrää ihmisiä. Dnjeprostroin rakentamiseksi on pantava liikkeelle kymmeniä tuhansia työläisiä. Mutta sen räjähdyttämiseksi, sitä varten tarvitaan mahdollisesti muutamia kymmeniä ihmisiä, ei enempää. Taistelun voittamiseksi sodan aikana, voidaan tarvita muutamia korpuksia puna-armeijalaisia. Mutta sitä varten, että saataisiin epäonnistumaan tämä voitto rintamalla, sitä varten riittää muutama ihminen spioneja jossakin armeijan staabissa tai vieläpä divisian staabissa, spio-

neja, jotka voivat varastaa operatiivisen plaanin ja antaa se vihollisellle. Suuren rautatiesillan rakentamiseksi, sitä varten tarvitaan tuhansia ihmisiä. Mutta sen räjähdyttämiseksi, siihen riittää kaikkiaan muutama ihminen. Tällaisia esimerkkejä voisi esittää kymmeniä ja satoja.

Ei siis saa lohduttaa itseään sillä, että meitä on paljon ja heitä, troskilaisia tuholaisia, vähän. On päästävä siihen, ettei heitä, trotskilaisia tuholaisia, olisi lainkaan riveissämme.

Näin on asia siinä kysymyksessä, kuinka on likvidoitava työmme puutteellisuudet, jotka ovat yhteisiä kaikille järjestöillemme, niin taloudellisille ja sovetti-, kuin hallinnollisille- ja puoluejärjestöillekin.

Tällaiset ovat toimenpiteet, jotka ovat välttämättömiä sitä varten, jotta likvidoitaisiin nämä puutteellisuudet.

Mitä tulee erikoisesti puoluejärjestöihin ja puutteellisuuksiin niiden työssä, niin näiden puutteellisuuksien likvidoimistoimenpiteistä puhutaan riittävän yksityiskohtaisesti teidän harkittavaksenne esitetyssä resolutsioprojektissa. Minä ajattelen sentähden, ettei ole välttämätöntä käsitellä tässä laajemmin asian tätä puolta.

Haluttaisi vain sanoa muutama sana puoluekaadereidemme poliittista valmentamista ja täydellistyttämistä koskevasta kysymyksestä.

Minä ajattelen, että jos me voisimme, jos me kykenisimme puoluekaaderimme alhaalta ylös asti valmentamaan ideoloogisesti ja karkaisemaan ne poliittisesti siten, että ne voisivat vapaasti orientoitua sisäisessä ja kansainvälisessä tilanteessa, jos me kykenisimme tekemään ne täysin kypsyneiksi leniniläisiksi, marxilaisiksi, kykeneviksi ratkaisemaan ilman vakavia virheitä maamme johtamisen kysymykset, niin me ratkaisisimme tällä yhdeksän kymmenesosaa kaikista tehtävistämme.

Kuinka on laita puolueemme johtajistoon nähden?

Puolueemme kokoonpanossa, jos otetaan huomioon sen johtavat kerrokset, on noin 3—4 tuhatta ylempää johtajaa. Tämä on, sanoisin, puolueemme generaliteetti.

Edelleen seuraa 30—40 tuhatta keskijohtajaa. Tämä on puolueemme upseeristo.

Edelleen seuraa noin 100—150 tuhatta alempaan puoluekomentajistoon kuuluvaa. Tämä on niinsanoakseni, puolueemme aliupseeristo.

Kohottaa näiden komentajakaaderien ideoloogista tasoa ja poliittista karkaisua, valaa tuoreita voimia näihin kaadereihin, jotka odottavat nostamistaan, ja laajentaa täten johtavien kaaderien kokoonpanoa — siinä tehtävä.

Mitä tarvitaan tätä varten? Ennenkaikkea on välttämätöntä velvoittaa puoluejohtajamme, jatsheikkojen sihteereistä alueiden ja tasavaltojen puoluejärjestöjen sihteereihin saakka, valitsemaan itselleen vissin ajan kuluessa kukin kaksi henkilöä, kaksi puoluetyöntekijää, jotka kykenevät olemaan heidän todellisina sijaisinaan. Voidaan sanoa: mistä heidät saada, kaksi sijaista jokaiselle, meillä ei ole sellaisia ihmisiä, ei ole vastaavia työntekijöitä. Tämä ei ole totta, toverit. Kykeneviä ihmisiä, lahjakkaita ihmisiä on meillä kymmeniä tuhansia. Heidät on vain tunnettava ja ajoissa nostettava etteivät he olisi liian kauan samalla paikalla ja alkaisi mädätä. Etsikää ja te löydätte.

Edelleen. Jatsheikkojen sihteerien puolueopiskelua ja lisävalmennusta varten on välttämätöntä järjestää jokaisessa aluekeskuksessa nelikuukautiset ”Puoluekurssit”. Näille kursseille on lähetettävä kaikkien peruspuoluejärjestöjen (jatsheikkojen) sihteerit, ja sitten, heidän päätettyään kurssit ja palattuaan paikkakunnalle — heidän sijaisensa ja peruspuoluejärjestöjen kykenevimmät jäsenet.

Edelleen. Rajonijärjestöjen ensimmäisten sihteerien poliittista lisä-

valmennusta varten on välttämätöntä järjestää SSTL:ssä, sanokaamme, kymmenessä tärkeimmässä keskuksessa, 8-kuukautiset "Leniniläiset kurssit". Näille kursseille on lähetettävä rajonien ja piirikuntien puoluejärjestöjen ensimmäiset sihteerit, ja sitten, heidän päätettyään kurssit ja palattuaan paikkakunnalle — heidän sijaisensa ja rajoni- ja piirikuntajärjestöjen kykenevimmät jäsenet.

Edelleen. Kaupunkijärjestöjen sihteerien ideoloogista lisävalmennusta ja poliittista täydellistyttämistä varten on välttämätöntä järjestää NKP(b):n KK:n yhteyteen 6-kuukautiset "Puolueen historian ja politiikan kurssit". Näille kursseille on lähetettävä kaupunkijärjestöjen ensimmäiset tai toiset sihteerit, ja sitten heidän päätettyään kurssit ja palattuaan paikkakunnalle — kaupunkijärjestöjen kykenevimmät jäsenet.

Lopuksi, on välttämätöntä järjestää NKP(b):n KK:n yhteyteen 6-kuukautinen "Neuvottelu sisä- ja kansainvälisen politiikan kysymyksistä". Sinne on lähetettävä alue- ja aluepiirijärjestöjen ja kansallisten kommunististen puolueiden Keskuskomiteoiden ensimmäiset sihteerit. Näiden toverien on annettava ei yksi, vaan useampia vuoroja, jotka kykenevät vaihtamaan puolueemme Keskuskomitean johtajat. Tämä on välttämätöntä ja se täytyy tehdä.

Minä lopetan, toverit.

Me olemme näinollen esittäneet työmme peruspuutteellisuudet, niin ne, jotka ovat yhteisiä kaikille järjestöillemme, taloudellisille, hallinnollisille, puoluejärjestöille, kuin nekin, jotka ovat ominaisia vain erikoisesti puoluejärjestöille, puutteellisuudet, joita työväenluokan viholliset käyttävät hyväkseen diversio-tuholais- ja spioni-terroristisessa työssään.

Me olemme edelleen määritelleet perustoimenpiteet, jotka ovat välttämättömiä, jotta likvidoitaisiin nämä puutteellisuudet ja tehtäisiin vaarattomiksi ulkomaisten vakoiluelinten trotskilaisfasististen agenttien diversio-tuholais- ja spioni-terroristiset hyökkäykset.

Kysytään, voimmeko me toteuttaa kaikki nämä toimenpiteet, onko meillä tätä varten kaikki välttämättömät mahdollisuudet?

Ehdottomasti voimme. Voimme, sillä meillä on käytettävissämme kaikki keinot, jotka ovat välttämättömiä näiden toimenpiteiden toteuttamiseksi.

Mitä meiltä sitten puuttuu?

Puuttuu vain yhtä: valmeutta likvidoida oma huolettomuutemme, oma hyväsydämisyytemme, oma poliittinen lyhytnäköisyytemme.

Tässä on naula.

Mutta emmekö tosiaankaan voi päästä eroon tästä naurettavasta ja idioottimaisesta sairaudesta, me, jotka olemme kukistaneet kapitalismin, rakentaneet pääpiirteissään sosialismin ja nostaneet maailman kommunismin suuren lipun?

Meillä ei ole perusteita epäillä sitä ettemmekö ehdottomasti pääsisi siitä eroon, tietenkin, jos sitä haluamme. Emme eroa siitä yksinkertaisesti, vaan bolshevistisesti, todellisesti.

Ja kun me pääsemme eroon tästä idioottimaisesta sairaudesta, niin me voimme täydellä varmuudella sanoa, että meitä ei peloita mitkään viholliset, ei sisäiset eikä ulkoiset, meitä ei peloita heidän hyökkäyksensä, sillä me tulemme lyömään heidät tulevaisuudessa samoin, kuin lyömme heidät nykyään, kuin löimme heidät aikaisemmin. (Suosionosoituksia.)

Toveri STALININ loppulausunto NKP(b):n KK:n pleenumissa maaliskuun 5 p:nä v. 1937

Toverit!

Selostuksessani minä puhuin käsiteltävänä olevan asian peruskysymyksistä. Keskustelu osoitti, että nyt meillä on täysi selvyys, on tehtävien ymmärtäminen ja on valmeus likvidoida työmme epäkohdat. Mutta keskustelu myöskin osoitti, että organisatsio-poliittisessa käytännössämme on olemassa eräitä konkreettisia kysymyksiä, joista meillä ei vielä ole täysin selvää käsitystä. Sellaisia kysymyksiä minä laskin olevan seitsemän.

Sallikaa lausua muutama sana näistä kysymyksistä.

1) On otaksuttava, että nyt ovat kaikki ymmärtäneet, tulleet tuntemaan, että liiallinen viehättyminen taloudellisiin kamppailuihin ja taloudellisiin menestyksiin, aliarvioitaessa ja unohdettaessa puolue-poliittiset kysymykset — johtaa umpikujaan. Siis on välttämätöntä kääntää työntekijäin huomio puolue-poliittisiin kysymyksiin, jotta taloudelliset menestykset yhdistyisivät ja kulkisivat rinnan puolue-poliittisen työn menestyksien kanssa,

Miten käytännöllisesti on toteutettava puolue-poliittisen työn voimistuttamistehtävää, tehtävä vapauttaa puoluejärjestöt taloudellisista pikkuasioista? Niinkuin keskustelusta näkyy, eräät toverit ovat taipuvaisia tekemään tästä väärän johtopäätöksen, että nyt on muka loitottava kokonaan taloudellisesta työstä. Ainakin oli ääniä: No, jumalankiitos, nyt vapaudumme talousasioista, nyt voidaan ryhtyä puolue-poliittiseen työhönkin. Onko tämä johtopäätös oikea? Ei, ei ole oikea, kun puoluetoverimme, viehättyneenä taloudellisiin saavutuksiin, loittonivat politiikasta, niin tämä oli äärimmäisyys, joka maksoi meille suuria uhreja. Jos nyt eräät toverimme, ryhtyen puolue-poliittisen työn voimistuttamiseen, ajattelevat loitota taloudesta, niin se tulee olemaan toinen äärimmäisyys, joka tulee maksamaan meille ainakin yhtä suuria uhreja. Ei saa syöksyä yhdestä äärimmäisyydestä toiseen. Ei saa erottaa politiikkaa taloudesta. Me emme voi poistua taloudesta, samoin kuin emme voi poistua politiikasta. Tutkimisen helpottamiseksi ihmiset tavallisesti metodoloogisesti erottavat talouskysymykset politiikan kysymyksistä. Mutta tämä tehdään vain metodoloogisesti, keinotekoisesti, vain tutkimisen helpottamiseksi. Päinvastoin elämässä, käytännössä politiikka ja talous ovat erottamattomia. Ne ovat olemassa yhdessä ja toimivat yhdessä. Ja se, joka ajattelee käytännöllisessä politiikassamme erottaa talouden politiikasta, voimistuttaa taloudellista työtä poliittisen työn vähentämisen hinnalla tai, päinvastoin, voimistuttaa poliittista työtä taloudellisen työn vähentämisen hinnalla — se pakosta joutuu umpikujaan.

Resolutsioprojektin sen tunnetun kohdan ajatus, joka koskee puoluejärjestöjen vapauttamista taloudellisista pikkuasioista ja puolue-poliittisen työn voimistuttamisesta, ei ole siinä, että on loitottava taloudellisesta työstä ja taloudellisesta johdosta, vaan ainoastaan siinä, että enää ei ole sallittava sitä käytäntöä, että puoluejärjestömme asettuvat talouselimien, siinä luvussa ja erikoisesti maa-asiain elimien tilalle ja riistävät niiltä välittömän vastuun. Siis on välttämätöntä omaksua talouselimien bolshevistisen johtamisen metoodi, mikä on siinä, että systemaattisesti autetaan näitä elimiä, systemaattisesti lujitetaan niitä ja taloutta johdetaan ei näi-

den elimien sivu, vaan niiden kautta. Talouselimille ja ennenkaikkea maa-asiain elimille on annettava parhaimmat ihmiset, nämä elimet on komplektoitava uusilla parhaimmilla työntekijöillä, jotka kykenevät täyttämään niille asetetut tehtävät. Vasta sen jälkeen, kun tämä työ tulee suoritetuksi, voidaan luottaa siihen, että puoluejärjestöt tulevat täydellisesti vapautetuiksi taloudellisista pikkuasioista. Ymmärrettävää on, että tämä asia on vakava ja vaatii vissin ajan. Mutta niin kauan, kun tätä ei ole tehty, puoluejärjestöjen on edelleenkin, vissin lyhyen ajan, työskenneltävä välittömästi maatalousasiain kanssa kaikkine pikkuasioineen, kyntöineen, kylvöineen, sadonkorjuineen ja niin edelleen.

2) Pari sanaa tuholaisista, diversanteista, spioneista ja niin edelleen. Nyt, minä ajattelen, kaikille on selvää, että nykyiset tuholaiset ja diversantit, maskeerautuvatpa ne millä lipulla tahansa, trotskilaisella tai buharinilaisella, ovat jo kauan sitten lakanneet olemasta poliittinen virtaus työväenliikkeessä, että ne ovat muuttuneet ammattituholaisten, diversanttien, spionien, murhaajien periaatteettomaksi ja aatteettomaksi bandiksi. Ymmärrettävää on, että nämä herrat on säälimättä murskattava ja poisjuurittava työväenluokan vihollisina, synnyinmaamme pettureina. Tämä on selvää eikä vaadi enempiä selityksiä.

Mutta tässä kysymys: miten käytännöllisesti on toteutettava trotskilaisuuden japanilais-saksalaisten agenttien murskaamisen ja poisjuurimisen tehtävä? Merkitseekö se, että on lyötävä ja poisjuurittava ei ainoastaan todelliset trotskilaiset, vaan myöskin ne, jotka joskus ovat horjuneet trotskilaisuuden taholle, mutta sittemmin jo kauan sitten poistuneet trotskilaisuudesta, ei ainoastaan ne, jotka todella ovat tuholaisuuden trotskilaisia agentteja, vaan myöskin ne, joille joskus on sattunut tapaus kulkea sitä katua, jota joskus kulki tuo tai toinen trotskilainen? Ainakin tällaisia ääniä kuului täällä pleenumissa. Voidaanko resolutsion tällaista tulkintaa pitää oikeana? Ei, sitä ei saa pitää oikeana. Tässä kysymyksessä, niinkuin kaikissa muissakin kysymyksissä, on välttämätöntä individuaalinen, differensialinen suhtautuminen. Kaikkia ei saa panna samaan sarjaan. Tällainen summittainen suhtautuminen voi vain vahingoittaa taistelua todellisia trotskilaisia tuholaisia ja spioneja vastaan.

Vastuunalaisten toveriemme joukossa on joku määrä entisiä trotskilaisia, jotka ovat jo kauan sitten poistuneet trotskilaisuudesta ja käyvät taistelua trotskilaisuutta vastaan ei huonommin, vaan paremmin kuin eräät kunnioitettavat toverimme, joilla ei ole ollut trotskilaisuuden taholle horjahtamisen tapausta. Olisi typerää nyt peitota tällaisia tovereita.

Tovereidemme joukossa on sellaisiakin, jotka ideoloogisesti ovat aina olleet trotskilaisuutta vastaan, mutta siitä huolimatta ovat pitäneet yllä henkilökohtaista yhteyttä yksityisten trotskilaisten kanssa, jota yhteyttä he eivät vitkastelleet likvidoida heti, kun heille tuli selväksi trotskilaisuuden käytännöllinen fysionomia. Tietenkään ei ole hyvä, että henkilökohtaista ystävyyssidettään yksityisiin trotskilaisiin he eivät katkaisseet heti, vaan myöhästyneenä. Mutta olisi typerää heittää tällaiset toverit samaan kasaan trotskilaisten kanssa.

3) Mitä merkitsee — oikein valikoida työntekijät ja oikein sijoittaa heidät työssä?

Se merkitsee valikoida työntekijöitä, ensinnäkin, poliittisen tunnusmerkin mukaan, se on ansaitsevatko he poliittisen luottamuksen ja toiseksi, toiminnallisen tunnusmerkin mukaan, se on kelpaavatko he tähän konkreettiseen työhön.

Se merkitsee olla muuttamatta asiallista suhtautumista tolkuttomaan suhtautumiseen, kun ihmiset ovat intreseerattuja työntekijöiden toiminnal-

lisista ominaisuuksista, mutta eivät ole intreseerattuja heidän poliittisesta fysionomiastaan.

Se merkitsee, olla muuttamatta poliittista suhtautumista ainoaksi ja tyhjentäväksi suhtautumiseksi, kun ihmiset ovat intreseerattuja työntekijöiden poliittisesta fysionomiasta, mutta eivät ole intreseerattuja heidän toiminnallisista ominaisuuksistaan.

Voidaanko sanoa, että puoluetoverimme täyttävät tämän bolshevistisen säännön? Valitettavasti, sitä ei voida sanoa. Täällä pleenumissa jo siitä puhuttiin. Mutta ei sanottu kaikkea. Asia on siinä, että tätä koeteltua sääntöä käytännössämme rikotaan aina ja kaikkialla ja sitäpaitsi mitä törkeimmällä tavalla. Kaikkein useimmin valikoidaan työntekijät ei objektiivisten tunnusmerkkien mukaan, vaan satunnaisten, subjektiivisten, poroporvarillis-pikkuporvarillisten tunnusmerkkien mukaan. Kaikkein useimmin valikoidaan niin sanottuja tuttavia, ystäviä, saman paikkakuntalaisia, henkilökohtaisesti uskottuja ihmisiä, mestareita sheffiensä ylistelyssä — välittämättä heidän poliittisesta ja toiminnallisesta kelpoisuudestaan.

Ymmärrettävää on, että vastuunalaisten työntekijäin johtavan ryhmän asemesta muodostuu läheisten ihmisten perhepiiri, artteli, jonka jäsenet pyrkivät elämään rauhassa, olemaan loukkaamatta toinen toistaan, olemaan viemättä roskaa ulos tuvasta, ylistelemään toinen toistaan ja aika-ajoittain lähettämään keskukseen joutavia ja ällöttäviä raportteja menestyksistä.

Ei ole vaikea ymmärtää, että tällaisessa perhetilanteessa ei voi olla tilaa työn epäkohtien kritiikille, eikä työn johtajien itsekritiikille.

Ymmärrettävää on, että tällainen perhetilanne muodostaa suotuisan ympäristön luikertelijoiden kasvamiselle, ihmisten, joilla ei ole omanarvon tuntoa ja siksi ei ole mitään yhteistä bolshevismin kanssa.

Ottakaamme esimerkiksi toverit Mirzojan ja Vainov. Ensimmäinen heistä on Kazahkstanin aluepiirin puoluejärjestön sihteeri, toinen — Jaroslavlin alueen puoluejärjestön sihteeri. Nämä ihmiset eivät meidän keskuudessamme ole viimeisiä työntekijöitä. Mutta miten he valikoivat työntekijöitä? Ensimmäinen laahasi mukanaan Kazahkstaniin Azerbaidzhanista ja Uralilta, jossa hän ennen työskenteli, 30—40 "omaa" ihmistä ja sijoitti heidät vastuunalaisille paikoille Kazahkstanissa. Toinen laahasi mukanaan Jaroslavliin Donbassista, missä hän ennen työskenteli, yli kymmenkunta myös "omaa" ihmistä ja sijoitti heidät samoin vastuunalaisille paikoille. Siis toveri Mirzojanilla on oma arttelinsa. Se on myöskin toveri Vainovilla. Eikö voitu valikoida työntekijöitä paikallisista ihmisistä, pitäen ohjeena tunnettua bolshevistista sääntöä ihmisten valikoinnista ja sijoittamisesta? Tietenkin olisi voitu. Miksi sitten he eivät sitä tehneet? Siksi, että bolshevistinen sääntö työntekijöiden valikoinnista sulkee pois poroporvarillis-pikkuporvarillisen suhtautumisen mahdollisuuden, sulkee pois mahdollisuuden valikoida työntekijöitä perhekuntaisuus- ja arttelimaisuustunnusmerkkien mukaan. Sitäpaitsi, valikoidessaan työntekijöiksi henkilökohtaisesti uskottuja ihmisiä, nämä toverit nähtävästi halusivat muodostaa itselleen vissin riippumattomuuden tilanteen niin paikallisiin ihmisiin nähden kuin myöskin puolueen KK:n nähden. Olettakaamme, että noiden tai muiden seikkojen takia toverit Mirzojan ja Vainov tullaan siirtämään heidän nykyisen työnsä paikkakunnalta joillekin muille paikkakunnille. Miten heidän on tällaisessa tapauksessa meneteltävä "häntiinsä" nähden? Näinköhän he jälleen joutuvat laahaamaan ne uusille työpaikoilleen?

Tällaiseen järjettömyyteen johtaa työntekijöiden oikeata valikointia ja sijoittelua koskevan bolshevistisen säännön rikkominen.

4) Mitä merkitsee — tarkastaa työntekijöitä, tarkastaa tehtävien täytäntöönpanoa?

Tarkastaa työntekijöitä, se merkitsee tarkastaa heitä ei heidän lu-

paustensa ja deklaratsioidensa mukaan, vaan heidän työnsä tulosten mukaan.

Tarkastaa tehtävien täytäntöönpanoa, se merkitsee tarkastaa niitä ei ainoastaan kansliassa eikä ainoastaan muodollisten selostusten mukaan, vaan ennenkaikkea tarkastaa niitä työpaikalla täytäntöönpanon faktillisten tulosten mukaan.

Tarvitaanko yleensä tällaista tarkastusta? Ehdottomasti tarvitaan. Tarvitaan ensinnäkin siksi, että ainoastaan tällainen tarkastus antaa mahdollisuuden tulla tuntemaan työntekijät, määritellä hänen todelliset ominaisuutensa. Toiseksi tarvitaan siksi, että ainoastaan tällainen tarkastus antaa mahdollisuuden määritellä täytäntöönpanevan koneiston arvon ja puutteellisuudet. Kolmanneksi tarvitaan siksi, että ainoastaan tällainen tarkastus antaa mahdollisuuden määritellä itse tehtävien arvon ja puutteellisuudet.

Eräät toverit ajattelevat, että ihmisiä voidaan tarkastaa ainoastaan ylhäältäpäin, kun johtajat tarkastavat johdettavia heidän työnsä tulosten mukaan. Tämä on väärin. Tietenkin tarkastusta ylhäältäpäin tarvitaan yhtenä ihmisten tarkastamisen, tehtävien täytäntöönpanon tarkastamisen todellisista keinoista. Mutta tarkastus ylhäältäpäin ei vielä läheskään tyhjennä koko tarkastusasiaa. On olemassa vielä toisenlainen tarkastus, tarkastus alhaaltapäin, kun joukot, kun johdettavat tarkastavat johtajia, merkitsevät heidän virheensä ja osoittavat niiden korjaamisen tiet. Tällainen tarkastus on yksi kaikkein tehokkaimmista keinoista tarkastaa ihmisiä.

Puoluejoukot tarkastavat johtajiaan aktiiveissa, konferensseissa, edustajakokouksissa kuulemalla heidän toimintaselostuksiaan, kritikoimalla epäkohtia, lopuksi, valitsemalla tai olemalla valitsematta johtaviin elimiin noita tai muita johtavia tovereita. Demokraattisen sentralismin täsmällinen toteuttaminen puolueessa, niinkuin sitä vaativat puolueemme säännöt, puolue-elimien ehdoton valinnallisuus, oikeus esittää ja poistaa kandidaatteja, suljettu äänestys, kritiikki- ja itsekritiikkivapaus — kaikki nämä ja niiden tapaiset toimenpiteet on välttämätöntä toteuttaa elämässä muunmuassa sitä varten, että helpotettaisiin puolueen johtajien tarkastusta ja kontrollia puoluejoukkojen taholta.

Puolueettomat joukot tarkastavat talous-, ammattiliitto- ja muita johtajiaan puolueettomien aktiiveissa, kaikenlaisissa joukkoneuvotteluissa, joissa he kuulevat johtajiensa toimintaselostuksia, kritikoivat epäkohtia ja merkitsevät niiden korjaamisen tiet.

Lopuksi, kansa tarkastaa maan johtajia Sovettiliiton valtaelimien vaalien aikana yleisen, yhtäläisen, välittömän ja salaisen äänestyksen kautta.

Tehtävä on siinä, että tarkastus ylhäältäpäin yhdistettäisiin tarkastukseen alhaaltapäin.

5) Mitä merkitsee kaaderien opettaminen niiden omilla virheillä?

Lenin opetti, että puolueen virheiden tunnollinen paljastaminen, niiden syiden tutkiminen, jotka ovat synnyttäneet nämä virheet, sekä niiden teiden määritteleminen, jotka ovat välttämättömiä näiden virheiden korjaamiselle, on yksi varmimmista keinoista oikein opettaa ja kasvattaa puoluekaadereita, oikein opettaa ja kasvattaa työväenluokkaa ja työtätekeviä joukkoja. Lenin sanoo:

> ”Poliittisen puolueen suhtautuminen virheisiinsä on yksi tärkeimpiä ja näkyvimpiä kriterioita puolueen vakavuudesta ja siitä, miten se teoissa täyttää velvollisuutensa luokkaansa kohtaan ja työtätekeviä joukkoja kohtaan. Avoimesti tunnustaa virhe, paljastaa sen syyt, analysoida asiantila, joka on sen synnyttänyt, huolellisesti käsitellä virheen korjaamiskeinot — se on puolueen vakavuuden tunnusmerkki, se on sitä, että se täyttää velvollisuutensa, se on — luokan ja siksipä myöskin joukkojen kasvattamista ja opettamista”.

Tämä merkitsee, että bolsheviikkien velvollisuutena on ei virheittensä peittäminen, ei virheitänsä koskevan kysymyksen vältteleminen, niinkuin meillä usein tapahtuu, vaan virheittensä rehellinen ja avoin tunnustaminen, teiden rehellinen ja avoin määritteleminen näiden virheiden korjaamiseksi, virheittensä rehellinen ja avoin korjaaminen.

Minä en sanoisi, että useat tovereistamme mielellään menisivät tähän asiaan. Mutta bolsheviikkien, jos he todella haluavat olla bolsheviikkeja, on löydettävä itselleen miehuullisuutta avoimesti tunnustaa virheensä, paljastaa niiden syyt, määritellä tiet niiden korjaamiselle ja siten auttaa puoluetta antamaan kaadereille oikeata opetusta ja oikeata poliittista kasvatusta. Sillä vain tällä tiellä, vain avoimen rehellisen itsekritiikin tilanteessa voidaan kasvattaa todella bolshevistisia kaadereita, voidaan kasvattaa todellisia bolshevistisia johtajia.

Kaksi esimerkkiä, jotka demonstreeraavat sen, että Leninin asettamus on oikea.

Ottakaamme esimerkiksi virheemme kolhoosirakennustyössä. Te luultavasti muistatte v. 1930, kun puoluetoverimme ajattelivat ratkaista mitä mutkikkaimman kysymyksen talonpoikaiston siirtämisestä kolhoosirakennustyöhön jossain 3—4 kuukaudessa ja kun puolueen Keskuskomitean osottautui olevan pakko työntää takaisin viehättyneitä tovereita. Se oli yksi kaikkein vaarallisimmista kausista puolueemme elämässä. Virhe oli siinä, että puoluetoverimme unohtivat kolhoosirakennustyön vapaaehtoisuuden, unohtivat sen, että talonpoikia ei saa siirtää kolhoositielle administratiivisen painostuksen tietä, unohtivat sen, että kolhoosirakennustyö vaatii ei muutamia kuukausia, vaan muutamia vuosia huolellista ja harkittua työtä. He unohtivat tämän, eivätkä halunneet tunnustaa virheitään. Luultavasti te muistatte, että KK:n osoitus pään pyörällemenosta saavutusten takia ja siitä, etteivät toverimme paikkakunnilla juoksisi edelle, ignoreeraten realista tilannetta — otettiin vastaan pistimin. Mutta tämä ei pidättänyt KK:aa menemästä virtaa vastaan ja kääntämästä puoluetovereitamme oikealle tielle. Ja mitäpä? Nyt on kaikille selvää, että puolue saavutti tahtonsa, kääntäen puoluetoverimme oikealle tielle. Nyt meillä on kymmeniä tuhansia erinomaisia kaadereita talonpojista kolhoosirakennustyön ja kolhoosien johdon alalla. Nämä kaaderit ovat kasvaneet ja kouluuntuneet vuoden 1930 virheillä. Mutta näitä kaadereita meillä ei nyt olisi, ellei puolue olisi silloin tunnustanut virheitään eikä olisi niitä aikanaan korjannut.

Toinen esimerkki jo teollisuusrakennustyön alalta. Minä tarkoitan virheitämme Shahtin tuholaisuuden kaudella. Meidän virheemme olivat siinä, että me emme ottaneet huomioon teollisuudessa olevien kaaderien teknillisen takapajuisuuden koko vaarallisuutta, me suostuimme tähän takapajuisuuteen ja ajattelimme kehittää laajan sosialistisen teollisuusrakennustyön vihamielisen mielialan omaavien spesialistien avulla, tuomiten talouskaaderimme huonojen komissaarien osaan porvarillisten spesialistien yhteydessä. Luultavasti te muistatte, miten haluttomasti silloin talouskaaderimme tunnustivat virheensä, miten haluttomasti ne tunnustivat teknillisen takapajuisuutensa ja miten väkinäisesti ne omaksuivat loosungin — "Vallattava tekniikka". Ja mitäpä? Tosiasiat osottavat, että loosunki "Vallattava tekniikka" saavutti tehonsa ja antoi hyvät tuloksensa. Nyt meillä on kymmeniä ja satoja tuhansia erinomaisia bolshevistisia talouskaadereita, jotka ovat jo vallanneet tekniikan ja kuljettavat eteenpäin teollisuuttamme. Mutta näitä kaadereita ei meillä nyt olisi, jos puolue olisi antanut perään taloustyöntekijäin itsepintaisuuden edessä, taloustyöntekijäin, jotka eivät halunneet tunnustaa teknillistä takapajuisuuttaan, jos puolue ei olisi silloin tunnustanut virheitään eikä korjannut niitä aikanaan.

Eräät toverit puhuvat, että ei ole tarkoituksenmukaista puhua avoimesti virheistään, koska virheittensä avoimen tunnustamisen vihollisemme saattavat arvioida heikkoudeksemme ja mahdollisesti käyttää niitä hyväkseen. Se on pötyä, toverit, silkkaa pötyä. Virheittemme avoin tunnustaminen ja niiden rehellinen korjaaminen, päinvastoin, voi ainoastaan voimistuttaa puoluettamme, kohottaa puolueemme auktoriteettiä työläisten, talonpoikain, työtätekevän intelligenssin silmissä, kohottaa valtiomme voimaa ja mahtia. Ja tämä on pääasia. Kunhan työläiset, talonpojat, työtätekevä intelligenssi olisivat kanssamme, niin kaikki muu seuraa mukana.

Toiset toverit puhuvat, että virheittemme avoin tunnustaminen voi johtaa ei kaaderien opettamiseen ja lujittamiseen, vaan niiden heikentämiseen ja saattamiseen epäjärjestykseen, että meidän on säästettävä ja suojeltava kaadereitamme, että meidän on säästettävä niiden itserakkautta ja rauhallisuutta. Tätä varten he esittävät tovereittemme virheiden peittämistä, kritiikin voiman heikentämistä, ja vielä paremmin — näiden virheiden sivuuttamista. Tällainen kanta ei ole ainoastaan perinjuurin väärä, vaan myöskin mitä korkeimmassa määrin vaarallinen, vaarallinen ennenkaikkea kaadereille, joita halutaan "säästää" ja "suojella". Kaaderien säästäminen ja suojeleminen niiden virheitten peittämisen avulla — se merkitsee saattaa varmaan turmioon juuri nämä kaaderit. Me olisimme saattaneet varmaan turmioon bolshevistiset kolhoosikaaderimme, ellemme olisi paljastaneet vuoden 1930 virheitä, emmekä olisi opettaneet niitä näillä virheillä. Me olisimme saattaneet varmaan turmioon bolshevistiset teollisuuskaaderimme, ellemme olisi paljastaneet tovereidemme virheitä Shahtin tuholaisuuden kaudella, emmekä olisi opettaneet teollisuuskaadereitamme näillä virheillä. Se, joka ajattelee säästää kaaderiemme itserakkautta peittämällä heidän virheitään, se saattaa turmioon sekä kaaderit että kaaderien itserakkauden, sillä niiden virheiden peittämisellä hän helpottaa uusien, mahdollisesti vielä vakavampien virheiden toistumista, virheiden, jotka otaksuttavasti johtavat kaaderien täydelliseen epäonnistumiseen niiden "itserakkauden" ja "rauhallisuuden" vahingoksi.

6) Lenin opetti meitä ei ainoastaan opettamaan joukkoja, vaan myöskin oppimaan joukoilta.

Mitä tämä merkitsee?

Se merkitsee, ensinnäkin, että me, johtajat, emme saa ylvästellä, vaan on käsitettävä, että kun me olemme KK:n jäseniä tai kansankomissaareja, niin se ei vielä merkitse, että me omaamme kaikki tiedot, mitkä ovat välttämättömät oikein johtamista varten. Virka-arvo sinänsä ei anna tietoa ja kokemusta. Virkanimi — sitä vähemmän.

Toiseksi se merkitsee, että yksistään vain meidän kokemuksemme, johtajien kokemus ei ole kylliksi, jotta oikein johdettaisiin, että siis on välttämätöntä täydentää kokemuksensa, johtajien kokemus, joukkojen kokemuksella, puoluejoukon kokemuksella, työväenluokan kokemuksella, kansan kokemuksella.

Kolmanneksi se merkitsee, hetkeksikään ei saa heikentää ja vielä vähemmän katkaista yhteyksiämme joukkoihin.

Neljänneksi se merkitsee, herkästi kuunneltava joukkojen ääntä, puolueen rivijäsenten ääntä, niinkutsuttujen "pienten ihmisten" ääntä, kansan ääntä.

Mitä merkitsee oikein johtaminen?

Se ei lainkaan merkitse kansliassa istumista ja direktiivien kyhäämistä.

Oikein johtaa — se merkitsee:

ensinnäkin, löytää kysymyksen oikea ratkaisu, mutta oikeaa ratkai-

sua on mahdoton löytää huomioimatta joukkojen kokemusta, jotka omassa selässään kokevat johtamisemme tulokset;

toiseksi, organisoitava oikean ratkaisun toteuttaminen, jota kuitenkaan ei voida tehdä ilman joukkojen suoranaista apua;

kolmanneksi, organisoitava tämän ratkaisun täytäntöönpanon tarkastus, jota taaskin on mahdoton tehdä ilman joukkojen suoranaista apua.

Me, johtajat, näemme asioita, tapahtumia, ihmisiä ainoastaan yhdeltä puolen, minä sanoisin — ylhäältä, siis meidän näköpiirimme on enemmän tai vähemmän rajoitettu. Joukot, päinvastoin, näkevät asioita, tapahtumia, ihmisiä toiselta puolen, minä sanoisin — alhaalta, niiden näköpiiri on siis myöskin vississä määrin rajoitettu. Jotta saataisiin kysymyksen oikea ratkaisu, on yhdistettävä nämä kaksi kokemusta. Vain tässä tapauksessa johto tulee oikeaksi.

Kas, mitä merkitsee ei ainoastaan opettaa joukkoja, vaan myöskin oppia joukoilta.

Kaksi esimerkkiä, jotka demonstreeraavat sitä, että tämä Leninin asettamus on oikea.

Tämä tapahtui muutamia vuosia sitten. Me, KK:n jäsenet, käsittelimme kysymystä tilanteen parantamisesta Donbassilla. Raskaan teollisuuden kk:n esittämä toimenpiteiden projekti oli ilmeisen epätyydyttävä. Kolmasti projekti palautettiin Raskaan teollisuuden kk:lle. Kolmasti saatiin Raskaan teollisuuden kk:sta aina erilaiset projektit. Ja kuitenkaan ei voitu tunnustaa niitä tyydyttäviksi. Viimein me päätimme kutsua Donbassista muutamia työläisiä ja rivitaloustyöntekijöitä sekä ammattiliittotyöntekijöitä. Kolme päivää keskusteltiin näiden tovereiden kanssa. Ja kaikkien meidän, KK:n jäsenten, täytyi tunnustaa, että vain he, nämä rivityöntekijät, nämä "pienet ihmiset" kykenivät sanomaan meille oikean ratkaisun. Te varmaan muistatte KK:n ja Sovnarkomin tunnetun päätöksen kivihiilen tuotannon voimistuttamistoimenpiteistä Donbassilla. Niinpä tämän KK:n ja Sovnarkomin päätöksen, jonka kaikki toverimme ovat tunnustaneet oikeaksi ja vieläpä merkittäväksi päätökseksi, meille sanelivat yksinkertaiset ihmiset peruskerroksista.

Toinen esimerkki. Minä tarkoitan esimerkkiä toveri Nikolajenkosta. Kuka on Nikolajenko? Nikolajenko — hän on puolueen rivijäsen. Hän on tavallinen "pieni ihminen". Kokonaisen vuoden hän antoi signaaleja huonosta asiaintilasta Kievin puoluejärjestössä, paljasti perhekuntalaisuuden, pikkuporvarillis-poroporvarillisen suhtaantumisen työntekijöihin, itsekritiikin tukahduttamisen, trotskilaisten tuholaisten väkivallan. Häntä huidottiin pois, niinkuin tungettelevaa kärpästä. Viimein, jotta olisi päästy hänestä eroon, otettiin ja eroitettiin hänet puolueesta. Ei Kievin järjestö, eikä UKP(b):n KK auttaneet häntä saavuttamaan totuutta. Vain puolueen Keskuskomitean puuttuminen asiaan auttoi selvittämään tämän sotkuisen solmun. Ja mitä kävi ilmi asian selvittämisen jälkeen? Kävi selville, että Nikolajenko oli oikeassa, mutta Kievin järjestö oli väärässä. Ei enempää eikä vähempää. Mutta kuka sitten on Nikolajenko? Hän ei tietenkään ole KK:n jäsen, hän ei ole kansankomissaari, hän ei ole Kievin aluejärjestön sihteeri, hän ei ole edes jonkun jatsheikan sihteeri, hän on vain puolueen yksinkertainen rivijäsen.

Kuten näette, yksinkertaiset ihmiset joskus osottautuvat olevan paljon lähempänä totuutta kuin jotkut korkeat laitokset.

Voitaisiin esittää vielä kymmeniä ja satoja tällaisia esimerkkejä.

Näinollen käy siten, että asiamme johtamista varten ei yksistään vain meidän kokemuksemme vielä läheskään riitä. Jotta oikein johdettaisiin, on välttämätöntä täydentää johtajien kokemus puoluejoukon kokemuksella,

työväenluokan kokemuksella, työtätekevien kokemuksella, niinsanottujen "pienten ihmisten" kokemuksella.

Mutta milloin tämä on mahdollista?

Se on mahdollista vain siinä tapauksessa, jos johtajat ovat yhteydessä joukkoihin mitä kiinteimmällä tavalla, jos he ovat yhteydessä puoluejoukkoihin, työväenluokkaan, talonpoikaistoon, työtätekevään intelligenssiin.

Yhteys joukkoihin, tämän yhteyden lujittaminen, valmeus kuunnella joukkojen ääntä — juuri siinä on bolshevistisen johdon voima ja voittamattomuus.

Voidaan tunnustaa säännöksi, että niin kauan, kun bolsheviikit säilyttävät yhteyden laajoihin kansanjoukkoihin, he tulevat olemaan voittamattomia. Ja päinvastoin, bolsheviikkien tarvitsee vain irtaantua joukoista ja kadottaa yhteys niihin, tarvitsee vain peittyä byrokraattiseen ruosteeseen, jotta he kadottavat kaiken voiman ja muuttuvat tyhjänpäiväisiksi ihmisiksi.

Muinaisilla kreikkalaisilla oli heidän jumalaistarujensa systeemissä eräs kuuluisa sankari — Antaios, joka, niinkuin jumalaistarut kertoo, oli Poseidonin — merenjumalan ja Gaian — maanjumalattaren poika. Hän oli erikoisen kiintynyt äitiinsä, joka oli hänet synnyttänyt, ruokkinut ja kasvattanut. Ei ollut sellaista sankaria, jota hän — tämä Antaios ei olisi voittanut. Häntä pidettiin voittamattomana sankarina. Missä oli hänen voimansa? Se oli siinä, että joka kerta, kun hänelle taistelussa vihollista vastaan kävi tukalaksi, niin hän kosketti maata, äitiään, joka oli synnyttänyt hänet ja ruokkinut häntä, ja sai uutta voimaa. Mutta hänellä oli kuitenkin oma heikkokohtansa — se oli vaara joutua jollaintavoin irtaantuneeksi maasta. Viholliset ottivat huomioon tämän hänen heikkoutensa ja vaanivat häntä. Ja niinpä löytyi vihollinen, joka käytti hyväkseen tätä hänen heikkouttaan ja voitti hänet. Se oli Herkules. Mutta miten Herkules hänet voitti? Hän tempasi hänet irti maasta, nosti ilmaan, riisti häneltä mahdollisuuden koskettaa maata ja tällä tavoin kuristi hänet ilmassa.

Minä ajattelen, että bolsheviikit muistuttavat meille kreikkalaisen jumalaistarun sankaria, Antaiosta. Samoin kuin Antaioskin he ovat voimakkaita sillä, että pitävät yhteyttä äitiinsä, joukkoihin, jotka ovat heidät synnyttäneet, heitä ruokkineet ja kasvattaneet. Ja niin kauan, kun he pitävät yhteyttä äitiinsä, kansaan, heillä on kaikki edellytykset siihen, että pysyvät voittamattomina.

Tässä on bolshevistisen johdon voittamattomuuden avain.

7) Lopuksi, vielä yksi kysymys. Minä tarkoitan kysymystä eräiden puoluetovereidemme muodollisesta ja sydämettömän byrokraattisesta suhtautumisesta puolueen eri jäsenten kohtaloon, kysymykseen puolueen jäsenten erottamisesta puolueesta tai kysymykseen puolueen jäsenten oikeuksien palauttamisesta erotetuille. Asia on siinä, että eräät puoluejohtajamme kärsivät huomion puutetta ihmisiin, puolueen jäseniin, työntekijöihin. Enemmänkin, he eivät tutki puolueen jäseniä, eivät tiedä, millä he elävät ja miten he kasvavat, eivät yleensä tunne työntekijöitä. Siksi heillä ei ole individuaalista suhtautumista puolueen jäseniin, puolueen työntekijöihin. Ja nimenomaan siksi, että heillä ei ole individuaalista suhtautumista puolueen jäseniä ja puoluetyöntekijöitä arvioitaessa, he tavallisesti toimivat umpimähkään: joko kehuvat heitä summassa, määrättömästi, tai pieksevät heitä samoin summassa ja määrättömästi, erottavat puolueesta tuhansittain ja kymmentuhansittain. Tällaiset johtajat yleensä pyrkivät ajattelemaan kymmenin tuhansin, huolehtimatta "yksiköistä", yksityisistä puolueen jäsenistä, heidän kohtalostaan. Tuhansien ja kymmenien tuhansien ihmisten erottamista puolueesta he pitävät tyhjänpäiväisenä asiana, lohdutellen itseään sillä, että puolue on meillä kaksimiljoonainen ja

kymmenet tuhannet erotetut eivät voi mitään muuttaa puolueen asemassa. Mutta näin voivat suhtautua puolueen jäseniin vain itse asiassa syvästi puoluevastaiset ihmiset.

Tällaisiin ihmisiin, puolueen jäseniin ja puoluetyöntekijöihin sydämettömän suhtautumisen seurauksena keinotekoisesti syntyy tyytymättömyyttä ja suuttumusta puolueen yhdessä osassa, ja trotskilaiset kaksinaamaiset ovelasti tarttuvat tällaisiin suuttuneisiin tovereihin ja kätevästi raahaavat heidät mukaansa trotskilaisen tuholaisuuden suohon.

Sinänsä trotskilaiset eivät milloinkaan ole edustaneet suurta voimaa puolueessamme. Muistakaa viimeinen diskussio puolueessamme v. 1927. Se oli oikea puoluereferendumi. Puolueen 854 tuhannesta jäsenestä äänesti silloin 730 tuhatta puolueen jäsentä. Heistä bolsheviikkien puolesta, puolueen Keskuskomitean puolesta trotskilaisia vastaan äänesti 724 tuhatta puolueen jäsentä, trotskilaisten puolesta — 4.000 puolueen jäsentä, se on noin puoli prosenttia, ja pidättäytyi 2.600 puolueen jäsentä. Äänestykseen ei ottanut osaa 123 tuhatta puolueen jäsentä. He eivät ottaneet osaa joko siksi, että olivat matkalla, tai siksi, että olivat työvuoroissa. Jos 4 tuhanteen trotskilaisten puolesta äänestäneeseen lisätään kaikki pidättäytyneet — olettaen, että myöskin he olivat myötämielisiä trotskilaisille, ja jos tähän summaan lisätään ei puoli prosenttia äänestykseen osallistumattomista, niinkuin se säännön mukaan pitäisi tehdä, vaan 5 prosenttia osallistumattomista, se on noin 6.000 puolueen jäsentä, niin saadaan noin 12.000 puolueen jäsentä, jotka jollain tavoin olivat myötämielisiä trotskilaisuudelle. Siinä teille herrojen trotskilaisten koko voima.

Lisätkää tähän se seikka, että monet tästä luvusta huomasivat pettyneensä trotskilaisuudessa ja poistuivat siitä, ja te saatte käsityksen trotskilaisten voimien mitättömyydestä. Ja jos tästä huolimatta trotskilaisilla tuholaisilla kuitenkin on jonkunlaisia reservejä lähellä puoluettamme, niin se on siksi, että eräiden tovereidemme väärä politiikka kysymyksessä puolueesta erottamisesta ja erotettujen palauttamisesta, eräiden tovereidemme sydämetön suhtautuminen puolueen eri jäsenten ja eri työntekijöiden kohtaloon keinotekoisesti synnyttävät tyytymättömien ja suuttuneiden lukumäärän ja näinollen luovat trotskilaisille nämä reservit.

Suurimmaksi osaksi erotetaan niinsanotun passiivisuuden takia. Mitä on passiivisuus? Katsovat, osoittautuu, että jos puolueen jäsen ei ole *omaksunut* puolueen ohjelmaa, niin hän on passiivinen ja kuuluu erotettavaksi. Mutta sehän on väärin, toverit. Eihän saa näin pintapuolisesti tulkita puolueemme sääntöjä. Voidakseen omaksua puolueen ohjelma, täytyy olla oikea marxilainen, koeteltu ja teoreettisesti valmeutunut marxilainen. Minä en tiedä, löytyykö meillä paljon puolueen jäseniä, jotka ovat jo omaksuneet ohjelmamme, tulleet oikeiksi marxilaisiksi, teoreettisesti valmeutuneiksi ja koetelluiksi. Jos mennään edelleen tätä tietä, niin me joutuisimme jättämään puolueeseen ainoastaan intelligentit ja yleensä oppineet ihmiset. Kenelle on tarpeen tällainen puolue? Meillä on tarkistettu ja kaikki koettelemukset kestänyt leniniläinen formula jäsenyydestä puolueessa. Tämän formulan mukaan puolueen jäseneksi katsotaan se, joka *tunnustaa* puolueen ohjelman, maksaa jäsenmaksut ja työskentelee yhdessä sen järjestöistä. Kiinnittäkää huomiota: leniniläisessä formulassa puhutaan ei ohjelman *omaksumisesta*, vaan ohjelman *tunnustamisesta*. Nämä ovat kaksi aivan eri asiaa. Ei kannata todistellakaan, että tässä on oikeassa Lenin, eivätkä ne puoluetoverimme, jotka turhaan lörpöttelevät ohjelman omaksumisesta. Se onkin ymmärrettävää. Jos puolue pitäisi lähtökohtana sitä, että puolueen jäsenenä voivat olla ainoastaan sellaiset toverit, jotka jo ovat omaksuneet ohjelman ja tulleet teoreettisesti valmeutuneeksi marxilaiseksi, niin se ei muodostaisi puolueessa tuhansia

puoluepiirejä, satoja puoluekouluja, joissa puolueen jäsenet opiskelevat marxismia ja jotka auttavat heitä omaksumaan ohjelmamme. Aivan selvää on, että kun puolue organisoi tällaisia kouluja ja piirejä puolueen jäsenten keskuudessa, niin se on siksi, että se tietää, että puolueen jäsenet eivät ole vielä ehtineet omaksua puolueen ohjelmaa, eivät ole vielä ehtineet tulla teoreettisesti valmeutuneiksi marxilaisiksi. Siis, jotta oikaistaisiin politiikkamme kysymyksessä jäsenyydestä puolueessa ja puolueesta erottamisesta, on välttämätöntä tehdä loppu passiivisuutta koskevan kysymyksen nykyisestä taulapäisestä tulkinnasta.

Mutta meillä on vielä toinen synti tällä alalla. Asia on siinä, että toverimme eivät tunnusta keskiväliä kahden äärimmäisyyden välillä. Työläisen, puolueen jäsenen tarvitsee hiukan tulla syypääksi, myöhästyä pari kertaa puoluekokouksesta, jonkun takia jättää maksamatta jäsenmaksut, jotta hänet silmänräpäyksessä heitetään pois puolueesta. Ei olla intreseerattuja hänen syyllisyytensä asteesta, kokoukseen saapumattomuuden syystä, jäsenmaksujen maksamattomuuden syystä. Näissä kysymyksissä on byrokratismi suorastaan ennennäkemätön. Ei ole vaikea ymmärtää, että tällaisen sydämettömän politiikan seurauksena on osottautunut puolueesta ulos heitetyksi erinomaisia kaaderityöläisiä, oivallisia stahanovilaisia. Mutta eikö voitu, ennenkuin erotettiin puolueesta, antaa varoitus, jos se ei tehoa — antaa huomautus tai muistutus, ja jos tämäkään ei tehoa — asettaa määräaika korjaamista varten tai äärimmäisessä tapauksessa siirtää kandidaatiksi, mutta ei erottaa yhdellä sivalluksella puolueesta? Tietenkin olisi voinut. Mutta tätä varten vaaditaan huomaavaista suhtautumista ihmisiin, puolueen jäseniin, puolueen jäsenien kohtaloon. Mutta juuri tätä ei riitäkään eräillä tovereillamme.

On aika, toverit, on jo kauan sitten ollut aika tehdä loppu tästä törkeydestä. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Puoluejärjestön valmistautuminen SSTL:n Korkeimman Sovetin vaaleihin uuden vaalisysteemin pohjalla ja puoluepoliittisen työn vastaava uudestijärjestäminen

Toveri ZHDANOVIN selostuksen johdosta NKP(b):n KK:n pleenumin helmikuun 27 päivänä v. 1937 hyväksymä resolutsio

SST Liiton uuden Konstitutsion voimaansaattaminen merkitsee käännettä maan poliittisessa elämässä. Tämän käänteen olemus on vaalisysteemin edelleen demokratisoimisen suorittamisessa siinä mielessä, että ei täysin yhtäläiset sovettien vaalit vaihdetaan yhtäläisiin, moniasteiset — välittömiin, avoimet — suljettuihin.

Kun ennen uuden Konstitutsion voimaansaattamista oli vaalioikeuden rajoituksia kulttien palvelijoihin, entisiin valkokaartilaisiin, entisiin ihmisiin ja niihin henkilöihin nähden, jotka eivät suorita yleishyödyllistä työtä, niin uusi Konstitutsio poistaa kaikki vaalioikeuden rajoitukset näihin kansalaiskategorioihin nähden tehden deputaattien vaalit kaikkikäsittäviksi.

Kun ennen deputaattien vaalit eivät olleet yhtäläiset, sillä oli olemassa erilaiset vaalinormit kaupunki- ja maaseutuväestölle, niin nyt on jäänyt pois välttämättömyys rajoittaa vaalien yhtäläisyyttä ja kaikilla kansalaisilla on oikeus osallistua vaaleihin tasa-arvoisilla perusteilla.

Kun ennen Sovettivallan keskiasteen ja ylimpien elimien vaalit olivat moniasteisia, niin nyt, uuden Konstitutsion mukaan, vaalit kaikkiin sovetteihin, kylä- ja kaupunkisoveteista aina Korkeimpaan Sovettiin asti, kansalaiset tulevat suorittamaan suoranaisesti välittömien vaalien kautta.

Kun ennen deputaattien vaalit sovetteihin suoritettiin avoimella äänestyksellä ja listoittain, niin nyt äänestys deputaattien vaaleissa tulee olemaan salainen eikä sitä suoriteta listoittain, vaan eri kandidatuureittain, jotka esitetään vaalipiireittäin.

Lopuksi, Konstitutsio ottaa käytäntöön yleisen kansanäänestyksen (referendumin).

Nämä muutokset vaalisysteemissä merkitsevät joukkojen kontrollin voimistuttamista sovettielimiin nähden ja sovettielimien vastuun voimistuttamista joukkoihin nähden.

Yleisen, yhtäläisen ja välittömän vaalioikeuden voimaansaattamisen seurauksena, äänestyksen ollessa salainen, tulee olemaan joukkojen poliittisen aktiivisuuden edelleen voimistuttaminen, työtätekevien uusien kerrosten vetäminen valtion hallintaan. Juuri tällä tulee proletariaatin diktatuuri joustavammaksi ja siis työväenluokan mahtavammaksi yhteiskunnan

valtiollisen johtamisen systeemiksi, työväenluokan diktatuurin baasis laajenee, sen perusta tulee lujemmaksi.

Jotta tämä käänne otettaisiin vastaan täysin valmistautuneena, puolueen on käytävä tämän käänteen johtoon ja täydellisesti turvattava johtava osuutensa edessäolevissa maan korkeimpien elimien vaaleissa.

Ovatko puoluejärjestöt valmiit tällaiseen johtoon?

Mitä vaaditaan puolueelta, jotta se voisi asettua tämän käänteen johtoon, uusien, loppuun saakka demokraattisten vaalien johtoon?

Tätä varten vaaditaan, että puolue itse olisi johdonmukaisesti demokraattinen käytännössä, että se loppuun saakka toteuttaisi puolueen sisäisessä elämässä demokraattisen sentralismin perusteita, niinkuin sitä vaativat puolueen säännöt, että sillä itsellään olisi välttämättömät ehdot, joiden mukaan puolueen kaikki elimet valittaisiin, että kritiikki ja itsekritiikki kehittyisi täydessä määrin, että puolue-elimien vastuu puoluejoukon edessä olisi täydellinen ja että itse puoluejoukko olisi täysin aktivisoitu.

Voidaanko sanoa, että kaikki puoluejärjestöt ovat jo valmiit täyttämään nämä ehdot, että ne ovat jo täydellisesti uudestijärjestyneet demokraattiselle ladulle?

Valitettavasti ei tätä voida sanoa täydellä varmuudella.

Tästä puhuu eräissä järjestöissä tapahtuva puolueen sääntöjen ja puolueen sisäisen demokratian perusteiden rikkominen.

Minkälaisia ovat nämä rikkomiset?

Useissa järjestöissä on rikottu puolueen sääntöjen säätämää puolue-elimien valinnallisuutta. Puolueen sääntöjen säätämiä puolue-elimien vaalien määräaikoja eivät puoluejärjestöt noudata. Laajasti on levinnyt millään puolustamaton käytäntö koopteerata johtavia eri työntekijöitä rajonikomiteoiden, kaupunkikomiteoiden, aluepiirikomiteoiden, aluekomiteoiden ja kansallisten kommunististen puolueiden KK:oiden pleenumien jäseniksi.

Puolueen sääntöjen säätämä järjestys siitä, että puoluekomiteoiden sihteerit on ylempänä olevien puolue-elimien vahvistettava, on useissa puoluejärjestöissä faktillisesti muutettu nimittämiseksi. Puoluekomiteoiden sihteerien vahvistaminen usein tapahtuu ennen heidän valitsemistaan paikallisissa puoluejärjestöissä, ja käytännössä tämä johtaa siihen, että paikallisilla puoluejärjestöillä ei ole mahdollisuutta käsitellä rekomendoidun työntekijän kandidatuuria.

Valittaville paikoille vahvistaminen ja työstä poistaminen usein tapahtuu puolue-elimien kyselyjärjestyksessä tekemien päätösten pohjalla ja ilman uusien työntekijöiden rekomendoimista puoluekomitean pleenumille, sekä myöskin ilman, että puoluejärjestöille selitetään tuon tai toisen puoluejohtajan poistamisen motiiveja.

Mikä koskee puolue-elimien vaaleja, niin yhä edelleenkin on olemassa käytäntö, jonka mukaan kandidaattien luetteloiden käsittely tapahtuu ainoastaan ennakkoneuvotteluissa, vanhimpien neuvostoissa, delegatsioiden kokouksissa, jotapaitsi yleisenä sääntönä on, että keskusteluja kandidatuureista ei itse pleenumeissa ja konferensseissa avata, äänestys suori-

tetaan listoittain, eikä henkilökohtaisesti ja näinollen vaalijärjestys muuttuu pelkäksi muodollisuudeksi.

Kaikki nämä demokraattisen sentralismin perusteiden rikkomistapaukset aiheuttavat puolueelle vahinkoa, sillä ne jarruttavat puolueen jäsenten aktiivisuuden kasvua, poistavat aktiivilta, jolla on erikoinen poliittinen merkitys puolueemme elämässä, mahdollisuuden osallistua johtavaan työhön, poistavat puolueen jäseniltä heidän lailliset oikeutensa kontrolloida puolue-elimien toimintaa ja juuri siten rikkovat oikeat keskinäissuhteet johtajien ja puoluejoukkojen välillä.

Kirkkaina esimerkkeinä tällaisesta käytännöstä on NKP(b):n KK:n viime aikoina paljastamat tosiasiat puolueen poliittisen työn huutavan huonoon tilaan laskemisesta Azovan-Mustanmeren aluepiirikomiteassa, Kievin aluekomiteassa ja Ukrainan KP(b):n KK:ssa ja muissa puoluejärjestöissä, jotka tosiasiat ilmenevät puolueen sääntöjen ja demokraattisen sentralismin prinsiippien törkeissä rikkomisissa siinä mielessä, että on luovuttu puolue-elimien valinnallisuudesta ja otettu käytäntöön sallimaton koopteeraustapa.

NKP(b):n KK:n pleenumi korostaa, että Kievin aluekomiteassa ja Azovan-Mustanmeren aluepiirissä paljastetut väärän johtamisen esimerkit eivät ole yksityisiä, vaan vississä määrin ominaisia kaikille aluepiirien ja alueiden puoluejärjestöille.

NKP(b):n KK:n pleenumi katsoo, että näiden ja niiden tapaisten puutteellisuuksien likvidoiminen on välttämätön ehto, jota ilman ei voida täyttää puolueen uusia tehtäviä, jotka ovat syntyneet sen tosiasian johdosta, että maan poliittisessa elämässä on tapahtunut käänne, on hyväksytty uusi Konstitutsio ja edessä on maan korkeimpien elimien vaalit yleisen, yhtäläisen ja välittömän vaalioikeuden pohjalla, salaisella äänestyksellä.

Tämän vuoksi on välttämätöntä uudestijärjestää puoluetyö sen pohjalla, että ehdottomasti ja täydellisesti toteutetaan puolueen sääntöjen edellyttämän puolueen sisäisen demokratian perusteita.

NKP(b):n KK:n pleenumi katsoo välttämättömäksi toteuttaa ja velvoittaa kaikki puoluejärjestöt suorittamaan seuraavat toimenpiteet:

1. Likvidoitava puoluekomiteoiden jäseniksi koopteeraamistapa ja palautettava puolueen sääntöjen mukaisesti puoluejärjestöjen johtavien elimien valinnallisuus.

2. Puolue-elimien vaaleissa kielletään äänestäminen listoittain. Äänestys on suoritettava eri kandidatuurittain, turvaten tällöin kaikille puolueen jäsenille rajattoman oikeuden evätä kandidaatteja ja kritikoida heitä.

3. Säädetään suljettu (salainen) äänestys kandidaateista puolue-elimiä valittaessa.

4. Kaikissa puoluejärjestöissä on toimitettava puolue-elimien vaalit, alkaen peruspuoluejärjestöjen puoluekomiteoista ja päättyen aluepiiri- ja aluekomiteoihin sekä kansallisten kommunististen puolueiden KK:oihin, päättäen vaalit viimeistään toukokuun 20 päivään mennessä.

5. Kaikki puoluejärjestöt velvoitetaan ankarasti noudattamaan puolueen sääntöjen mukaisesti puolueen elimien vaalien määräaikoja: peruspuoluejärjestöissä — 1 kerran vuodessa, rajoni- ja kaupunkijärjestöissä — 1 kerran vuodessa, alue-, aluepiiri- ja tasavaltajärjestöissä — 1 kerran 1½ vuodessa.

6. Peruspuoluejärjestöissä on turvattava sellaisen järjestyksen ankara noudattaminen, että puoluekomiteat valitaan tehtaiden yleisissä kokouksissa, sallimatta viimemainittujen vaihtamista konferensseihin.

7. Likvidoitava useissa peruspuoluejärjestöissä ilmennyt käytäntö, että faktillisesti yleiset kokoukset on poistettu ja vaihdettu yleiset kokoukset työosastokokouksiin ja konferensseihin.

Puoluejärjestöjen valmistautuminen SSTL:n Korkeimman Sovetin vaaleihin uuden vaalisysteemin pohjalla ja puoluepoliittisen työn vastaava uudestijärjestäminen

Toveri ZHDANOVIN selostus NKP(b):n KK:n pleenumissa helmikuun 26 p:nä v. 1937

KÄÄNNE MAAN POLIITTISESSA ELÄMÄSSÄ JA TEHTÄVÄMME

Toverit, SST Liiton uuden Konstitutsion hyväksymisen yhteydessä edessämme ovat SSTL:n Korkeimman Sovetin ja työtätekevien deputaattien sovettien vaalit ylhäältä alas asti uuden vaalisysteemin pohjalla. Puolueemme eteen tulee tehtävä valmistautua vaaleihin.

Tämän valmistautumisen luonteen, laajuuden, mittasuhteen ja siihen liittyvän puoluetyön uudestijärjestämisen määrittelee niiden muutosten syvyys, jotka johtuvat uudesta Konstitutsiosta maamme poliittisessa elämässä.

Uuden Konstitutsion käytäntöönotto merkitsee käännettä maan poliittisessa elämässä. Tämän käänteen olemus on vaalisysteemin edelleen demokratisoinnissa niin, että ei täysin yhtäläiset sovettien vaalit vaihdetaan yhtäläisiin, moniasteiset välittömiin, avoimet suljettuihin.

Uuden Konstitutsion käytäntöönotto poistaa kaikki rajoitukset, joita on ollut tähän saakka niin sanottuihin äänioikeudettomiin nähden.

Kun aikaisemmin, ennen uuden Konstitutsion käytäntöönottoa, sovettien vaalit eivät olleet yhtäläiset, niin nyt vaalien rajoittamisen välttämättömyys on poistunut ja kaikilla kansalaisilla on oikeus osallistua vaaleihin tasa-arvoisilla perusteilla.

Kun aikaisemmin keski- ja ylempien vallan elimien vaalit olivat moniasteiset, niin nyt uuden Konstitutsion mukaan, kaikki kansalaiset valitsevat kaikkiin sovetteihin suoranaisesti välittömien vaalien kautta.

Kun aikaisemmin, vanhan Konstitutsion mukaan äänestys oli vaaleissa avoin ja listoittain, niin nyt, uuden Konstitutsion mukaan, äänestys vaaleissa tulee olemaan salainen ja vaalipiireittäin esitetyistä ehdokkaista jokaisesta erikseen.

Lopuksi, Konstitutsio ottaa käytäntöön yleisen kansanäänestyksen, niinsanotun referendumin.

Mitä merkitsevät nämä muutokset vaalisysteemissä?

Ne merkitsevät joukkojen kontrollin voimistumista sovettielimiin nähden ja sovettielimien vastuunalaisuuden voimistumista joukkoihin nähden. Uusi vaalisysteemi lujittaa kansan valittujen yhteyttä valitsijajoukkoihin. Se antaa voimakkaan sysäyksen sovettielimien työn parantamiseen, sovettijärjestöjemme työssä olevien byrokraattisten epäkohtien ja vääristelyjen likvidoimiseen, ja nämä epäkohdat, kuten tiedätte, ovat erittäin tuntuvia.

Yleisen, yhtäläisen ja välittömän vaalioikeuden voimaansaattamisen seurauksena, äänestyksen ollessa salainen, tulee olemaan joukkojen poliittisen aktiivisuuden edelleen voimistuminen, työtätekevien uusien kerrosten vetäminen valtion hallintaan. Juuri tällä tulee proletariaatin diktatuuri joustavammaksi ja siis työväenluokan mahtavammaksi yhteiskunnan valtiollisen johtamisen systeemiksi, proletariaatin diktatuurin baasis laajenee, sen perusta tulee laajemmaksi.

Leninismi opettaa:

"Proletariaatin diktatuurilla on vaihekautensa, erikoismuotonsa, erilaiset työmetoodinsa, kansalaissodan aikana pistää erikoisesti silmään diktatuurin väkivaltainen puoli... Sosialismin rakennuskaudella sitävastoin pistää erikoisesti silmään diktatuurin rauhallinen, organisatoorinen ja kulttuurityö, vallankumouksellinen laillisuus jne. Mutta tästä ei taaskaan lainkaan seuraa, että diktatuurin väkivaltainen puoli on poistunut tai voi poistua rakennustyön kaudella. Kukistamiselimet, armeija ja muut järjestöt, ovat nyt rakennusaikana välttämättömät aivan samoin kuin kansalaissodan kaudellakin. Ilman näitä elimiä on mahdoton vähänkään turvatumpi diktatuurin rakennustyö. Ei pidä unohtaa, että vallankumous on toistaiseksi voittanut vain yhdessä ainoassa maassa. Ei pidä unohtaa, että niin kauan kuin kapitalismi ympäröi, tulee olemaan myöskin interventsion vaara kaikkine tästä vaarasta johtuvine seurauksineen" (Stalin, "Leninismin kysymyksiä").

Että diktatuurimme rauhallisten, organisatooristen ja kulttuuristen puolien rinnalla ei ole vielä poistunut välttämättömyys sen väkivaltaisista puolista, sitä todistaa havainnollisesti vasta äskettäin käsittelemämme kysymys — Buharinin ja Rykovin asiasta.

Työväenluokan diktatuurin tulee edelleenkin ankaralla kädellä voittaa vihamielisten kapitalististen luokkien jätteiden vastustus ja fasistisen porvariston agenttien — trotskilaisten, zinovjevilaisten, oikeistolaisten ja muiden kansan vihollisten vastustus.

Toveri Stalin opetti meitä, että me tarvitsemme lujaa ja mahtavaa työväenluokan diktatuuria hajoittaaksemme tomuksi kuolevien luokkien viimeiset jätteet ja murskataksemme niiden salajuonet.

Demokraattisten vaalien suorittaminen — se on erittäin vakava asia. Se on puolueellemme erittäin vakava tutkinto siinä mielessä, että tarkastetaan sen yhteys joukkoihin ja puoluejärjestöjemme työkykyisyys ja auktoriteetti joukkojen keskuudessa. Vaalien suorittaminen vaatii puolueemme kaikkien voimiemme suurta jännittämistä.

Ottaaksemme vastaan tämän maamme poliittisessa elämässä tapahtuvan käänteen täysissä aseissa, puolueemme on astuttava tämän käänteen johtoon ja turvattava johtava osuutensa maan ylimpien elimien vaaleissa.

Mitä merkitsee asettua johtoon ja turvata puolueen johtava osuus ylimpien elimien vaaleissa? Minkälaisia tehtäviä on puolueen ratkaistava?

Ennenkaikkea on otettava huomioon, että meidän työntekijämme tulevat tekemisiin vissinlaisen uuden tilanteen kanssa. Me ensi kertaa suoritamme vaaleja uuden vaalisysteemin mukaan. Meillä ei ole tottumusta äänestää jokaisesta ehdokkaasta erikseen, käyttää salaisen äänestyksen prinsiippiä jne. Tämä tuottaa puoluejärjestöillemme vissin vaikeuden.

Toiseksi, astua maamme poliittisessa elämässä tapahtuvan käänteen johtoon ja johtaa vaaleja — se merkitsee Konstitutsion säätämän uuden vaalisysteemin täydellisen noudattamisen turvaamista, se on ankarasti noudatettava yleisen yhtäläisen ja välittömän vaalioikeuden prinsiippejä, äänestyksen ollessa salainen. Se merkitsee, että puoluejärjestöjemme on varjeltava kuin silmäterää uutta vaalilakiamme kaikilta rikkomisilta.

Kolmanneksi, puoluejärjestöjemme on oltava valmiita vaalitaisteluun. Vaaleissa me tulemme tekemisiin vihamielisen agitatsion ja vihamielisten ehdokkaiden kanssa. Että tällainen mahdollisuus on realinen, näkyy siitä, että jo nyt on havaittavissa sovettivastaisten ainesten vissiä vilkastumista nimenomaan edessäolevien vaalien yhteydessä. Puoluejärjestöjemme on

täysin aseistuneina otettava vastaan vihamielisten ainesten yritykset käyttää hyväksceen uuden Konstitutsion antamia legaalisia mahdollisuuksia. Sillä aikaa kun meikäläiset torkkuvat ja tekevät liikkeelle lähtöä, vihollisct jo toimivat ja valmistautuvat lujasti vaaleihin.

Neljänneksi, salainen ja henkilökohtainen äänestys, aivan toisin kuin avoin ja luetteloittain toimitettu äänestäminen merkitsee puolueen vastuun kohottamista jokaisesta esitetystä ehdokkaasta. Tullakseen valituksi ehdokkaidemme pitää olla hyvin tunnettuja sen vaalipiirin valitsijoille, jossa heidät asetetaan, heidän toimintansa pitää olla hyvin tunnettu valitsijoille. Salaisella äänestyksellä tarkistus tulee olemaan mitä perusteellisin työntekijäimme tarkistus, sillä salainen äänestys antaa paljon suuremmat mahdollisuudet kuin tähän asti evätä joukkojen mielestä kelvottomat ja kyvyttömät ehdokkaat. Tämä on käsitettävä selvästi.

Viidenneksi, on voitettava vahingollinen psykologia, jota on joillakin puolue- ja sovettityöntekijöillämme, jotka luulevat, että kansan luottamuksen voi saada ilmaiseksi ja että voi nukkua rauhassa odotellen deputaattimandaattien tuomista kotiin, suosionosoitusten kaikuessa aikaisempien ansioiden takia. Luottamuksen saaminen ilmaiseksi — sitä ei tapahdu salaisen äänestyksen vallitessa.

Meillä on puolue- ja sovettijärjestöissä huomattavan suuri kerros työntekijöitä, jotka ovat sitä mieltä, että heidän tehtävänsä on oikeastaan päättynyt silloin, kun heidät on valittu sovettiin. Tätä todistaa suuri määrä sellaisia vastuunalaisia työntekijöitä, jotka eivät käy sovettien pleenumeissa, sovettiemme deputaattiryhmissä ja sektsioissa ja jotka pakoilevat elementtaaristen deputaattivelvollisuuksien täyttämistä.

Tämän tapaiset jätteet työntekijäimme psykologiassa on välttämätöntä murskata, on kasvatettava työntekijöistämme tietoisuutta vastuunalaisuudestaan valitsijain edessä, ottaen huomioon, että itse joukot tarkistavat ja tarkastavat jokaisen valittavana olevan perin pohjin ja kaikin puolin.

Olisi törkeä virhe lykätä taistelu näitä jätteitä vastaan vaalihetkeen. Viivyttelemättä meidän on ryhdyttävä järkähtämättä parantamaan sovettijärjestöjemme työtä, niiden yhteyttä joukkoihin, voimistuttamaan sovettityöntekijäimme vastuunalaisuutta joukkojen edessä.

Kuudenneksi, jo nyt on kasvatettava työntekijöissä tietoisuus siitä, että uusi vaalisysteemi merkitsee paljon laajempaa julkisuutta sovettijärjestöjen työskentelyssä ja että niiden toiminta tulee tapahtumaan joukkojen nähden, että heidän vastuunalaisuutensa joukkojen edessä tulee olemaan täydellisempi. Useat sovettien deputaatit — puolueemme jäsenet ovat tottuneet vastaamaan ainoastaan puoluejärjestönsä edessä. Monet sovettityöntekijät, jotka ovat siitä ihmisjoukosta, mikä on taipuvainen byrokratismiin, joilla on suuria puutteellisuuksia työssä, ovat kymmenen kertaa valmiimpia tekemään selkoa työstään puoluekomitean byrossa, suppeassa perheseurassa, kuin tulemaan sovetin pleenumiin, kritikoimaan itseään ja kuulemaan joukkojen kritiikkiä. Tällaisesta vastuuttomuuspraktiikasta on tehtävä loppu.

Seitsemänneksi, johtaa käännettä maan poliittisessa elämässä ja turvata demokraattiset vaalit — se merkitsee sitä, että meidän puoluejärjestöjemme ei tule odottaa milloin joukot antavat niille sysäyksen alhaalta päin kritiikkiin ja ehdokkaittemme poistamiseen nähden, vaan niiden on itsensä oltava kritiikin ja kelvottomien ehdokkaiden poistamisen johdossa, odottamatta niiden epäonnistumista salaisessa äänestyksessä. Tällöin on puoluejärjestöjemme opittava eroittamaan ystävällinen kritiikki vihamielisestä. Meillä usein tapahtuu niin, että työtätekevien tyytymättömyyttä eri epäkohtiin ja vääristelyihin sovettielimiemme toiminnassa arvioidaan ja

katsotaan vihamieliseksi kritiikiksi. Kyky osata eroittaa ystävällinen kritiikki, joka joskus on sangen terävää, vihollisen kritiikistä, vaatii puoluejärjestöiltämme puoluepoliittisen kasvatuksen korkeata tasoa ja suurta herkkyyttä.

Uusien vaalien aikana ovat mahdollisia vihamielisten ainesten agitatsioyritykset ehdokkaitamme vastaan. Työntekijämme joutuvat suorittamaan paljon vaikeita kamppailuja hankintatyön ja rakennustoiminnan eri aloilla jne., ja tällaisista kamppailuista ei selvitä ilman vissiä painostusta. Tämä sisältyy työväenluokan diktatuurin käsitteeseen. Me emme luovu tästä painostuksesta edelleenkään ja olisi naurettavaa siitä luopua. Ilmeisesti tulee olemaan demagogiaa työntekijöidemme kaikenlaisten puutteellisuuksien paisuttamiseen nähden tällä linjalla. Kysymys on kyläsovettiemme, rajonien toimeenpanevien komiteoiden työntekijäkaadereista jne. Puoluejärjestöjen on osattava ottaa suojaansa nämä ihmiset. Tätä ei saa jättää huomioon ottamatta.

Kahdeksanneksi, kysymys puolueettomiin nähden. Olisi sangen vahingollista ja vaarallista, jos uusissa vaaleissa toistettaisiin ne virheet, joita tapahtui vanhassa vaalikäytännössä ja jotka sisältyivät siihen, että suhtauduttiin välinpitämättömästi puolueettomiin ehdokkaihin, kun puolueen vaikutuksen turvaamiseksi soveteissa puolueettomilla ehdokkailla ei ollut välttämätöntä huomiota ja tukea, jotka johtuvat joukkojen johtamisen ja niiden kanssa yhteydessä olemisen bolshevistisen käsittämisen perusteista. Ottakaa huomioon, että maassamme on kommunisteja 2 miljoonaa, mutta puolueettomia "jonkun verran" enemmän. Jos me siis haluamme olla vaalien johdossa, niin meidän on voimistutettava vaikutustamme ja pidettävä yllä yhteyttämme puolueettomiin, eikä syrjäytettävä niitä puolueettomia ehdokkaita, jotka nauttivat joukkojen luottamusta.

Tällaisia ovat ne eräät kysymykset, jotka koskevat vaalien valmistamisen johtamista ja organisoimista. Ne ovat tulleet eteen ei kaukaisen perspektiivin järjestyksessä, vaan aivan lykkäämättömän ja päivänpolttavan taistelutehtävän järjestyksessä.

PUOLUE-ELIMIEN VALINNALLISUUDEN RIKKOMINEN EI SOVI YHTEEN BOLSHEVISMIN ORGANISATSIOPRINSSIIPPIEN KANSSA

Mitä puolueelta vaaditaan, jotta se voisi asettua uusien, loppuun saakka demokraattisten vaalien johtoon? Mitkä ovat ne pääehdot, jotka turvaavat puolueen johdon maan poliittisessa elämässä tapahtuvassa käänteessä? Tätä varten vaaditaan, että puolue itse toteuttaisi johdonmukaista demokraattista käytäntöä, että se puolueen sisäisessä elämässä loppuun saakka toteuttaisi demokraattisen sentralismin perusteita, kuten sitä puolueemme säännöt vaativat, että puolueella itsellään olisi välttämättömät ehdot, joiden kautta puolueen kaikki elimet olisivat valinnallisia, että kritiikki ja itsekritiikki puolueen sisällä kehittyisi täydessä määrin, että puolue-elimien vastuu puoluejoukkojen edessä olisi täydellinen ja että itse puoluejoukko olisi täysin aktivisoitu.

Leninismi opettaa, että työväenluokan aktiivisuuden nostaminen, johon me pyrimme sovettidemokratismin loppuun saakka toteuttamisen yhtäydessä — on vakava ja suuri asia. Jotta voitaisiin nostaa työväenluokan aktiivisuus, on ennen kaikkea aktivisoitava itse puolue. Tarvitaan, että itse puolue asettuisi lujasti ja päättävästi puolueen sisäisen demokratian tielle, että puoluejärjestömme vetäisivät rakennustyömme kysymysten käsittelyyn puolueen jäsenten laajat joukot, jotka ratkaisevat puolueemme kohta-

lon. Ilman tätä ei tarvitse puhuakaan työväenluokan aktivisoimisesta. Tähän opettaa meitä toveri Stalin.

Voidaanko sanoa, että kaikki puoluejärjestömme ovat jo valmiit täyttämään nämä ehdot ja että ne ovat jo uudestijärjestäytyneet demokraattiselle ladulle?

Valitettavasti tätä ei voida täydellä varmuudella sanoa.

Minkälaisia ovat ne tosiasiat, jotka todistavat sitä, että tätä ei voida täydellä varmuudella sanoa?

Tästä puhuu eräissä järjestöissä ilmenevät puolueen sääntöjen ja puolueen sisäisen demokratismin perusteiden rikkomisen käytäntö.

Minkälaisia ovat nämä rikkomiset?

Kuten tunnettua, puolueen säännöt määräävät perusjärjestöjen komiteain vaalien suorittamisen kerran vuodessa, kaupunki- ja rajonikomiteain kerran vuodessa, alue- ja aluepiirikomiteain sekä kansallisten kommunististen puolueiden keskuskomiteain kerran puolessatoista vuodessa. Näin sanovat säännöt.

Kun käännytään käytännön puoleen, niin tosiasiat puhuvat siitä, että hyvin useissa järjestöissä meillä on rikottu tätä sääntöjen vaatimusta. Viimeisten 2—3 vuoden aikana on alue- ja aluepiirikomiteain sekä kansallisten kommunististen puolueiden KK:ain vaaleja suoritettu ainoastaan niissä järjestöissä, jotka on uusina perustettu uusien alueiden muodostamisen yhteydessä (Kalininin, Krasnojarskin, Omskin, Orenburgin ja Jaroslavin järjestöt). Enemmistö alue- ja aluepiirikomiteoitamme sekä kansallisten kommunististen puolueiden KK:oita, kaupunkikomiteoita, rajonikomiteoita ja perusjärjestöjen puoluekomiteoita on olemassa puolueen XVII edustajakokouksesta lähtien, t.s. siitä ajasta lähtien, jolloin suoritettiin puolue-elimien yleinen vaalikamppailu. Poikkeuksen tästä tilanteesta tekevät, kuten jo sanoin, uudet aluepiirit ja alueet, sekä myöskin yksityiset rajoni- ja kaupunkijärjestöt, pääasiassa puoluetyön rappiolle laskemisen johdosta.

Puolueemme lait on siis kaadettu nurin, vaikka me vannomme ja vakuutamme sääntöjen nimeen, pänttäämme sitä piireissä, vaadimme puoluedokumenttien tarkastuksen ja vaihdon aikana puolueen jäseniltä sääntöjen tuntemista. Osoittautuu, että me itse sallimattoman liberaalisesti suhtaudumme omiin puoluelakeihimme.

Edelleen puolueemme säännöt määräävät kaikkien johtavien puolue-elimien valinnallisuuden ylhäältä alas asti. Tätä vaatii puolueemme organisatsiorakenteen perusprinsiippi — demokraattisen sentralismin prinsiippi.

Puolueen sääntöjen 18:s pykälä sanoo, että: ”Puolueen järjestörakenteen johtavana periaatteena on demokraattinen sentralismi, joka merkitsee:

a) kaikkien puolueen johtavien elimien valinnallisuutta ylhäältä alas asti,

b) puolue-elimien ajoittaista tilintekovelvollisuutta puoluejärjestöjensä edessä.

c) ankaraa puoluekuria ja vähemmistön alistumista enemmistön alaiseksi,

d) ylempien elimien päätösten ehdotonta velvoittavaisuutta alemmille ja kaikille puoluejäsenille.”

Tätä puolueemme organisatoorista perusprinsiippiä on useissa järjestöissä rikottu. Pleenumin jäsenille on jo luultavasti tunnettua, miten vahingollisiin seurauksiin puolueasiallemme johti puolueen sääntöjen rikkomiskäytäntö Kievin, Azovan-Mustanmeren ym. järjestöissä, joissa sääntöjen unohtaminen valinnallisuudesta luopumisen mielessä johti puoluetyön

huutavan huonoon tilaan laskemiseen sekä edisti vihamielisten ainesten tunkeutumista johtaviin puolue-elimiin.

Tällaisena mitä vakavimpana puolueemme sääntöjen rikkomisena valinnallisuuteen nähden on levinnyt millään puolustamaton tapa koopteerata johtavia eri työntekijöitä puoluekomiteoiden, rajonikomiteoiden, kaupunkikomiteoiden, aluekomiteoiden, aluepiirikomiteoiden ja kansallisten kommunististen puolueiden KK:oiden pleenumien jäseniksi.

NKP(b):n KK:n käytettävissä olevat tiedot puhuvat siitä, että vahingollinen koopteeraustapa on juurtunut ja mennyt pitkälle. Koopteeraustapa rikkoo puolueen jäsenten laillista oikeutta osallistua johtavien elimensä vaaleihin. Koopteerauksessahan puolueen jäsenet menettävät mahdollisuuden osallistua vaaleihin, mahdollisuuden hylätä kelvottomat ehdokkaat, heidän mielipidettään ei yleensä kysytä, sillä koopteeraus suoritetaan pleenumissa.

Koopteerausta käytetään sangen laajasti. Tämä on pahe, jota sairastaa koko joukko järjestöjä.

Aluekomiteoissa, aluepiirikomiteoissa ja kansallisten kommunististen puolueiden KK:oissa on pleenumien jäseniksi koopteerattu 11,6 prosenttia. Tämä on keskimääräinen luku. Yksityisissä järjestöissä koopteerattujen prosentti nousee 22,8 prosenttiin (Kievin järjestö) ja jopa 26,2 prosenttiin (Valkovenäjän järjestö), t.s. yli neljäs osa pleenumia on koopteerattuja. Rajonikomiteoissa ja kaupunkikomiteoissa on koopteerattuja seuraavasti: Moskovan järjestössä 17 prosenttia, Leningradin — 17,2 prosenttia, Azovan-Mustanmeren — 17,5 prosenttia, Dnjepropetrovskin — 26,7, Valkovenäjän — 28,9, Voronezhin — 29,8, Armenian järjestössä 30 prosenttia, t.s. miltei kolmasosa koopteerattuja.

Aluejärjestöjen rajonikomiteoiden ja kaupunkikomiteoiden byroissa koopteerattujen prosentti vaihtelee keskimäärin 14 prosentista 59 prosenttiin valituista. Läntisellä alueella, Armeniassa, Ivanovon ja Karjalan järjestöissä yli puolet rajonikomiteoiden ja kaupunkikomiteoiden byrojen jäsenistä on koopteerattuja. Siinä et enää saa selvää, mitä on jäänyt jälelle laillisesta kokoonpanosta, joka alunperin on muodostunut vaalien kautta.

Koopteerauksen laajuus on mennyt niin pitkälle, että esimerkiksi Kievin aluekomitean pleenumissa lokakuun 19 päivänä v. 1934 koopteerattiin pleenumiin kerralla 14 henkilöä, ja heidän joukossaan Ashrafjan, Dzenis, Sentshenko, Toder ym., jotka nykyään on paljastettu puolueen vihollisiksi.

Harkovissa on puolueen kaupunkikomiteaan jäänyt jälelle vain 59 jäsentä kaupunkikomitean 158 jäsenestä ja 34 kandidaatista, jotka valittiin kaupungin neljännessä puoluekonferenssissa. Tätä kokoonpanoa ei voida nimittää lailliseksi, sillä jälelle on jäänyt vain yksi kolmasosa valituista. Mutta viimeisestä puoluekonferenssista kuluneena aikana on kaupunkikomiteaan koopteerattu 61; sitäpaitsi kaupunkikomitean byro, yhtä toveria lukuunottamatta, on kokoonpantu kokonaisuudessaan koopteeratuista.

Teille on tunnettua, millaiseen asiantilaan puoluejärjestössä johti tilanne Harkovissa.

Jos katsotaan puolueen eri rajonikomiteoita, niin nähtävästi teillä itsellänne on käytettävissänne kyllin laaja ainehisto koopteeraukseen nähden. Minä ajattelen, että meillä on kymmeniä rajonikomiteoita, joissa rajonikomitean jäsenten enemmistö ei ole valittuja, vaan koopteerattuja. Esimerkiksi Malo-Arkangelin rajonissa (Kurskin alue) 23 henkilöstä on 18 koopteerattu, Mtsenskin rajonissa (Kurskin alue) on 26:sta koopteerattu 22, Homelin kaupunkikomiteassa (Valkovenäjä) on 52:sta koopteerattu 40, Oranienbaumin rajonissa (Leningradin alue) on 22:sta koopteerattu 15, Ustjugin rajonissa (samalla alueella) on 12:sta koopteerattu 11 jne.

Eri kaupunkikomiteain ja rajonikomiteain byroissa käytetään koopteerausta samoin laajasti. Uljanovskin kaupunkikomitealla on byron 12:sta jäsenestä 11 koopteerattua. Shutshanin rajonikomiteassa (Tsheljabinskin alue) on byron kaikki jäsenet koopteerattu. Semipalatinskin rajonikomiteassa (Itä-Kazakhstanin alue) on byron kaikki jäsenet koopteerattu. Asbestovin kaupunkikomiteassa (Sverdlovskin alue) on kaikki byron jäsenet koopteerattu jne.

Koopteerausotteet ovat menneet niin pitkälle, että joskus vähemmistö koopteeraa tai eroittaa pleenumin kokoonpanosta, t.s. laillisesta päätösvaltaisuudesta ei tässä voi olla minkäänlaista puhetta. Tämä osoittaa, että käsite päätösvaltaisuudesta on hyvin useilla paikkakunnilla kulunut pois, kadonnut. Esimerkiksi Harkovin kaupungin Leninin rajonissa huhtikuun 4 päivänä v. 1936 kokoontuu rajonikomitean pleenumi yhdessä aktiivin kanssa, jossa pleenumissa asetetaan kysymys kokonaisen ihmisryhmän erottamisesta rajonikomitean kokoonpanosta. Siitä huolimatta, että oli kulunut huomattava aika KK:n tunnetusta päätöksestä, että aktiivin tulee kokoontua pleenumeista erikseen — kutsutaan rajonikomitean pleenumi koolle yhdessä aktiivin kanssa. Miksi tämä oli tarpeen? Siksi, että pleenumissa ”ei riittänyt” valittuja jäseniä. Kaupunkikomitean jäsenistä oli läsnä 10 tai 11 henkilöä, mutta silti pleenumi poisti kokoonpanostaan 12 henkilöä. 10 henkilöä söi 12 henkilöä! (Naurua.)

Nähtävästi toverit unohtivat, että vieläpä puolueen illegaalisen olemassaolon kaudella, jolloin välttämättömyys aiheutti koopteerauksen, siihen kuului koko joukko rajoittavia ehtoja.

Ei ole kylliksi, että pleenumit koopteeraavat — on olemassa järjestöjä, jotka menevät vielä pitemmälle. Esimerkiksi Kirovin alueen Tuzhimin rajonikomitean pleenumi teki päätöksen, jonka mukaan byron uusi kokoonpano valtuutettiin koopteeraamaan rajonikomitean jäseniä. Pleenumin tämän päätöksen pohjalla rajonikomitean byro koopteerasi 7 henkilöä, ja vahvisti koopteerauksen pleenumissa vasta viiden kuukauden kuluttua, jotapaitsi rajonikomitean näitä seitsemää jäsentä vahvistettaessa oli läsnä ainoastaan 6 rajonikomitean pleenumin laillisesti valittua jäsentä.

Valinnallisuuden rikkomisen ja sen koopteeraukseen vaihtamisen tapa on vallannut sangen useat johtavat järjestöt ja niiden salliessa sen, lähtivät myöskin peruspuoluejärjestöt samaa polkua. Esimerkiksi meillä Leningradissa oli tykkivenetehtaan puoluekomitea valittu ennen puolueen XVII edustajakokousta ja kolmen vuoden aikana, seitsemän henkilön kuuluessa puoluekomiteaan, koopteerattiin 22 henkilöä, t.s. puoluekomitea kolme kertaa vaihtoi kokoonpanoaan ilman normaalisia vaaleja.

Kirovin tehtaalla on valituista jäänyt kolme, kaikki muut ovat koopteerattuja. Zhdanovin nim. om. tehtaan puoluekomiteaan on eri aikoina koopteerattu 31 henkilöä.

Sen johdosta, että vaaliaikojen rikkomisesta ja koopteerauksesta on meillä tullut laajalle levinnyt ilmiö, useissa järjestöissä on unohdettu kenet on valittu. Nimenomaan tällä pohjalla on saattanut tapahtua sellaisia tosiasioita, joista te eilen luitte ”Pravdasta”, kun Odessassa kadotettiin puolueen aluekomitean jäsen tov. Oleinikov ja hänet muistettiin kahden vuoden kuluttua, kun hän, levottomana siitä, ettei häntä kukaan häiritse eikä kutsu, itse saapui aluekomiteaan.

Leningradin alueella, Borovisthassa, ”Krasnyi keramik”-tehtaan puoluejärjestössä oli tammikuun 4 päivänä v. 1937 esillä kysymys puoluekomitean lisävaaleista. Luen pöytäkirjan mukaan: ”Puoluekomitean sihteeri tov. Rodionov informeeraa siitä, miten hän on täyttänyt puoluekokouksen antaman tehtävän puoluekomitean kokoonpanon ”dokumenttaaliseen tarkis-

tamiseen" nähden. Hän tiedoitti, että puoluekomiteassa olevien dokumenttien mukaan puoluekomitean jäseniä ovat Sviderskij, Kuznetsova, Danilov ja Rodionov. Puoluekomitean luettelossa ovat, mutta dokumentit eivät vahvista: Gromova, Sokolov, Kalinin. Päätettiin: saada aikaan selvyys puoluekomitean kokoonpanosta ja valita siihen lisää työkykyisiä tovereita".

Sivumennen sanoen, itse kokouksessa puoluekomitean kaksi jäsentä, joita pidettiin laillisesti valittuina, kategoorisesti kielsivät tämän, heitä kiihkeästi vakuutettiin. Puoluekomitean sihteeri kertoi sitten, miten vaikeaa hänen oli täyttää hänelle annettu tehtävä "etsiä" puoluekomitean jäsenet: "Oh, etsin ja etsin puoluekomitean jäseniä, hädin tuskin heidät löysin".

Näin ovat asiat puolue-elimien valinnallisuutta koskeviin puolueemme lakien karkeaan rikkomiseen nähden ja valinnallisuuden koopteeraustapaan vaihtamiseen nähden, mikä ei sovi yhteen puolueemme hengen ja traditsioiden kanssa.

PUOLUEEN SISÄINEN DEMOKRATIA ON PUOLUE-ELÄMÄN JÄRKÄHTÄMÄTÖN LAKI

Itse vaalien käytännöstä. Vaalimekaniikka on meillä usein rakennettu siten, että puolueen jäsenillä ei ole mahdollisuutta vapaasti lausua mielipidettään ehdokkaista, käyttää hyväksi epäämisoikeutta ja sopimattomien ehdokkaitten kritikoimisoikeutta. Vaalien organisointia ei ole suunnattu siihen, että puoluejoukolle turvattaisiin todellinen mahdollisuus tarkastaa jokainen ehdokas, vaan siihen, että mitä pikemmin ja yksinkertaisimmin voitaisiin suorittaa vaalit ja välttyä puoluejoukkojen ikävystyttävästä kritiikistä johonkin vissiin ehdokkaaseen nähden. Meillä on asia tavallisesti näin: puoluekomitean sihteeri muutamia päiviä ennen konferenssia tekee johonkin muistikirjansa kulmaan ennakkosuunnitelman ehdokkaista. Sitten kutsutaan koolle sihteerien neuvottelu, jossa muodostetaan lista. Sitten ehdokkaiden käsittely siirtyy "siniseen koverttiin", kuten meillä nimitetään senjori-konventtia (vanhempien kokousta), ja delegatsioiden neuvotteluun. Näinollen ehdokkaiden käsittely suoritetaan tyhjentävästi erilaisissa suljetuissa ennakkoneuvotteluissa "perhejärjestyksessä", ilman erikoisia "puuhia". Aivan selvää on, että kun sihteerien ja delegatsioiden neuvottelut ovat ennakolta ratkaisseet kysymyksen, niin on tavattoman vaikeata poistaa joku ehdokas yleisessä kokouksessa tai konferenssissa. Säännön mukaista on, että itse konferensseissa ei avata keskustelua ehdokkaista, äänestys suoritetaan listoittain eikä persoonallisesti, ja näinollen vaalien suoritus muuttuu pelkäksi muodollisuudeksi. Konferensseissa tähdätään nopeuteen. Puheenjohtajaksi istutetaan sellainen henkilö, joka hihat käärittyinä "sujuttaa" vaalit listoittain parissakymmenessä minuutissa. Tässä tulee sekä demonstreeratuksi täydellinen yksimielisyys että myöskään itseasiassa vastaväitteille ei ole mahdollisuutta. Sensijaan, että ihmisille annettaisiin mahdollisuus itse konferenssissa osallistua käsittelyyn, annettaisiin mahdollisuus asetettujen ehdokkaiden laajalle kritikoimiselle ja poistamiselle, koko asia rajoittuu suppeaan organisatooriseen "tekniikkaan", joka pyrkii yhteen päämäärään: suojata itsensä puoluejoukkojen kritiikiltä.

Tällainen käytäntö ei sovi yhteen puolueemme hengen ja traditsioiden kanssa eikä niiden tehtävien kanssa, jotka ovat edessämme. Se on puolueen jäsenen laillisten oikeuksien verhottua rikkomista, puoluedemokratian rikkomista.

Koopteerauksesta haluaisin tehdä vielä yhden huomautuksen. Minä haluan viitata puolueemme Keskuskomitean kokemukseen. Jos paikalliset työntekijät paremmin ottaisivat oppia Keskuskomitealta, niin me emme

olisi päästäneet siinä määrin leviämään koopteerausta, kuin tapahtui useissa järjestöissä. Keskuskomiteahan ei ole koko olemassaolonsa aikana koopteerannut ainoatakaan jäsentä ja kandidaattia Keskuskomiteaan. Sellaista käytäntöä ei ole Keskuskomiteassa.

Seuraava vakava epäkohta puolueen sisäisen demokratismin perusteiden noudattamisessa on laajalle levinnyt puoluejohtajien, puoluekomiteoiden sihteerien nimittäminen. Tämä käytäntö on välttämättä muutettava siihen suuntaan, että kun puoluekomitea aikoo tehdä muutoksen alemman järjestön puoluejohdossa, niin merkittyään ehdokkaan, se on velvollinen ennen sen esittämistä ylemmän puolueinstanssin vahvistettavaksi asettamaan sen käsiteltäväksi siinä järjestössä, jonne sihteeriä suositellaan, ja vasta tämän jälkeen mentävä hakemaan vahvistusta ylemmältä järjestöltä.

Meillä on paljon puoluekomiteoiden sihteerejä, joita ei ole valittu puoluekomitean kokoonpanoon. Minä voisin täällä nimittää useita kymmeniä henkilöitä, joita puoluekomiteoiden sihteereinä ei ole valittu puoluekomiteoiden kokoonpanoon. Saatiin nimitys, saatiin komennustodistus, saavutaan ja heti istutaan työn ääreen, ja tavallisesti ei entinen sihteeri tee toimintaselostusta. Meillä on suuresti kehitetty "itseselostuksia", mutta puoluekomiteoiden toimintaselostusten tekoa puoluejoukoille on kehitetty aivan riittämättömästi.

Itseselostuksista. Siinä muodossa, missä meillä pidetään kommunistien itseselostuksia, ne ovat puolueen jäsenten byrokraattista pilkkaamista. Suurimmalta osaltaan itseselostukset liittyvät kommunistin henkilökohtaisen elämän, perhe-elämän penkomiseen, eikä lainkaan siihen, että tuotaisiin ilmi hänen avankaardiosuutensa ja työnsä joukkojen keskuudessa. Mitä itseselostuksista selviää? Tästä puhuvat eräät tosiasiat. Orenburgin alueen Matvejevskin rajonin Dzerzhinskin nim. om. kolhoosin puoluejärjestö käsittelee kommunisti Sidorovin itseselostuksen: "Sanomalehtiä ei lue eikä tilaa. Vaimon kanssa elää melko moitteettomasti, samoin lasten kanssa... Huomioitava, että Sidorov ei kylliksi kasvata perhettään". Tämä on tyypillinen itseselostus.

Sama järjestö kirjoitti vaimoaan piesseen puolueen jäsenen Mazinin itseselostuksen johdosta: "Ei ole sallittava enää perhetyperyyksiä. Mitä lyhimmässä ajassa on perhesuhteet saatava järjestykseen". (Yleistä naurua.)

Kazahkstanissa Amosovin nim. om. sovhoosissa käsitellään kommunisti Salirovin itseselostus. Tehdään lyhyt, sisältörikas päätös: "Kuultiin: Salirovin itseselostus. Päätettiin: Salirov on vangittava". (Yleistä naurua.)

Ääniä: Miksi?

Zhdanov: Tässä nousee toinen kysymys, onko puoluejärjestöllä oikeus vangita jäseniään? Henkilö teki itseselostuksen vahingokseen!

Useissa puoluejärjestöissä on pleenumien osuus kollektiivisen johdon eliminä alennettu. Pleenumit kokoontuvat harvoin, enimmäkseen paraadikysymysten tai yleisten kysymysten käsittelemistä varten, paikallisen työn kysymyksiä asetetaan harvoin. Vaalikysymyksiä ja muita kysymyksiä, kuten jo olen puhunut, käsitellään ja ne ratkaistaan ilman, että saapuvilla olisi päätösvaltainen määrä jäseniä.

Gorjkin alueen Vatshin rajonikomitea ei vuoden 1936 aikana pitänyt ainoatakaan pleenumia. Dnjepropetrovskin alueen Veselovskin rajonissa ei kymmenen kuukauden aikana ole pidetty ainoatakaan pleenumia. Tshelninin rajonissa Tatariassa ja useissa muissa Tatarian rajonikomiteoissa ei vuonna 1936 pidetty 7—8 kuukauteen yhtään pleenumia. Missä siinä on kollektiivinen johto?

Samanlaisia epäkohtia valittavien järjestöjemme osuuden alentamisen linjalla on myöskin peruspuoluejärjestöissä.

Resolutsioprojektissa osoitetaan, että meidän on turvattava sellainen tilanne, jonka vallitessa peruspuoluejärjestöissä olisi turvattu sen järjestyksen ankara noudattaminen, että puoluekomiteat valitaan tehtaiden yleisissä kokouksissa, sallimatta viimemainittujen vaihtamista konferensseihin. Siinä myöskin osoitetaan, että on välttämättä likvidoitava useissa peruspuoluejärjestöissä ollut käytäntö poistaa faktillisesti yleiset kokoukset ja vaihtaa yleiset kokoukset työosastokokouksiin ja konferensseihin.

Kuvitelkaapa tilannetta suuressa tehtaassa, jossa on tuhat, puolitoista tuhatta puolueen jäsentä. Sensijaan, että kutsuttaisiin koolle puoluekomitean vaaleja varten tehtaan yleinen puoluekokous, kutsutaan koolle normin mukaan yksi delegaatti kolmea puolueen jäsentä kohti tehtaan konferenssi ja suoritetaan vaalit, t.s. kolmesta henkilöstä kahdelta itseasiassa poistetaan mahdollisuus osallistua vaaleihin. Onko tämä sallittavaa? Selvää on, että se ei ole missään tapauksessa sallittavaa.

Yleisten kokouksien osuus on alennettu. Useissa järjestöissä yleisiä puoluekokouksia harvoin kutsutaan koolle, paikallisen puolue-elämän kysymyksiä käsitellään vähän.

Puolueen sisäisen demokratismin perusteiden rikkomiset ilmenevät myöskin puoluekokouksien valmistelemisessa, kun puolueen jäsenet eivät hyvissä ajoin tiedä, mitä kysymyksiä tullaan käsittelemään.

Puoluekokouksien resolutsioiden valmistamisesta. Usein puoluekokouksissa resolutsio jostain kysymyksestä tehdään edeltäpäin tai sen kyhäävät tämän asian mestarit itse kokouksen aikana ottamatta huomioon sitä, mitä keskustelussa puhutaan. Meillä on muodissa formuleeraus: päätösprojekti laadittava ”mielipiteiden vaihdon pohjalla”, mutta todellisuudessa juuri tätä ”mielipiteiden vaihtoa” ei otetakaan huomioon.

Tämä on ilmaus mitä suurimmasta kunnioituksen puutteesta puolueen jäsenten laillisia, isännän oikeuksia kohtaan.

Sopimattomasti ja huolimattoman välinpitämättömästi ihmiset meillä suhtautuvat puoluedokumentteihin ja päätöksiin. Meidän kaikkien on otettava oppia Keskuskomitealta puoluedokumentteihin suhtautumisessa. Jos me olemme nyt kohottaneet jäsenkirjan osuutta ja kunnioitusta sitä kohtaan, niin sitä ei voida sanoa sangen useista muista puoluedokumenteistamme. Miten niitä laaditaan, täytäntöön pannaan ja säilytetään? Huolimattomasti. Meidän on otettava oppia KK:lta erinomaisesta täsmällisyydestä, huolellisuudesta ja tarkkuudesta jokaiseen puoluedokumenttiin nähden. Tässä suhteessa meillä on paikkakunnilla paljon organisatoorista huolimattomuutta, välinpitämättömyyttä.

Ei ole lainkaan vähäarvoinen esimerkiksi kysymys: ovatko puoluekomitean byron jäsenet saaneet ne ainehistot, joita käsitellään istunnossa vaiko eivät, onko ne saatu päivää ennen vai jaetaanko ne itse istunnossa? Tämä on myöskin kysymys puolueen sisäisen demokratian turvaamisesta.

Nämä kysymykset tuntuvat pikkuseikoilta, mutta loppukädessä ne aiheuttavat meille vahinkoa, mikäli ne häiritsevät aktiivin kasvua ja tekevät sille vaikeaksi mahdollisuuden osallistua aktiivisesti ja itsetoiminnallisesti puolue-elämään. Tämän yhteydessä kehittyvät myöskin komentelu ja kaikenlaiset muut seikat.

Minä haluaisin esittää vielä yhden esimerkin kollektiivisen johdon prinsiippien rikkomisesta. Kysymys on niinkutsutuista ”kolmikulmista”. ”Kolmikulman” muodossa, johon kuuluu puoluekomitean sihteeri, tuotantolaitoksen tai viraston johtaja ja paikallisen ammattiliittojärjestön puheenjohtaja, meillä useissa järjestöissä on olemassa sivussa normaalisista

valittavista elimistä (puoluekomitea ja tehdaskomitea) omalaatuinen, virallisesti ja säännöllisesti toimiva järjestö, jota mitkään puolue- ja sovettilait eivät edellytä. Se kokoontuu, tekee päätöksiä, antaa direktiivejä täytäntöönpantavaksi jne. Kollektiivisen johdon näkökannalta katsoen, puolue-, talous- ja ammattiliittojärjestöjen oikeiden keskinäissuhteiden näkökannalta katsoen on kolmikulma aivan sallimaton muoto. Se on perhekuntalaisuutta, sopimus sitä varten, että olisi vaikeampi kritikoida. Ja kun nämä kolme ovat sopineet, niin koitapa mennä ja kritikoida heitä! Tämä tekee puolue- ja ammattiliittojärjestön vastuuttomaksi, aseistariisuu taistelussa talousjohdon epäkohtia vastaan ja toisaalta aseistariisuu itse taloustyöntekijän, sillä kolmikulma muodostaa jonkunlaisen kollegiaalisen hallintaelimen, kun taas talousjohtomme on aivan toisella tavoin rakennettu.

Kolmikulmat muodostavat kollektiivisen johdon parodian, karrikatuurin, surrogaatin. Mihin tämä johtaa? Niinpä meillä Leningradissa, Kalininin nim. om. tehtaalla eroitettiin kommunisti puolueesta sen takia, kun hän kritikoi sitä, että tehdashallinto väärin johtaa stahanovilaista liikettä, sen takia, että hän osoitti johdossa olevia epäkohtia. Hänestä tehtiin metelöitsijä. Me palautimme hänelle puolueen jäsenen oikeudet ja rankaisimme niitä, jotka olivat häneen nähden menetelleet mitä laittomimmin ja törkeimmin. Mutta sinänsä tämä tosiasia tuli mahdolliseksi sen takia, että oli olemassa kolmikulma, joka oli jo ennen sopinut. Tirehtööri tuli sinne ja sanoo: hävytöntä, haukutaan direktsiaa. Häntä tukivat sihteeri ja tehdaskomitean puheenjohtaja. Näin tapahtuu kritiikin puristaminen ja silloin on työläisten tällaisella tehtaalla vaikea saada oikeutta.

Minusta tuntuu, että on aika asettaa kysymys kolmikulmien likvidoimisesta.

Mihin sisältyy demokraattisen sentralismin perusteiden kaikkien ylläesitettyjen rikkomistapausten vahingollisuus? Se sisältyy siihen, että tuollainen käytäntö jarruttaa puolueen jäsenien aktiivisuuden ja itsetoiminnallisuuden, isännän tunteen kasvua, häiritsee puolueen jäsenten aatteellista ja poliittista kasvua, poistaa puolueen jäseniltä heidän lailliset kontrollioikeutensa myöskin puolue-elimien toimintaan nähden ja siten rikkoo oikeat keskinäissuhteet johtajien ja puoluejoukkojen väliltä, heikentää puoluetta sen edessäoleviin tehtäviin nähden.

POISTETTAVA KAIKKI, MIKÄ HÄIRITSEE PUOLUEAKTIIVIN KASVUA

Kaikille on selvää, miten valtavat kaaderit meidän käytettävissämme tulee olla, jotta voitaisiin menestyksellä ratkaista ne tehtävät, jotka sanelee sosialistisen rakennustyön kehitys kaikilla aloilla, uuden Konstitutsion voimaansaattaminen ja taistelumme edelleen kommunismin puolesta, miten paljon tarvitsemmekaan uskollisia ja itseuhrautuvia tovereita puolueessa ja sen ulkopuolella, puolueettomien keskuudessa!

Meidän on poistettava puoluekäytännöstämme kaikki se, mikä jarruttaa, mikä häiritsee aktiivin kasvua, sen itsetoiminnallisuuden kehittymistä ja sen osuuden kohoamista puolue-elämän johdossa, puoluepolitiikan kaikkien kysymysten käsittelyssä, niinkuin tämä johtuu puolueen sisäisen demokratian perusteista.

Toveri Stalin opettaa meitä jatkuvasti, että puolueaktiivilla on erikoinen poliittinen merkitys puolueemme elämässä. Se on puolueemme päätösten toteuttaja elämässä. Kun puolueen päätös on tehty, niin sen kohtalo on aktiivin käsissä. Puolueaktiivi on puolueen yhteiskunnallisen mielipiteen ilmaisija.

Juuri siksi, että puolueemme kykeni takomaan ja kasvattamaan Leninin-Stalinin hengessä laajat aktiivikerrokset, me olemme menestyksellä ratkaisseet sosialistisen rakennustyön perustehtävät, meillä on sellaisia jättiläismäisiä, satumaisia voittoja.

Juuri tämän johdosta tehtiin toveri Stalinin alotteesta KK:n tunnettu päätös puolueaktiivien kokouksista NKP(b):n KK:n päätösten käsittelemistä varten.

Juuri tämän vuoksi meidän on poistettava tieltämme kaikki, mikä häiritsee aktiivimme kaaderien laajenemista, sen aatteellispoliittista kasvua, sen bolshevistista karaistusta, sen organisatoorista lujittumista. Tehtävät, jotka meidän on ratkaistava sosialistisen rakennustyön alalla ja edessäolevien uusien demokraattisten vaalien yhteydessä, asettavat päiväjärjestykseen mitä tärkeimmän kysymyksen jokaisen kommunistin aktivisoimisesta. Koko kaksimiljoonainen puoluejoukkomme on täydellisesti aktivisoitava, jokaisen kommunistin on oltava aktiivinen organisaattori, agitaattori ja propagandisti puolueen asian puolesta. Tältä näkökulmalta on uudestijärjestettävä organisatoorinen, agitatoorinen ja propagandistinen työmme.

Yksi huomautus propagandatyöstä. Propagandatyössämme oleva perusepäkohta, johon KK on useita kertoja osoittanut, on siinä, että sitä useinkin suoritetaan skolastisesti, irrallaan puolueen jokapäiväisistä ja päivänpolttavista taistelutehtävistä. Meidän propagandamme on järjestettävä niin, että jokaisen propagandapiirin, jokaisen koulun tehtävänä olisi sellainen kommunistien kasvattaminen, jolloin puolueen jäsenten täydellistyttäminen ja tietojen täydentäminen marxismin-leninismin tieteessä ei olisi itsetarkoitus, vaan keino kasvattaa aktiivisia propagandisteja puolueen asian puolesta. Juuri tämä on otettava huomioon propagandatyössämme yhtenä sen tärkeimmistä prinsiipeistä.

Ilman niiden suurten epäkohtien likvidoimista, joita meillä on puolueen sisäisessä käytännössämme, ensikädessä — puolueen sisäisen demokratian ja valinnallisuuden rikkomisen linjalla, ei voida ratkaista puolueen uusia tehtäviä, jotka liittyvät demokraattisiin vaaleihin, ja puoluejärjestöt voivat osoittautua kykenemättömiksi näiden tehtävien edessä. Ja jos me haluamme suorittaa vaalit uuden vaalisysteemin mukaan siten, kuin sitä vaatii puolue, siten, kuin sitä vaatii Konstitutsio, jos me haluamme saavuttaa sovetti- ja puoluetyöntekijöidemme kunnioituksen lakejamme kohtaan ja joukkojen kunnioituksen sovetti-Konstitutsiota kohtaan, niin meidän on turvattava puoluetyön uudestijärjestäminen puolueen sääntöjen edellyttämien puolueen sisäisten demokratian perusteiden ehdottoman ja täydellisen toteuttamisen pohjalla.

Tätä lähtökohtana pitäen, meidän on suoritettava seuraavat toimenpiteet:

Ensiksi, ehdottomasti likvidoitava koopteeraustapa ja sääntöjen mukaisesti palautettava puoluejärjestöjen johtavien elimien valinnallisuus.

Toiseksi, puolue-elimien vaaleissa on kiellettävä äänestäminen listoittain ja siirryttävä avoimesta äänestyksestä salaiseen ja henkilökohtaiseen äänestykseen. Sen ohella on turvattava puolueen jäsenten rajaton oikeus poistaa esitettyjä ehdokkaita ja rajaton oikeus kritikoida näitä ehdokkaita.

Tämän johdosta on sen takia, että puoluejärjestöissämme on vakavasti rikottu valinnallisuutta, suoritettava välttämättä puolue-elimien vaalit, alkaen perusjärjestöjen puoluekomiteoista ja päättyen alue- ja aluepiirikomiteoihin sekä kansallisten kommunististen puolueiden KK:oihin, suorittaen ne lähimpinä kahtena kuukautena ja päättäen vaalit toukokuun loppuun mennessä. Vastaisuudessa on ankarasti noudatettava puolue-elimien vaalien määräaikoja sääntöjen mukaisesti: perusjärjestöissä — yhden kerran vuo-

dessa, rajoni- ja kaupunkijärjestöissä — 1 kerran vuodessa, aluepiiri-, alue- ja tasavaltajärjestöissä — 1 kerran puolessatoista vuodessa.

Mikä koskee puoluekokouksia, niin on kategoorisesti tuomittava ja kiellettävä tapa vaihtaa yleiset puoluekokoukset työosastokokouksiin tai konferensseihin, eikä ole sallittava kaksiasteisia vaaleja puoluejärjestöissä, vaan otettava käytäntöön peruspuolue-elimien vaalit välittömästi yleisissä kokouksissa.

Siinä ne ehdotukset, jotka minulla oli täällä formuloitavana.

Toveri ZHDANOVIN loppulausunto

NKP(b):n KK:n pleenumissa helmikuun 27 p:nä v. 1937

Toverit, keskustelussa kosketeltiin ja alistettiin diskussion alaiseksi kysymys toisten järjestöjen, pääasiassa sovettijärjestöjen, työn uudestijärjestämiseen nähden. Puhuttiin täällä sekä ammattiliitoista että nuorisoliitosta ja muista joukkojärjestöistä. Tämä on sangen tärkeä asia ja tietenkin meidän on nämä järjestöt uudestijärjestettävä ennen vaaleja sen työn hengessä, joka meidän on suoritettava puoluejärjestössä.

Sekä sovetti- että ammattiliitto- ja nuorisoliittojärjestöjen uudestijärjestämisen ehtona on ennenkaikkea itse puoluejärjestön uudestijärjestäminen johtavana perusvoimana, kaikkien järjestöjemme johtavana perusytimenä, kuten se on kirjoitettu Konstitutsioon. Minä en ajattele, että meidän pitäisi luopua eikä suorittaa jo nyt työtä joukkojärjestöjen, ammattiliittojen, sovettien, nuorisoliiton jne. työn päättävästi parantamiseksi, mutta niiden työn oikea uudestijärjestäminen liittyy tietenkin siihen, missä määrin puoluejärjestöjen onnistuu uudestijärjestäytyä — se on kaikkien seikkojen ydin.

Nyt puoluejärjestöjen valinnallisuuden rikkomisesta, koopteerauksen leviämisestä ja muista puolueen sisäisen demokratian ja demokraattisen sentralismin perusteiden rikkomisesta. Keskustelusta näkyy, että asia on mennyt sangen pitkälle, että menneen ajan tottumukset ja jätteet istuvat vielä lujasti suurista saavutuksistamme viehättyneiden työntekijöidemme päässä. Nämä tottumukset ja jätteet yhdistyvät epäilemättä eräisiin epämarxilaisiin katsantokantoihin, joita toveri Stalin ruoski jo XIII puoluekonferenssissa v. 1924 ja jotka ovat lähtöisin ehdottomasti epämarxilaisista käsityksistä, että puolueemme muka ei olisi "itsetoimiva organismi, joka elää itsenäistä aatteellista, käytännöllistä elämää, vaan jonkunlainen alempien, keski- ja ylempien laitosten systeemin tapainen". Toveri Stalin osoitti silloin, että taistelu tällaisia katsantokantoja vastaan on puolueen edessä päiväjärjestyksessä oleva tehtävä. Nämä toveri Stalinin ohjeet on välttämättömästi muistettava demokraattisen sentralismin prinsiippien byrokraattisten vääristelytapausten yhteydessä.

Johtavien työntekijäin vissistä irtaantumisesta puolue-elämästä puhuivat täällä useat toverit ja erikoisen vakuuttavasti tov. Hatajevitsh.

Dnjepropetrovskin järjestön kokemuksen pohjalla tov. Hatajevitsh osoitti, miten viehättyminen jokapäiväiseen taloudelliseen työhön johtaa siihen, että kadotetaan maku puoluetyöhön, että heikkenee puoluetyö. Tällainen tilanne on tyypillinen. On muistettava, että kuormittaessamme itsemme taloudellisilla pikkuasioilla puoluetyön vahingoksi, me unohdamme, että puoluetyötä ei meidän edestämme tee kukaan. Puoluetyön johtaminen on puoluetyöntekijäin päätehtävä, vastuu sen tilasta lankeaa kokonaisuudessaan ja täydellisesti heille.

Tov. Kabakovin puhe oli osoituksena siitä, että puoluetyö on useissa järjestöissä sangen vakavasti unohdettu. Tov. Kabakov puhui kaikesta muusta paitsi puoluetyöstä. Puhui kinomekanikosta, kinon materiaaliosasta, radiosta. Kaikki nämä ovat sangen tärkeitä ja sangen oleellisia asioita. Mutta kun tov. Molotov asetti tov. Kabakoville kysymyksen, miten ovat

asiat Uralilla koopteeraukseen nähden, niin hän kiersi tämän kysymyksen. Siis puoluetyön kysymykset eivät ole tov. Kabakoville peruskysymyksiä. Tämä osoittaa, että puoluetyön aliarvioimista ei ole voitettu, että tässä suhteessa ei ole saatu aikaan tarvittavaa käännettä, että on aloitettava johtajista. Käänne puoluetyössä riippuu kokonaisuudessaan puoluejärjestöjen johdon käänteestä.

Muutama sana vaalijärjestyksestä. Täällä toverit puhuivat siitä, että on välttämätöntä antaa ohjeet, miten salainen äänestys on suoritettava: tuleeko "uurnat" vai pallojako pyöritetään. Tämä on hyvin oleellinen asia, mutta nyt me emme tarvitse instruktsiaa, vaan meidän on tiedettävä, hyväksytäänkö itse prinsiippi. Täällä ei kukaan vastustanut salaisen äänestyksen prinsiippiä, päinvastoin, toverit korostivat salaisen äänestyksen erikoista tärkeyttä ja oleellista merkitystä vaalien todellisen vapauden turvaamiselle. Itse vaaliprosessi tullaan nähtävästi jakamaan kahteen asteeseen. Ensimmäinen aste, jolloin aivan avoimesti käsitellään ehdokkaita. Jokaisella on oikeus nimittää ja puolustaa ketä ehdokasta tahansa valittavaan puoluekomiteaan. Tämä on ensimmäinen aste. Sitten käsitellyistä ehdokkaista äänestetään suljetulla äänestyksellä.

Malliksi ja esimerkiksi voidaan ottaa KK:n vaalien käytäntö puolueen edustajakokouksissa, joissa vaalit suoritetaan salaisella äänestyksellä. Minä ajattelen, että tätä tapaa voivat paikalliset puoluejärjestöt kokonaisuudessaan ja täydellisesti käyttää.

Nyt koopteerauksesta. Eräät toverit osoittavat, että koopteerauksen laajennettu käyttäminen liittyy siihen, että joudutaan vaihtamaan sihteerejä ja muita vastuunalaisia puoluejohtajia ja tämän takia viemään heidät johonkin puoluekomiteaan. Jos meillä puoluejärjestöjen vaalit tulevat tapahtumaan täsmälleen säädettyinä määräaikoina, niin ei tule vaikeuksia siitä, että henkilöä ei 2—3 kuukauteen valita. Hän tulee suorittamaan sihteerin tehtäviä, mutta ei tule olemaan puoluekomitean jäsen, vaan lähimmässä konferenssissa hänet voidaan valita puoluekomiteaan. Nykyään meillä sattuu niin, että puoluejohtajasta tulee puoluekomitean jäsen samalla kun hän saa jonkun puoluetoimen. Tämä ei ole lainkaan välttämätöntä. Konferenssiin asti hän tulee suorittamaan sihteerin tehtäviä, olematta puoluekomitean jäsen.

Seuraava huomautus. Meillä on koopteeraus ollut vississä määrin yhdistynyt kaaderien vaihtuvaisuuteen, työntekijäin tiheään siirtelemiseen.

Puhevuoroja käyttäneet toverit puhuivat täällä "kaaderiköyhyydestä", joka muka pakottaa heidät tekemään alituisia ihmisten uudestiryhmittelyjä ja siirtoja. He unohtavat, että uusien kaadereiden nostamiseen meillä on reservejä ja mahdollisuuksia erittäin paljon. Katsokaapa, miten nopeasti meillä kasvavat puolueihmiset ja puolueettomat ihmiset, katsokaa stahanovilaisten kasvua, eikä yksistään stahanovilaisten. Ottakaapa Punaisen armeijan komentajien ja teollisuuden työntekijäin vaimojen liike, muistakaapa äskeiset yleisliittolaiset neuvottelut. Puheittensa kirkkauteen, mehukkuuteen ja täysarvoisuuteen nähden, agitatsion uusien muotojen ja uusien metoodien valintaan nähden, puheiden teemojen, sisällön ja muotojen rikkauteen nähden monet heistä totta tosiaan voittavat monen meidän vakinaisista ja haalistuneista agitaattoreistamme. Ympärillämme on ihmisiä kokonainen joukko, sangen paljon ihmisiä, sellaisia ihmisiä, jotka jo kauan ovat odottaneet nostamista, mutta me emme heitä näe sen takia, ettei meillä ole riittävästi demokratismia, ei ole riittävästi, mikä estää meitä näkemästä uusia ihmisiä, ja monet ihmiset meillä seisovat paikallaan liian kauan ja seisottuaan liiaksi paikallaan ja jäätyään unohdetuiksi, heistä tulee tyytymättömien reservi puolueemme sisällä. Tältä näkökannalta katsoen

siirtyminen salaiseen äänestykseen, siirtyminen puoluejärjestöjemme todelliseen valinnallisuuteen auttaa meitä nostamaan puoluekaaderien valtavan reservin, joka meillä on. Jo Lenin puhui aikana, jolloin työntekijäkaadereita meillä oli todella vähän, että on rangaistava niitä, jotka puhuvat, että meillä on vähän kaadereita.

Muutama sana agitatsiosta. Tästä puhuivat toverit oikein, että meidän agitatsiomme käsittää pääasiassa etumaiset työläiset, yksityiset kolhoosit. Se ei lainkaan ulotu suunnattomiin ihmiskerroksiin, jotka ovat valmiit auttamaan meitä, ovat valmiit milloin tahansa ottamaan vastaan kutsun ja olemaan ystäviämme, puolueeseen kuulumattomia bolsheviikkeja. Minä tarkoitan tässä intelligenssiä, toimitsijoita, kotiemäntiä, eikä yksistään heitä. On suoraan sanottava, että agitatsiotyötä me emme ole ulottaneet edes kaikkiin työläisiin suurissa tuotantolaitoksissa, ja maaseudulla työskentelemme vain osassa kolhooseja. Meillä on kolhooseja, joissa rajonityöntekijät käyvät 2—3 kertaa vuodessa, mutta on paljon kolhooseja, enimmäkseen heikkoja — tässä onkin päävaara — etäisiä kolkkia, joista puhui tov. Eiche, joissa kukaan ei käy, sillä niille on viitattu kintaalla. Tämä on ehdottomasti väärin, on voimaperäisesti työskenneltävä juuri niiden työläisten, kolhoosnikkain, toimitsijain ja muiden työtätekevien keskuudessa, jotka eivät ole vielä riittävästi poliittisessa vaikutuksessamme.

Agitatsiomme sisältö ei useinkaan vastaa suoraan ja avoimesti työläisten asettamiin kysymyksiin. Jokaisen toimenpiteemme yhteydessä me saamme suuren joukon kysymyksiä ja niihin suhtautumisen ilmauksia, puoluekomiteoissa laaditaan luetteloja näistä kysymyksistä, mutta näihin kysymyksiin ei useinkaan vastata, vältetään vastaamasta vaikeisiin kysymyksiin. Tämä on väärin, agitatsiomme on oltava totuudenmukaista, agitatsiomme on vastattava työläisten kaikkiin kysymyksiin, eikä jätettävä niitä ilman huomiota, ilman vastausta, sillä ellemme me vastaa, niin meidän edestämme joku vastaa — ”pyhä paikka ei pysy tyhjänä”.

Ja lopuksi, kysymys agitkollektiiveistamme, joiden työ on jätetty melkein kokonaan oman onnensa nojaan. Ne palvelevat myös pääasiassa tehdaslaitoksia. Ja mikä koskee agitaattoreja, jotka työskentelisivät asunto-osuuskunnissa, korkeakouluissa ja teknillisissä korkeakouluissa, toimitsijain ja intelligenssin keskuudessa, niin sinne asti eivät puoluejärjestömme ole vielä päässeet. Nämäkin ihmiskaaderit on saatava mukaamme. Tässä meillä ovat aivan erikoiset mahdollisuudet. Kaikki on käsissämme: sekä radio että kino, sekä sanomalehdet, että agitatsiovälineitä piru ties miten paljon!

Käytämmekö me hyväksemme näitä välineitä? Kerrassaan riittämättömästi. Kysymys on siitä, että saataisiin kuntoon tämä työ, ja tämä on sangen vakava asia.

Toisen stahanovilaisen kevään kynnyksellä

J. Kremer

(SSSR:n Sovnarkomin päätökseen valtiollisesta kevätkylvösuunnitelmasta vuodelle 1937)

Vuosi 1936 oli sosialistisessa maataloudessa uusien voittojen vuosi, maataloustuotannon koneellistuttamisen ennennäkemättömän kasvun, monimutkaisten maatalouskoneitten omaksumisen ja etumaisen agrotekniikan juurruttamisen vuosi. Laajan kehityksen sai maataloudessa stahanovilainen liike. Vuoden 1935 kuluessa kokoontuneet maatalouden etumaisten ihmisten neuvottelukokoukset toveri Stalinin, puolueen ja hallituksen edustajien välittömällä osanotolla rikastuttivat sosialistisen maatalouden työntekijöitä työkokemuksilla ja tiedoilla, kannustivat heitä uusiin voittoihin. Vuosi 1936 osoitti kuinka suunnattomat voimat, yltäkylläisyyden, rikkauden ja varallisuuden kasvun tyhjentymättömät mahdollisuudet sisältää kolhoosijärjestelmä.

Kolhoosijärjestelmä voitti vastoin kaikkia vihollisten vastajuonia. Se voitti siksi, että se antaa talonpoikaistolle ensimmäisen kerran sen vuosisataisessa historiassa kulttuurisen, varakkaan ja onnellisen elämän. Tämän uuden, onnellisen elämän aikoivat anastaa talonpoikaistolta villiytyneet kansan viholliset, — trotskilaiset. He aikoivat anastaa talonpoikaistolta sen omaisuuden, sen nykyisyyden ja tulevaisuuden perustan — kolhoosit. He aikoivat hajoittaa kolhoosit ja likvideerata sovhoosit, saattaa talonpoikaiston takaisin ikuiseksi poisheitetyn kulakiston ja tilanherrojen inhoittavan ikeen alle.

Mutta kolhoosijärjestelmä on voittamaton, niin kuin on voittamaton kansan voima, silloin kun se taistelee onnensa puolesta.

Kolhoosnikat yhä suuremmalla menestyksellä valtaavat tekniikkaa, yhä edullisimmin käyttävät traktoreita ja muita monimutkaisia maatalouskoneita, omaksuvat agrotekniikan, särkevät vanhat, virheelliset käsitteet, jotka ovat vuosisatojen kuluessa kehittyneet maataloustuotannon kokemuksista ja vanhasta maataloustieteestä.

Suurin askelin kulkee kehitys traktorien ja kombainien käytön alalla: traktorien keskinkertainen työntuottavaisuus konetraktoriasemilla on kohonnut 427 hehtaarista (kyntömaaksi laskettuna) v. 1935 474 hehtaariin v. 1936; kombainien keskinkertainen työntuottavaisuus 257 hehtaarista 353 hehtaariin. Samanlaisia tuloksia on saavutettu myöskin muiden monimutkaisten maatalouskoneiden käytössä.

Korkealle kohoaa kolhoosnikkojen agrokulttuuri. Agrotekniikkaa sovellutetaan yhä laajemmassa mitassa. Sosialististen peltojen stahanovilaiset ottavat käytäntöön sellaisia agroteknillisia toimenpiteitä, joita ei vielä tiedekään riittävästi tunne. Mainittakoon niistä esimerkiksi maatalouskasvien keinotekoinen ravitseminen niiden kasvukaudella, erilaiset taistelukeinot kuivuutta vastaan, monenlaisten paikallislannokkeitten käyttäminen, uusi menetelmä rivikylvön suorittamisessa (ristikylvö, tiheärivinen ja harvarivinen kylvö) jne. jne.

Agrotekniikka on tullut sosialistisen maatalouden tuotannollisen elä-

män tavaksi. Kesantojen parannettu muokkaus ja syyskyntöjen suoritus ovat tulleet yleisiksi kolhoosiemme ja sovhoosiemme tuotannossa.

V. 1936 kesä oli kiusallinen: kuivuus poltti maata ja ahavatuulien tuhoava löyly löi peltoja. Entisinä aikoina sellainen kesä olisi tuonut tullessaan nälkää, sairautta ja ihmisten kuoleman, karjan ruton ja tuhoutumisen.

Mutta sosialistisessa maataloudessa se oli ihmeiden kesä: kuivuus tuli voitetuksi kansamme sitkeällä työllä, sen mobilisoidessa kaikki voimansa taisteluun kuivuutta vastaan.

Erinomaisia tuloksia saavuttivat v. 1936 puuvillan viljelijämme. Sato oli ennentuntematon. Se ei ainoastaan ylittänyt v. 1936 suunnitelmaa, vaan vieläpä ylitti toisen viisivuotissuunnitelman v. 1937 edellyttämän tehtävän.

Kuivuudesta kärsineissä eteläisissä piireissä ja Siperiassa saatiin korkea viljasato. Harvinaisen kuivasta kesästä huolimatta etumaiset kolhoosimme, sosialistisen maatalouden stahanovilaiset saavuttivat uusia loistavia tuloksia jyväviljojen sadossa. Donin alueen kolhoosi ”Krasnyi Mak” sai syysvehnästä keskinkertaisena satona 30 sentneriä hehtaarilta 499 hehtaarin alalta; Azovan-Mustanmeren aluepiirin Schjerbinovskin rajonin kolhoosin ”14 godovshjina Oktjäbrjää” prikadiiri tov. V. E. Kimlatsh sai syysvehnästä keskimäärin 55 sentneriä hehtaarilta 78 hehtaarin alalta.

Tällaisia esimerkkejä voitaisiin esittää lukemattomia, mutta nämätkin jo riittävät osoittamaan kuinka suuret mahdollisuudet ovat olemassa satoisuuden kohottamiseksi sosialistisessa maataloudessamme. Stahanovilaisten saavuttama satoisuus v o i j a o n t u l e v a t a v a n m u k a i s e k s i k a i k i l l e k o l h o o s e i l l e m m e j a s o v h o o s e i l l e m m e. Sen takeena on stahanovilaisen liikkeen edelleen kehittyminen maataloudessamme, sosialistisen maaseudun uusien miljoonaisten joukkojen vetäminen taisteluun pysyvän korkean sadon puolesta.

Vuoden 1937 kevätkylvösuunnitelmassa perustehtäväksi on asetettu taistelu kaikkien viljalajien satoisuuden edelleen kohottamiseksi. V. 1937 jyväviljojen sato on edellytetty 6,6 m i l j a r d i k s i p u u d a k s i. Tämä määrä on suurempi sitä, mikä oli edellytetty v. 1937 toisessa viisivuotissuunnitelmassa. 6,6 miljardia puutaa jyväviljoja — se on suuri askel stalinilaisten 7—8 miljardin puudan saavuttamiseksi.

Tämän tehtävän ratkaisu asettaa ensimmäiselle paikalle taistelun k a i k k i e n j y v ä v i l j o j e n s a t o i s u u d e n k o h o t t a m i s e k s i. Senvuoksi v. 1937 kevätkylvösuunnitelmassa on yksityiskohdin käsitelty kysymys satoisuuden kohottamisesta. Koko Sovettiliiton mitassa jyväviljojen keskinkertaiseksi sadoksi otettu 10,4 sentneriä hehtaarilta on minimaalinen, joka on saavutettava ja ylitettävä. Suunnitelma antaa tehtävän satoisuuden kohottamisesta jokaiselle tasavallalle, aluepiirille ja alueelle.

Sitäpaitsi erikoisesti korostetaan m a i s s i n, h i r s s i n ja t a t t a r i n sadon kohottamista. Mainittujen viljalajien, etenkin hirssin viljelykseen kolhoosit ja sovhoosit ovat kiinnittäneet viimeaikoihin asti vähän huomiota. Tätä tärkeätä viljalajia pidettiin tavallaan hylkyviljana. Katsottiin, että hirssin voi kylvää milloin vaan, ja miten tahansa, välittämättä mistään agrotekniikan säännöistä. Mainitun viljalajin viljelys oli jätetty sellaiseen tilaan, että oli tarpeen SSSR:n Sovnarkomin ja NKP(b):n KK:n erikoinen päätös (tammikuun 16 päivältä 1937), jossa määriteltiin tehtävät jokaiselle tasavallalle, aluepiirille ja alueelle hirssin kylvämisestä lajisiemenellä, sekä velvoitettiin kolhoosit kylvämään erikoisia siemenviljapalstoja, jotta hirssin viljelys vastaisuudessa tulisi turvatuksi korkealaatuisella lajisiemenellä.

V. 1937 tulee kylvetyksi hirssiä lajisiemenellä 1 miljoonaa hehtaaria. V. 1937 kevätkylvösuunnitelman mukaan, rajonien Tpk:t, KTA:n ja sovhoo-

sien tirehtöörit ja kolhoosien puheenjohtajat ovat velvollisia vähintäin 30 % hirssin kylvöistä kylvämään harvarivikylvöllä ja suorittamaan vähintäin kaksi multausta ja käsinkitkentää kaikilla harvarivikylvetyillä hirssipelloilla.

Hallituksen samanlaisen huolenpidon kohteiksi ovat tulleet myöskin maissi ja tattari. Sovnarkom vaatii, että nämä viljalajit tulevat kylvetyiksi lämpimään maahan agroteknillisten sääntöjen vaatimina määräaikoina. Jo v. 1936 oli käänteentekevä maissin viljelyksessä. Välttämättömien agroteknillisten sääntöjen noudattaminen maissin kylvössä ja hoidossa takaa v. 1937 tämän viljalajin satoisuuden edelleen nousun.

V. 1937 jyväviljojen sadon kasvun takeena on kolhoosnikkojen laajojen joukkojen agroteknillisen kulttuurin kasvu ja korkeimpien agroteknillisten toimenpiteiden toteuttaminen. Kevätviljoista tulee 73 % v. 1937 59 % asemesta 1936 kylvetyiksi syystetyille pelloille ja kesannoille. Huomattavasti on parantunut syyskyntöjen suorituksen laatu. 52 miljoonasta hehtaarista, jotka kolhoosit kyntivät v. 1936, 33 miljoonaa hehtaaria tuli kynnetyksi agroteknillisten sääntöjen edellyttäminä aikoina, sitä vastoin kun v. 1935 kynnetystä 41,5 hehtaarista normaalisina agroteknillisinä aikoina tuli kynnetyksi ainoastaan 22 miljoonaa hehtaaria.

Keväisistä jyväviljoista kolhoosien on kylvettävä v. 1937 lähes 35 miljoonaa hehtaaria lajisiemenellä, sitävastoin kun v. 1936 tuli kylvetyksi lajisiemenellä ainoastaan 24,5 miljoonaa hehtaaria. Narkomsovhoosien alaisissa sovhooseissa tulee kylvettäväksi lajisiemenellä lähes 2248 tuhatta hehtaaria. Suunnitelma lajisiemenillä kylvämisestä on toteutettava hinnalla millä hyvänsä. Kaikissa kolhooseissa ja sovhooseissa tulee kylvettäviksi erikoiset palstat, joiden koko sato menee siemeneksi. Siemenpalstoja varten on annettava parhaat maat, joilla on noudatettava uudenaikaisempia agrotekniikan sääntöjä. Sadon käyttäminen siemenpalstoilta muihin kuin siementämisen tarkoituksiin johtaa rikoslailliseen edesvastuuseen.

Kaikki siemenvilja on huolellisesti tarkastettava, trijereerattava, puhdistettava ja valmistettava siemeneksi. Vehnän, kauran, ohran ja hirssin siemenet on ehdottomasti puhdistettava syöttöpuhdistuksella. Syöttöpuhdistamattomilla siemenillä kielletään näitä viljalajeja kylvämästä. Jarovisoitujen jyväviljojen kylvöala kasvaa kolhooseissa v. 1937 9 miljoonaan hehtaariin.

Kuivuudesta kärsivillä (Kuibyshevskin, Saratovin, Stalingradiskin) alueilla tulee erikoisen suuri merkitys olemaan kylvöjen suorittamisella viime vuoden sadosta saadulla paikallisella siemenellä. Nämä siemenet kokivat v. 1936 kesän kuivuuden kaikki koetukset ja omaavat sangen suuren kuivuuden kestävyyden. Ne ovat täysin tottuneet paikalliseen ilmastoon ja maaperä-oloihin. Niillä on useissa tapauksissa kaikki etuisuudet muualta tuotuun siemeneen verraten, vaikka niiden itävyys olisikin jossain määrin muualta tuotua siementä alhaisempi.

Suuri huomio on suunnitelmassa kiinnitetty maiden lannoitukseen. Lannanajosuunnitelma on nyt kolhooseilla huomattavasti suurempi kuin v. 1936. Suunnitelma edellyttää 675 miljoonaa kuormaa. 350 miljoonaa kuormaa siitä määrästä on ajettava pelloille kevääseen mennessä. Sitäpaitsi kolhoosien pelloille on ajettava 30,4 miljoonaa tonnia mutalantaa ja 680 tuhatta tonnia kalkkia sellaisille maille, jotka kaipaavat sitä Narkomsovhoosien alaisten sovhoosien on ajettava lantaa 6,1 miljoonaa tonnia. Elintarveteollisuuden kansankomissariaatin sovhoosien — 3 miljoonaa tonnia.

V. 1937 maatalous saa huomattavan määrän kivennäislannokkeita:

yksinomaan kevätkylvöjä varten, lukuunottamatta myöhempää lannoitusta pääasiallisesti teknillisten kulttuurien ravitsemista varten, maatalous saa 292,6 tuhatta tonnia happilannokkeita, 962,5 tuhatta tonnia superfosfaattia, 270,2 tuhatta tonnia kalilannokkeita ja 369,4 tuhatta tonnia fosforiittijauhoa.

Kivennäislannokkeita saavat ensi tilassa ne kolhoosit, jotka turvaavat maiden korkealaatuisen muokkauksen ja mobilisoivat kaikki paikalliset lannoitusmahdollisuudet. Tällainen järjestys kivennäislannokkeilla varustamisessa kannustaa kolhooseja hankkimaan, keräämään, säilyttämään ja käyttämään huomattavat määrät paikallisia lannokkeita, jotka useimmassa tapauksessa huolimattomuuden ja välinpitämättömyyden johdosta joutuvat hunningolle. Lukuisia ovat vielä sellaiset tapaukset, jolloin arvokkaat lannoitusaineet kuten tuhka, makkilanta, linnunkuona jätetään käyttämättä ja siten tuotetaan suurta tappiota taistelulle satoisuuden kohottamisen puolesta.

Teknillisten kulttuurien kokonaistuotannon arvo kasvaa v. 1937, v. 1936 suunnitelmaan verraten, 15 %:lla. Teknillisten kulttuurien kokonaistuotannon kasvu 1937 suunnitelman edellyttämässä määrässä on turvattava, samoin kuin jyväviljojenkin tuotannon kasvu, satoisuuden huomattavalla kohottamisella. V. 1936 saavutukset puuvillan viljelyksessä, Maria Demtshenkon alotteesta saavutetut huomattavat tulokset sokerijuurikkaan sadon kohottamisessa, maljakovskilaisten kokemus pellavan viljelyksessä, lukuisat rekordit auringonkukan sadoissa ym. öljyviljalajeissa antavat oikeuden odottaa kaikkien teknillisten kulttuurien satoisuuden sangen huomattavaa kasvua.

Suunnitelma määrittelee puuvillan, sokerijuurikkaan, kuitupellavan, kuituhampun, auringonkukan, kiehkurapellavan, soijapapujen, tupakan ja mahorkan satoisuuden kaikkia tasavaltoja, aluepiirejä ja alueita varten. Esimerkiksi, Uzbekian SST:n kastelualueiden raakapuuvillan sadoksi on katsottu 15,3 sentneriä hehtaarilta, Tadzhikian SST:n alueella 13 sentneriä hehtaarilta jne. Kastelemattomilla alueilla puuvillan sadoksi on Stalingradin alueella otettu 3 sentneriä hehtaarilta, Ukrainan SST:ssa 4,1 sentneriä hehtaarilta ja Dagestanin ASST:ssa 4,5 sentneriä hehtaarilta.

Sokerijuurikkaan keskinkertaiseksi sadoksi kolhooseissa on hyväksytty 205 sentneriä hehtaarilta ja sovhooseissa 215 sentneriä hehtaarilta.

Kuitupellavan sadoksi on hyväksytty 4 sentneriä hehtaarilta. Muutamia tasavaltoja, aluepiirejä ja alueita varten kuitupellavan sato vaihtelee 3 sentneristä (Baskirien ASST) 4,5 sentneriin (Kalininskin, Pohjoinen ja Jaroslavskin alue) hehtaarilta.

Teknillisten kulttuurien, samoin kuin jyväviljojenkin satoisuuden kohottaminen riippuu korkeiden agroteknillisten toimenpiteiden toteuttamisesta. Teknilliset kasvit on kylvettävä syvään syystettyyn ja hyvin muokattuun maahan, korkealaatuisella lajisiemenellä. Myönnetyt kivennäislannokkeet lähetetään kevääseen mennessä tärkeimmille teknillisten kulttuurin viljelysalueille. Sitäpaitsi teknillisten kulttuurien lannoitusnormeja on viime vuoteen verraten huomattavasti lisätty.

Jyväviljojen, teknillisten kulttuurien ja tarhakasvilajien kokonaistuotannon huomattavan kohottamisen ohessa suunnitelma edellyttää rehuviljojen tuotannon suurta kasvua. Kasvava karjataloutemme tarvitsee vakaan ja korkealaatuisen rehuperustan. Viljelysalueiden suurin kasvu tulee nimenomaan tapahtumaan rehuviljojen kylvön kustannuksella. Rehuviljojen kylvöala lisääntyy 10651 tuhannesta hehtaarista v. 1936 13670 tuhanteen hehtaariin v. 1937. Rehuviljojen ominaispaino kevätviljojen yleisessä kylvöpinta-alassa tulee nousemaan 10,8 %:sta 13,7 %:iin. Rehuviljojen joukossa suuri nousu tulee tapahtumaan monivuotisten kylvöheinien pinta-alassa,

joka lisääntyy 3746 tuhannesta hehtaarista 4882 tuhanteen hehtaariin. Erikoista huomiota suunnitelmassa kiinnitetään rehuviljojen siemenperustan lujittamiseen. Kylvöheinän siemenpalstoja tulee kylvetyksi kolhooseissa 150 tuhatta hehtaaria ja nurmiheinän siemenpalstoja 38,4 tuhatta hehtaaria.

V. 1937 tehtäväksi on annettu kolhooseille ja sovhooseille jättää moni- ja yksivuotisten kylvöheinien siemenheinikkoja: 1100 tuhatta hehtaaria monivuotisia kylvöheiniä ja 160,6 tuhatta hehtaaria yksivuotisia kylvöheiniä. Tämä tehtävä takaa kylvöheinien kylvöalan edelleen laajentamisen, lujittaa karjataloutemme rehuperustan ja antaa sille vankan siemenpohjan. Nämä toimenpiteet ovat huomioidut kevätkylvösuunnitelmassa ensimmäisen kerran. Se osoittaa sitä, kuinka suuren merkityksen puolue ja hallitus antavat karjataloutemme turvaamiselle hyvällä ja runsaalla ravinnolla.

Kaikkien viljalajien sadon kohottaminen v. 1937 nojautuu kone- ja traktoriasemien muodossa kolhoosien käytettävänä olevaan kasvavaan maatalouden teknilliseen aseistamiseen, sosialistisen maataloutemme mahtavan teknillisen baasan hyväksikäytön parantamiseen, kolhoosien työn järjestyneisyyteen ja stahanovilaisen liikkeen voimakkaaseen kasvuun maataloudessa.

V. 1937 kevääseen mennessä tulee perustetuksi 580 uutta konetraktoriasemaa. KTA:t tulevat kylvämään 90 % kolhoosien kaikista kylvöistä. V. 1937 KTA:t saavat 62,3 tuhatta uutta traktoria, joista 12,5 tuhatta Tseljabinskin tehtaan voimakkaita kelaketjuilla kulkevia "Stalinetsh"-traktoreita ja 16,5 tuhatta multaustraktoria "Universal". Maatalouden varustaminen maanviljelyskoneilla kasvaa lähes kaksinkertaisesti. V. 1937 maatalous tulee saamaan 55 tuhatta uutta kombainia, joista jo sadon korjuun alkuun mennessä 35 tuhatta. Traktoriauroja se saa 2 kertaa enemmän kuin v. 1936, turvekarheja 4 kertaa enemmän, kulttivaattoreita 3½ kertaa enemmän kuin v. 1936. Huomattavasti saa maatalous myöskin kylvö- (kahta kertaa enemmän) sekä muita maatalouskoneita.

Noin mahtava teknillinen aseistus antaa mahdollisuuden mekanisoida kaikki maataloustyöt, parantaa työn laatua ja huomattavasti supistaa töiden suorituksen määräaikoja. Kaikki nämä mahdollisuudet huomioituina, kevätkylvöjen suorituksen määräaikoja on supistettu. Varhaisviljojen kylvö on suoritettava mahdollisimman lyhyessä ajassa, parhaimpina agroteknillisina aikoina.

Varhaisviljojen (vehnän, kauran ja ohran) kylvöt tulevat suoritettavaksi Sovettiliiton eteläisissä ja kaakkoisosissa 6—9 työpäivässä ja syystetyille pelloille kylvettäessä — 4—5 työpäivässä.

Muissa tasavalloissa, aluepiireissä ja alueilla näiden viljalajien kylvöt on suoritettava 9—11 työpäivässä ja syystetyille pelloille kylvettäessä 6—7 päivässä.

Puuvillan kylvöajaksi on asetettu kastelualueilla 7—9 työpäivää, kastelemattomilla alueilla 4—6 työpäivää.

Sokerijuurikkaan kylvöajaksi, joka alkaa samoihin aikoihin kuin jyväviljojen kylvö, on asetettu 7—9 työpäivää.

Kuitupellava tulee kylvettäväksi 5—7 työpäivässä, hamppu 3—6 työpäivässä.

Hallituksen päätöksen mukaisesti, kevätkylvösuunnitelma ja sadon kohottamista koskevat agroteknilliset toimenpiteet on saatettava jokaisen kolhoosin ja sovhoosin tietoon viimeistään v. 1937 helmikuun 15 päivään mennessä.

Valtiollisen kevätkylvösuunnitelman pohjalla jokaisen sovhoosin, kolhoosin ja KTA:n on laadittava tuotantosuunnitelmansa ja huolellisesti valmistauduttava kylvöihin. Taistelun menestys korkean sadon puolesta huomattavassa määrässä riippuu siitä,

miten kylvöihin valmistaudutaan. Ehdottomina tehtävinä on: siementen laadun tarkastus, niiden puhdistus, lajittelu, itäväisyyden tarkastus ja kylvöjen suorittaminen lajisiemenellä; maatalouskoneiden valmistaminen ja remontin suorittaminen. Näiden tehtävien on oltava sovhoosien, kolhoosien, KTA:n ja maaosastojen elimien jokapäiväisen huolen esineenä. On tarkastettava voimien sijoittelu prikaadeissa ja työrenkaissa, käsiteltävä ja vahvistettava kolhoosnikkojen kokouksissa kevätkylvöjen tehtävät; saatettava jokaisen kolhoosnikan tietoon tehtävien ja toimenpiteiden laajuus ja sisältö, mobilisoitava kaikki kolhosnikat kevätkylvöjen suorittamiseen — siinä ne välttämättömät ehdot, jotka ovat uusien loistavien voittojen takeena sosialistisessa maataloudessamme.

Bolshevistiselta agitaattorilta vaaditaan suurta ja vastuunalaista työtä kevätkylvöjen järjestämisessä ja suorittamisessa. Hänen tehtävänään on keskustelutilaisuuksien järjestäminen kevätkylvöjä koskevista kysymyksistä, valtiollisen kevätkylvösuunnitelman ja kylvöjen merkityksen selostaminen kolhoosnikoille ja maatalouden kaikille työntekijöille. Hänen on tutustuttava kolhoosin tai sovhoosin kylvösuunnitelmaan ja osoitettava kuulijakunnalle, kuinka sanotun kolhoosin ja sovhoosin kylvösuunnitelma sitoutuu yhteiseen valtiolliseen suunnitelmaan, kuinka suunnitelman kokonaisuudessaan toteuttaminen riippuu kolhoosin tai sovhoosin suunnitelman toteuttamisesta, jokaisen työntekijän aktiivisesta ja rehellisestä työstä. Käytännöllisen elämän esimerkeillä on osoitettava kolhoosnikkojen varallisuuden kasvu ja kuinka ratkaiseva merkitys on kevätkylvösuunnitelman toteuttamisella väestön hyvinvoinnin edelleen kohottamisessa. Agitaattorin on tehtävä laajoille joukoille tunnetuksi parhaimpien stahanovilaisten, maamme ansioituneiden ihmisten kokemus. Samaan aikaan on erikoista huomiota kiinnitettävä kyseessäolevan kolhoosin ja sovhoosin stahanovilaisiin, jotka taistelevat korkean sadon ja korkean työntuottavaisuuden puolesta. Heidän nimensä tulee olla kaikille tunnettuja. Heidän kokemuksensa on tultava kaikkien omaksi. Kaikki on kohotettava heidän tasolleen ja saavutettava yleinen nousu.

Hallituksemme on harkinnut kevätkylvösuunnitelman suurella tarkkuudella ja huolellisuudella. On huomioitu kaikki, mitkä voivat taata menestyksen ja kohottaa kollektivisoituneen talonpoikaiston varallisuutta ja koko maamme rikkautta.

Jokaisen kolhoosnikan, sosialistisen maatalouden jokaisen työntekijän, taistellessaan kevätkylvöihin valmistautumisen ja niiden suorittamisen puolesta, on ymmärrettävä, että kylvöjen bolshevistinen suorittaminen johtaa yhä onnellisempaan, kulttuurisempaan ja varakkaampaan elämään, lujittaa isänmaamme puolustuskuntoisuutta fasististen Saksan ja Japanin imperialisteja vastaan, jotka hiovat hampaitaan Sovettimaatamme vastaan. Fasismin ryntäysjoukkojen inhoittavat ilkiöt — trotskilaiset isänmaankavaltajat oikeistolaisten kumppaniensa kanssa aikoivat hajoittaa kolhoosijärjestelmän ja palauttaa kapitalismin.

Sovettimaamme kollektivisoitunut talonpoikaisto vastaa kansan vihollisten kavaliin juoniin vallankumouksellisen valppautensa kohottamisella lenininiläis-stalinilaisen sosialistisen kilpailun uudella mahtavalla aallolla, uudella virtauksella stahanovilaisten riveihin, kolhoosijärjestelmän edelleen lujittamisella ja entistä suuremmalla tiivistymisellä bolshevistisen puolueen, hallituksen ja kansan rakastetun johtajan toveri Stalinin ympärille.

Stalinilaisen Konstitutsion virkistävien säteiden valossa kollektivisoitunut talonpoikaisto koko sovettikansan kanssa kulkee nopein askelin eteenpäin sosialismin uusiin voittoihin, varallisuuden ja rikkauden kukoistaville kukkuloille, onnellisen elämän laajoille lakeuksille.

("Sputnik agitaattora" N:o 4, v. 1937)

Konstitutsio ja naisten oikeudet

T. Zolotova

Stalinilainen Konstitutsio on asiakirja, joka avaa uuden aikakauden ihmiskunnan historiassa, lujittaa yhteiskuntajärjestelmän, jossa kansa elää vapaasti ja kauniisti, jossa kansan hyvinvoinnin ja onnen kasvulla ei ole rajoja. Se osoittaa sadoille miljoonille kapitalismin orjuudessa kituville työtätekeville ulospääsyn orjuudesta, valaisee heille taistelun ja voittojen tien. Stalinilainen Konstitutsio avaa silmänkantamattomat perspektiivit kommunismia kohti. Sen takaama oikeus työhön antaa jokaiselle mahdollisuu den ammattitaitoiseen, luovaan, tuottavaan työhön. SSSR:ssä naisella ovat samanlaiset oikeudet kuin miehelläkin, kaikilla taloudellisen, valtiollisen, kulttuurisen ja yhteiskunnallis-poliittisen elämän aloilla; heille taataan oikeus lepoon, sivistykseen, yhteiskunnalliseen vakuutukseen, turvataan äitien ja lasten etujen suojeleminen synnytyslaitosten ja lastenseimien laajan verkoston kautta. SSSR on ainoa maa maailmassa, jossa naisella ovat sellaiset oikeudet ja etuisuudet. Kaiken tämän SSSR:n työtätekevät ovat saavuttaneet mainehikkaan kommunistisen puolueemme ja kaikkien työtätekevien naisten parhaan ystävän — toveri Stalinin johdolla.

Stalinilainen Konstitutsio on kultakirjaimin piirtänyt sanat naisten suurista oikeuksista, tehnyt Sovettimaamme naisen onnellisemmaksi ja vapaammaksi ihmiseksi maailmassa. V. I. Lenin sanoi: "meidän tehtävämme on siinä, että teemme politiikkamme ymmärrettäväksi jokaiselle työläisnaiselle". Nämä suuret sanat ovat nyt toteutetut elämässä.

Sosialistinen järjestelmä on nostanut uusia naisia — työn sankareita, ympäröinyt heidät koko maamme kansan suosiolla ja kunnioituksella. Ei ole sosialistisen rakennustyömme sellaista alaa, jossa naisella ei olisi kunniakasta osuuttansa. Kuka ei tuntisi stahanovilaisen liikkeen uranuurtajia maataloudessamme — M. Demtshenkoa, P. Angelinaa ym. jotka ensimmäisinä kohottivat stahanovilaisen liikkeen lipun maataloudessamme. Tuhannet naiset sosialistisen rakennustyömme kaikilla aloilla, tavallisesta työläis- ja kolhoosnikkanaisesta insinööreihin, lääkäreihin ja tieteellisiin työntekijöihin asti työskentelee stahanovilaisesti.

Mutta mikä oli nainen aikaisemmin, kirotun kapitalistisen yhteiskunnan oloissa Venäjällä. Tyttönä hän oli viimeisenä ihmisenä isänsä kotona, soimattuna syöden leipänsä. Naimisiin mentyään hän joutui miehensä työorjaksi aina saaden kuulla miehensä suusta syytöksiä miehensä leivän syömisestä. Maaseudulla naisen asema oli vieläkin viheliäisempi, työ muuttui kiroukseksi. Sovettivalta on vapauttanut naisen tuosta alistetusta asemasta, niistä laista ja tavoista, jotka pitivät naista kaksinkertaisessa orjuudessa.

Sovettimaamme työtätekevät naiset tietävät, että maassa, jossa riisto ja orjuus ovat hävitetyt ainiaaksi, työtätekevien naisten ja koko maamme kansan aineellisen hyvinvoinnin ja kulttuurisen tason kasvu riippuvat heidän harrastuksestaan sosialistisessa rakennustyössä, sitkeydestä taistelussa yleissivistyksellisten ja teknillisten tietojen valtaamiseksi. Miljoonat naiset pyrkivät tieteen, tekniikan ja taiteen kukkuloille, tullakseen tietoisiksi ja aktiivisiksi sosialismin rakentajiksi. Siitä johtuu se, että naisten keskuu-

dessa tehtävän poliittisen joukko- ja järjestöllisen työn vaatimukset päivä päivältä kasvavat.

NKP(b):n KK vaatii kaikilta keskus- ja paikallisilta puoluejärjestöiltä käytännöllisen avun antamista naisille heidän kulttuurisessa kehityksessään — lukutaidon omaksumisessa, tieteen perusteiden, tuotantotekniikan ja agronoomisten tietojen valtaamisessa, edistääkseen naisten kasvamista teollisuutemme, kolhoosiemme, sovhoosiemme ja sovettiemme johtaviin toimiin.

Nainen on Sovettiliitossa mahtava voima — naisten luku teollisuudessa kasvaa kahta kertaa nopeammin työläisten yleistä kasvua. Viimeisten 6 vuoden aikana kansantaloutemme kaikilla aloilla on työläis- ja palveluskuntaan kuuluvien naisten luku lisääntynyt 4,5 miljoonalla, Karjalassa on kasvu ollut 37,9 %.

Maataloudessa on naisten osuus kasvanut tavattomasti. Mainittakoon, että jos kolhoosnikka-iskurien ensimmäisessä Yleisliittolaisessa edustajakokouksessa v. 1933 oli naisdelegaatteja 14,8 %, niin toisessa Yleisliittolaisessa kolhoosnikka-iskurien edustajakokouksessa v. 1935 oli naisia 30,8 %. Karjalassa v. 1925 oli selsovettien kokoonpanossa naisia 12,3 %, mutta v. 1936 28,8 %. Työläiskylien ja kaupunkisovettien kokoonpanossa oli naisia v. 1925 — 17,6 %, mutta v. 1936 — 30,6 %. Selsovettien vaaleihin osallistui v. 1925 — 37,1 %, v. 1934 — 76,4 % naisista, työläiskylien ja kaupunkisovettien vaaleihin osallistui v. 1931 — 69,5 %, mutta v. 1934 — 84 %. Rajonien tpk:n kokoonpanossa oli naisia v. 1925 — 2,7 %, v. 1936 — 32,7 %. Yleiskarjalaisessa sovettien edustajakokouksessa v. 1924 oli naisia 9,1 %, mutta Sovettien XI yleiskarjalaisessa edustajakokouksessa v. 1936 — 25,7 %. Karjalan TpKK:n kokoonpanossa oli naisia v. 1924 5,1 %, mutta v. 1936 — 28 %. Selsovettien puheenjohtajista oli naisia v. 1927 0,5 %, v. 1936 — 10 %, sovettien sektsioissa ja deputaattiryhmissä v. 1930 — 24,3 %, v. 1936 — 35 %.

Kolhoosien puheenjohtajina oli Karjalassa naisia v. 1935 — 5, v. 1936 — 15. Maa-asiain kansankomissariaatin linjaa on v. 1936 käynyt erilaiset kurssit ja päässyt vastuunalaisiin tehtäviin 88 naista.

Karjalassa on insinööri-teknillisten työntekijöiden keskuudessa 61 naista eli 6,1 % insinööri-teknillisten työntekijäin yhteisluvusta. Maataloudessa maito- ja karjatavarafarmien johtajina on 600 naista, eli 75 %. Korkeakoulujen ja teknikumien oppilaskunnan kokoonpanossa oli naisia v. 1936 38 %, ja rabfakkien oppilaskunnan kokoonpanossa 35 %.

Sovettihallitus on palkinnut ordeneilla kansantaloutemme eri aloilla työskenteleviä naisia yli tuhatta henkilöä, joista 502 naista karjatalouden alalla saavutetuista voitoista. Karjalan naisten keskuudessa on työn sankareita: Leninin ordenilla palkittiin A. A. Klytsharova, kunniamerkillä palkittiin t.t. Feofilova — Kontupohjan rajonista ja Filippova — Aunuksen rajonista.

Lastenseimien ylläpitoon oli v. 1935 käytetty Karjalassa 1826,7 tuhatta ruplaa, v. 1936 — 3341,6 tuhatta, ruplaa, Lastensanatorioiden ylläpitoon v. 1935 — 349,4 ja v. 1936 — 427,3 tuhatta ruplaa. V. 1936 Karjalan hallitus jakoi avustusta 745 suuriperheiselle 1609,0 tuhatta ruplaa ja jo v. 1937 ensimmäisen kahden kuukauden aikana 110,0 tuhatta ruplaa.

On, kuitenkin, pantava merkille, että muutamat sovetti-, ammattiliitto- ja talousjärjestöjen johtajat eivät ole kylliksi huolehtineet naiskaaderien kasvattamista ja nostamista koskevan NKP(b):n KK:n päätöksen toteuttamisesta, eivätkä ole luoneet välttämättömiä ehtoja nostetuille heidän tietotasonsa ja kulttuurinsa edelleen kohottamiseksi.

Työtä naisten tuotannollisen ammattitaidon kohottamiseksi ei ole tehty läheskään riittävästi. Naisten kulttuuristen ja elinehtojen palvelus on riittämätön. Karjalan sovetti- ja talousjärjestöjen edessä on suuri työ NKP(b):n KK:n ja TpKK:n päätöksen 2/III—35 ja 7/III—35 käytännössä realisoimiseksi. Erikoisesti sitä vaatii stalinilaisen Konstitutsion — sosialismin maan peruslain toteuttaminen.

Leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan toteuttamisesta Sovetti-Karjalassa[1])

N. Jaakkola

7. Luokkataistelun uusi tilanne, paikallisen natsionalismin kasvaminen päävaaraksi Karjalassa ja taistelu sitä vastaan

Ensimmäisen viisivuotisplaanin menestyksellisen toteuttamisen oloissa muodostui Karjalassa se uusi luokkataistelutilanne, missä pääsi päävaaraksi kasvamaan paikallinen natsionalismi, jonka "ydin ilmenee pyrkimyksenä eristäytyä ja sulkeutua kansallisen kuorensa puitteisiin, pyrkimyksenä hämätä luokkavastakohtia oman kansallisuutensa keskuudessa, pyrkimyksenä puolustautua suurvenäläistä shovinismia vastaan eroamalla sosialistisen rakennustyön yleisvirrasta, pyrkimyksenä olla näkemättä sitä, mikä lähentää ja yhdistää SSSR:n kansallisuuksien työtätekeviä joukkoja, ja nähdä vain se, mikä voi ne loitontaa toisistaan" (Stalin, Leninismin kysymyksiä, s. 732).

Lokakuun vallankumouksen jälkeen ja Karjalan Kommuunin muodostamisen aikana Suomen porvaristo ja karjalainen natsionalistinen kulakisto asekädessä esiintyivät Sovetti-Venäjää ja Karjalan sovettiautonomiaa vastaan. Tämän jälkeenkin on Suomen porvaristo, karjalaiset bandiittipakolaiset ja kulakit keskeytymättömästi jatkaneet taisteluaan proletariaatin diktatuuria ja sosialistista rakennustyötä vastaan Karjalassa. Tämä taistelu on vain eri vaiheissa pukeutunut erilaisiin muotoihin. Vielä jonkun aikaa kapinan kukistamisen jälkeen jatkoivat bandiitit taisteluaan hyvin räikeässä ja avoimessa muodossa (rajakontrollikomissin työntekijäin tt. Lavrovin ja Lesojevin salamurha rajalla v. 1923 jne.). Siirryttäessä NEP'in pohjalla jälleenrakennustyöhön, muuttivat porvaristo ja bandiittipakolaiset Suomessa samoin myös kulakkiainekset Karjalassakin taktiikkaansa, pukien nyt taistelunsa hämätympään muotoon.

Sosialismin lopullinen voitto SSSR:ssä kiihoitti murskatun, mutta ei vielä täydellisesti tuhotun luokkavihollisen Karjalassa ja fasistisen porvariston Suomessa raivoisaan vastarintaan ja porvarillisen natsionalismin voimistumiseen Karjalassa. Luokkaviholliset Karjalassa, bandiittipakolaisten jätteet ja "Suur-Suomea" haaveileva imperialistinen porvaristo Suomessa alkoi kiihdyttämään sovettivastaisen interventsiosodan kuumeista valmisteluaan. Suomen porvaristolle antoi erikoista tuulta siipien alle vielä fasistien valtaantulo Saksassa v. 1933. Suomen porvaristo ei rajoittunut ainoastaan sovettivastaisen interventsiosodan aatteellisen valmistamisen voimistuttamiseen, vaan aktiivisemmin kuin aikaisemmin alkoi kouluuttamaan ja lähettämään agenttejaan eri teitä myöden Karjalaan. Yhdessä karjalaisten kulakkien, entisten bandiittien ym. vastavallankumouksellisten ainesten kanssa nämä agentit tunkeutuivat Karjalassa sosialistisen rakennustyön eri renkaisiin ja suorittivat tuholaistyötään. Kylissä kulakit ja Suomen porvariston agentit tunkeutuivat kolhooseihin ja yrittivät niitä

[1]) Jatkoa "Kommunistin" N:o N:o 8—9 ja 11 v. 1936 julkaistuun kirjoitussarjaan.

sisältäpäin hajoittaa, suorittamalla karjan tuhoamista, nuottien, verkkojen ym. kalastusvälineiden hävittämistä, sovettivastaisten huhujen levittämistä ym. vastavallankumouksellista myyräntyötä.

SSSR:n sosialistisen rakennustyön valtavat voitot, ensimmäisen viisivuotisplaanin toteuttaminen neljässä vuodessa, kulakkien likvidoiminen luokkana, sanalla sanoen, sosialismin voitto, — se nostatti kuolettavan iskun saaneen luokkavihollisen raivoisaan vastarintaan ja elvytti natsionalististen ainesten toimintaa proletariaatin diktatuuria ja sosialistista rakennustyötä vastaan. Juuri tässä uudessa luokkataistelutilanteessa kasvoi päävaaraksi Karjalassa paikallinen natsionalismi, joka "heijastaa ennen sorrettujen kansojen kuolevien luokkien tyytymättömyyttä proletariaatin diktatuurin järjestelmää kohtaan, niiden pyrkimystä eristäytyä, kansalliseksi valtioksi ja pystyttää siinä luokkaherruutensa. Tämän kallistuman vaara on siinä, että se viljelee porvarillista natsionalismia, heikentää SSSR:n kansojen työtätekevien yhtenäisyyttä ja pelaa interventsionistien käteen." (Stalin).

Mikä teki mahdolliseksi paikallisen natsionalismin kasvamisen vakavaksi valtiolliseksi vaaraksi, päävaaraksi Karjalassa? Tov. Stalin puolueen XVII edustajakokouksessa sanoi: "Päävaaran muodostaa se kallistuma, jota vastaan on lakattu taistelemasta ja jonka näin ollen on annettu tulla valtiolliseksi vaaraksi." Tämä pitää täydellisesti paikkansa Karjalaan nähden. Paikallinen natsionalismi pääsi Karjalassa kasvamaan päävaaraksi, valtiolliseksi vaaraksi nimenomaan sen takia, että Aluekomitean ja Sovnarkomin entinen johto, menettäen bolshevistisen valppautensa ja joutuen natsionalististen ainesten talutusnuoraan, ei käsittänyt ensimmäisen 5-vuotisplaanin aikana muodostunutta uutta luokkataistelutilannetta ja siitä esiin purkautuvan natsionalismin vaaraa, ei ottanut huomioon puolueen Keskuskomitean ja Leningradin Aluekomitean suoria varoituksia, ja kaiken tämän tuloksena faktillisesti lakkasi taistelemasta natsionalistisia aineksia ja mielialoja vastaan.

Puolueen Keskuskomitea jo v. 1929 varoitti Karjalan puoluejärjestöä paikallisen natsionalismin kasvavasta vaarasta. NKP(b):n Karjalan AK:n silloisen sihteerin tov. Rovion ja KK:n vastuunalaisen instruktorin tov. Magidovin selostusten johdosta tekemässään päätöslauselmassa puolueen Keskuskomitea, todeten vallitsevan kansallisuusrauhan Karjalassa, samalla "tämän ohella toteaa vissin natsionalististen mielialojen ilmenemisen, mikä on yhteydessä porvarillis-kulakkiainesten aktiivisuuden elpymisen kanssa." On mitä tärkeintä merkitä, kuinka KK jo v. 1929 osoitti porvarillis-kulakkiainesten aktiivisuuden elpymisen Karjalassa johtavan natsionalististen mielialojen kasvuun. Tämän pohjalla KK samassa päätöksessä velvoitti Karjalan puoluejärjestön "voimistuttamaan internatsionaalista joukkopropagandaa, torjuen jyrkästi kaikki porvarillis-natsionalistisen ideologian ilmaukset". Aluekomitean entinen johto ei tätä Keskuskomitean varoitusta ja ohjetta ottanut huomioon. AK:n ent. johto ei ottanut varteen myöskään Leningradin puolue-aluekomitean ja henkilökohtaisesti tov. Kirovin suoria varoituksia ja neuvoja. "NKP(b):n Leningradin Aluekomitea muistuttaa Karjalan Aluekomitealle puolueen peruspäätöksestä kansallisuuspolitiikan suhteen, että rinnan isovenäläisen shovinismin päävaaran kanssa erikoinen huomio tulee kiinnittää taisteluun paikallisen natsionalismin ilmauksia vastaan, jotka johtavat luokkataistelun kärkevyyden hämäämisyrityksiin". (Leningradin AK:n byron päätöksestä 25/VI—33.) Tässä päätöksessä Sergei Mironovitsh Kirovin johtama Leningradin Aluekomitea selvästi osoitti Karjalan Aluekomitealle, kuinka se taistelee kansallisuus-

kysymyksen alalla ei kahdella rintamalla, vaan yhdellä rintamalla, yksinomaan suurvenäläistä shovinismia vastaan, taistelun paikallista natsionalismia vastaan jäädessä syrjään. Tätäkään varoitusta ei Karjalan puoluejärjestön ja Sovnarkomin entinen johto ottanut huomioon. Joulukuussa v. 1933 NKP(b):n Karjalan AK:n VI pleenumi, välittömästi Leningradin puolue-aluekomitean osanotolla tehdyssä päätöslauselmassaan "Karjalan puoluejärjestön työn tuloksista ja tehtävistä leniniläisen kansallisuuspolitiikan toteuttamisen alalla" aivan oikein totesi: "Karjalassa tällä hetkellä muodostuneessa luokkataistelutilanteessa paikallinen natsionalismi, joka peittelee porvarillis-natsionalistista vastavallankumousta ja liittoutuu interventtien kanssa, on päävaarana Karjalan puoluejärjestössä." Tätäkään päätöstä ei Karjalan AK:n ja Sovnarkomin entinen johto ottanut vielä todesta. AK:n VI pleenumin jälkeen natsionalistiset ainekset alkoivat "selvittämään", että "natsionalismin päävaara on Karjalaan tuotu Ukrainasta", "paikallinen natsionalismi Karjalassa on keinotekoisesti etsimällä etsitty esiin" jne., ja sen kautta vääristelemään AK:n VI pleenumin oikeaa päätöstä. AK:n ja Sovnarkomin entinen johto ei antanut näille natsionalistisille vääristelyille ja mielialoille vastaiskua. Tästä toimettomuudesta taistelussa paikallista natsionalismia vastaan AK:n VI pleenumin jälkeen huomautettiin AK:n entiselle johdolle myöskin monta kertaa Leningradin Aluekomitean taholta. Tov. J. Jaroslavski huomautti "Pravdassa", että Karjalassa kommunistit enemmän riitelevät siitä, mikä on päävaara, kuin taistelevat natsionalismia vastaan.[1]) Näitäkään varoituksia ei AK:n ent. johto ottanut huomioon. AK:n VI pleenumin päätös jäi paperille. Tämä luokkavalppauden tylsistymisestä ja kansallisesta rajoittuneisuudesta johtuva toimettomuus taistelussa paikallista natsionalismia vastaan, natsionalististen ainesten ja mielialojen sietäminen ja väliin suoranainen suosiminen johti AK:n ja Sovnarkomin entisen johdon entistä enemmän porvarillisen Suomen puoleen kallistuvien natsionalististen ainesten talutusnuoraan ja sen kautta teki vielä enemmän mahdolliseksi Suomen fasismin ja Karjalan kulakkijätteiden asiaa ajavan vastavallankumouksellisen natsionalismin kasvamisen Karjalassa vakavaksi valtiolliseksi vaaraksi.

Paikallisen natsionalismin ydin ilmenee pyrkimyksenä eristäytyä sosialistisen rakennustyön yleisvirrasta ja sulkeutumisena kansalliseen kuoreensa. Suomen fasistisen porvariston ja karjalaisten kulakkijätteiden etuja heijastavan ja ajavan suomalais-karjalaisen paikallisen natsionalismin pyrkimys sulkeutua kansalliseen kuoreensa ja eristäytyminen sosialistisen rakennustyön yleisvirrasta ilmenee orientoitumisena porvarilliseen Suomeen, pyrkimyksenä erota SSSR:stä, hävittää Karjalassa proletariaatin diktatuuri ja sovettiautonoomia ja yhdistää Karjala Suomeen. Tähän sisältyy suomalais-karjalaisen paikallisen natsionalismin olemus. Ja juuri tällaisen porvarillisen Suomen puoleen orientoituvan natsionalismin talutusnuoraan joutuivat AK:n ja Sovnarkomin entisen johdon edustajat. Kaiken sen lisäksi, mitä tästä orientoitumisesta on sanottu AK:n V pleenumissa ja sen jälkeen kirjoitettu lehdistössä pidämme tarpeellisena pysähtyä vielä yhteen osoittimeen, josta käy mitä havainnollisemmin selville orientoituminen porvarillisen Suomen puoleen ja myöskin paikallisnatsionalistisen taipumuksen yhteenkäyminen vastavallankumouksellisen trotskismin kanssa.

V. 1928 tov. Gylling julkaisi "Kommunistissa" N:o 1 kirjoituksen "Ensimmäinen sosialististen tasavaltain välinen sopimus", jossa hän selvittelee sopimusta, joka solmittiin v. 1918 RSFSR:n ja Suomen Työväen tasavallan välillä. Tässä kirjoituksessa meillä ei ole tilaisuutta paljastaa

[1]) Kts. "Pravda" N:o 211, elok. 2 p. 1934.

Gyllingin kirjoitusta kaikilta puolin. Tulemme suorittamaan sen myöhemmin. Tässä yhteydessä me tulemme pysähtymään vain siihen, missä määrin kyseessäolevassa kirjoituksessa tulee esille tov. Gyllingin porvarillisen Suomen puoleen orientoitumisen linja. Historiallisen sisäänjohtamisen mielessä on syytä viitata siihen, että jo v. 1918 Gyllingin johtama Suomen Työväen Tasavallan komitea sopimuksen solmiamisen yhteydessä asetti kysymyksen Karjalan liittämisestä Suomeen, että "keinotekoinen rajaviiva molempien heimokansojen välillä häviäisi", Silloin kuitenkin tämä "rajaviivan hävittäminen", s.o. Karjalan yhdistäminen Suomeen ei onnistunut. V. 1922 tov. Gylling herätti vanhan yhdistämisaatteensa uudestaan eloon. Koko Gyllingin kirjoituksen läpi kulkee punaisena lankana porvarillisen Suomen puoleen kallistumisen natsionalistinen linja, tosin peitetyssä muodossa, sillä hän ei puhu orientoitumisesta porvarilliseen Suomeen, vaan Karjalan yhdistämisestä Suomen Työväen Tasavaltaan.

Kyseessäolevassa kirjoituksessa tov. Gylling sanoo: "Se suomenheimoisten raatajain valtiollinen rakennustyö, jota n y t p a l j o n h e i k o i m m i l l a v o i m i l l a t e h d ä ä n N e u v o s t o-K a r j a l a s s a ja I n k e r i s s ä, olisi (Karjalan Suomeen yhdistämisen kautta. — N. J.) luonnollisesti saanut paljon voimakkaamman vauhdin." Tässä tulee esille epäluottamus ja mitä räikein parjaus SSSR:n työväenluokkaa ja sen mahtavaa etujoukkoa — leniniläis-stalinilaista bolshevistista puoluetta kohtaan. Tätä Gyllingin "arviointia" SSSR:n proletariaatista täydentää "Kirjan" entinen johtaja, porvarillinen natsionalisti T. Törmälä, joka kirjoituksessaan "Suomalais-karjalaisen väestön elämästä numerotietojen valossa" (kts. "Kommunisti" N:o 2, v. 1931) väittää, että suomalaiset ovat kansalliseen rajoittuneisuutensa nähden "paljon vapaampia kuin venäläiset ja karjalaiset sulkeutuneimpia kuin suomalaiset" (s. 96). Voidaanko kuvitella tämän häikäilemättömämpää ja räikeämpää parjausta Venäjän sankarillisesta työväenluokasta, koko kansainvälisen proletariaatin etumaisesta joukko-osastosta? Venäjän kansan halventamisen kautta Karjalan porvarilliset natsionalistit pyrkivät vieroittamaan karjalaista väestöä Sovettiliitosta ja Suomea ylistämällä he loivat maaperää "Suur-Suomi" aatteelle. Tämä vahingoitti suuresti sosialistista rakennustyötä Karjalassa. Vastavallankumoukselliset natsionalistit tunkeutuivat sosialistisen rakennustyön eri renkaisiin ja rauhassa suorittivat tuholaistyötään. Karjala alkoi jäämään jälkeen taloudellisessa ja kulttuurisessa kehityksessä koko SSSR:n kehityksestä. Erikoisen kirkkaasti tämä jälellejääneisyys näkyy metsätöiden alalla. Alkaen vuodesta 1929—30 eivät Karjalan metsänhankintajärjestöt yhtenäkään vuotena täyttäneet tuotantoplaaniaan. V. 1931 täytettiin metsänhankintaplaani vain, 62,3 %, v. 1932 — 76,4 % ja v. 1933 — 83,1 %. Mistä johtui tämä eteenpäin menon hidastuminen ja plaanien täyttämättä jääminen? Tämä on ehdottomasti yhteydessä tällöin muodostuneen kärjistyneen luokkataistelutilanteen, vastavallankumouksellisen natsionalismin ja kulakkisabotaashin kanssa. Hyvin suurena tekijänä metsätuotannon hidastumiseen oli työvoiman puute Karjalassa, joka vielä tälläkertaakin on hyvin tuntuva. Tähän ei kuitenkaan sisältynyt pääsyy. Pääasia oli siinä, että vastavallankumoukselliset kulakkiainekset ja Suomen porvariston asiamiehet, käyttäen hyväkseen puoluejärjestön, sovettien ja metsätyöjärjestöjen johdon luokkavalppauden heikkenemistä, pääsivät suorittamaan tuholaistyötään ja särkemään tuotantoplaanien toteuttamista. Vuosina 1931—32 ja 1932—33 kulakit organisoivat metsätöiden suoranaisen sabotaashin. Puolue- ja sovettielinten entiset natsionalistien talutusnuoraan joutuneet joh-

tajat, käsittämättä uutta luokkataistelutilannetta eivät antaneet tälle kulakkisabotaashille ja natsionalistien tuholaistyölle bolshevistista vastaiskua ja sallivat leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan vääristelyä metsätalouden alalla. Tuotannollisten prikaadien ja sosialistisen kilpailun järjestäminen kansallisen periaatteen pohjalla, etuoikeuksien antaminen eri työläisryhmille kansallisen tunnusmerkin mukaan, jatkuva sokea rajoittuminen pohjois-Suomen metsätyökokemuksiin ja sen mekaaninen siirtäminen Karjalaan, metsätöiden ja maatalouden vastakkain asettaminen — kaikki nämä leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan vääristelyt valoivat vettä vastavallankumouksellisten natsionalistien myllyyn ja jarruttivat tuotantoplaanien täyttämistä. V. 1934 Kiestingin rajonin puoluekomitean silloinen sihteeri tov. Sundman ja Tpk:n puheenjohtaja tov. Raasu, haluten muka edustaa rajoninsa maatalouden etua, omavaltaisesti supistivat metsätöihin värvättävän työvoiman plaania ja tämän supistetunkaan plaanin täydellistä toteuttamista eivät turvanneet. [1]) On selvää, että tällaisen toimenpiteen kautta Sundman ja Raasu lisäsivät työvoiman puutetta, vaikeuttivat metsätyöplaanin toteuttamista ja valoivat vettä natsionalistisen kulakiston ja Suomen porvariston myllyyn.

Tov. Stalin historiallisissa kuudessa ehdossaan sanoi: "Ohjelmamme realisuus — se on elävät ihmiset, me, meidän työhalumme, valmeutemme työskennellä uudella tavalla, päättäväisyytemme täyttää suunnitelma". Karjalan entiseltä johdolta puuttui tätä tuotanto-ohjelman täyttämisen perusehtoa, puuttui valmeutta työskennellä uusissa oloissa uudella tavalla, puuttui päättäväisyyttä ja tahtoa täyttää plaani 100-prosenttisesti. Ja tätä halua puuttui juuri sen takia, että kansallinen rajoittuneisuus ja paikallinen natsionalismi sitoi näiden johtajien kädet ja esti mobilisoimasta joukkoja tuotantoplaanien täyttämiseen. Tämä tulee erikoisen selvästi esille sosialististen työmetoodien heikossa juurruttamisessa Karjalan eri tuotantoaloille. V. 1932 oli Kareldrevin sahojen työläisistä vedetty sosialistiseen kilpailuun ja iskuruuteen 54,6 %, v. 1933 tämä laski 47,7 %:iin. Onegan tehtaalla oli v. 1932 vedetty sosialistiseen kilpailuun 63,4 % työläisistä, v. 1933 tämä luku laski 57,9 %:iin. Jokseenkin samanlainen tilanne oli muissakin tuotantolaitoksissa ja myöskin metsätöissä. Sosialististen työmuotojen hidas juurtuminen eri alojen työläisten keskuuteen johtui tietysti siitä, että sosialistisen kilpailun ja iskuruuden organisoiminen ei ollut AK:n ja Sovnarkomin entisen johdon sekä talous- ja ammattiliittoelinten erikoisen huollon esineenä. Tässä yhteydessä on muuten äärettömän tärkeää merkitä, että sosialististen työmetoodien vieroksuminen kansallisissa tasavalloissa ja johdannaisesti myöskin Karjalassa merkitsee poistumista sosialistisen rakennustyön yleisvirrasta ja sulkeutumista kansalliseen kuoreensa. Ja kun Karjalassa ei sosialistista kilpailua pyritty erikoisesti kehittämään, osoittaa se ei ainoastaan haluttomuutta täyttää tuotantoplaanit 100-prosenttisesti, ei yleensä vieraantumista sosialistisen rakennustyön yleisvirrasta ja SSSR:stä vaan rajoittumista kansalliseen omahyväisyyteen.

KASST:n taloudellisen ja kulttuurisen rakennustyön jälellejääminen, joka johtui leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan vääristelyistä ja paikallisen natsionalismin kasvamisesta valtiolliseksi vaaraksi, merkitsi irtautumista sosialistisen rakennustyön yleisvirrasta ja SSSR:stä karjalaisen kulakiston jätteiden ja Suomen porvariston hyväksi, s.o. kallistumista porvarillisen Suomen puoleen. Karjalan työtätekevä kansa on sydämensä pohjasta kiitollinen tov. Stalinin johtamalle puolueen KK:lle ja Leningradin aluekomitealle, jotka aikanaan katkaisivat vastavallankumouksellisten natsionalistien niskat, tekivät lopun leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitii-

[1]) Kts. "Punainen Karjala", N:o 263, 16/XI—34.

kan vääristelyistä Karjalassa ja sen kautta aukaisivat väylän sosialistisen
rakennustyön uudelle nousulle Karjalassa.

Tammikuussa v. 1936 NKP(b):n Karjalan AK:n VI pleenumi asetti
Karjalan puoluejärjestön tehtäväksi ”saavuttaa ratkaisevia voittoja edessä-
olevien taloudellis-poliittisten tehtävien toteuttamisessa ja muuttaa vuosi
1936 Karjalan taloudellisen ja kulttuurisen jälellejäämisen voittamisen vuo-
deksi”. Miten tämä perustehtävä on tullut täytettyä?

Vuosi 1936, uuden stalinilaisen Konstitutsion hyväksymisvuosi oli
koko SSSR:n mitassa ja myöskin Sovetti-Karjalassa suurten voittojen sta-
hanovilainen vuosi. Horjumatta toteuttaen suuren Stalinin ohjeita on
Karjalan puoluejärjestö tov. Irklisin johdolla säälimättä paljastanut ja pois-
juurinut natsionalistiset ainekset, trotskilais-zinovjevilaisen bandiittikop-
lan jätteet ja muut vastavallankumoukselliset elementit puoluejärjestön ja
sosialistisen rakennustyön eri renkaista ja sen kautta turvannut käänteen-
sosialistisen rakennustyön eri renkaista ja sen kautta turvannut käänteen-
tekeviä tuloksia Karjalan taloudellisen ja kulttuurisen jälellejäämisen voit-
tamisessa. Stahanovilaisen liikkeen kehittämisen pohjalla Karjalan teolli-
suus kokonaisuudessaan otettuna täytti v:n 1936 tuotantoplaaninsa täy-
dellisesti. Monet teollisuuslaitokset täyttivät ylittäen ennen määräaikaa
plaaninsa. Sahat ja puunjalostustehtaat v. 1936 tuottivat 33.166 tuh. ruplan
arvosta tuotteita, joka tekee 24 % enemmän kuin v. 1935. Suksitehdas,
jossa vuoden loppuun mennessä 69 % työläisistä oli vedetty stahanovilai-
seen liikkeeseen, kaksinkertaistutti tuotantonsa v:n 1936 aikana. Onegan
tehdas, joka ennen AK:n V pleenumia vuodesta vuoteen oli repeämässä,
s.o. ei täyttänyt plaaniaan, v. 1936 täytti tuotantoplaaninsa 125 %:lla. Suuri
nousu tapahtui myöskin maatalouden alalla. Talonpoikaiston kollektivisoi-
minen v. 1936 kasvoi 83 %:sta 90 %:iin. Kone-traktoriasemien luku vuoden
aikana kaksinkertaistui: v:n 1936 aikana perustettiin 10 uutta KTA, joten
Karjalassa vuoden lopussa toimi kaikkiaan 20 KTA. Samanaikaisesti maa-
taloutta palvelevien traktorien luku lisääntyy 185:sta 319:ta. Monen vuo-
den jälkeen ensikerran v. 1936 Karjalassa täydellisesti täytettiin viljan kyl-
vö- ja korjuuplaanit, uutiskyntöplaani, ja kaikki valtionsuoritukset. Vastaa-
vasti kohosi vuoden aikana myöskin työtätekevien joukkojen elintaso. Ta-
varanvaihto kasvoi 27,9 %:lla verrattuna v:een 1935, eräissä rajoneissa vielä
enemmän: Repolan rajonissa 54 %:lla, Kalevalan rajonissa 34,4 %:lla jne.
Sokeria, konserveja ja muita ravinto-aineita myytiin kaksi kertaa enemmän
kuin v. 1935. Suuresti lisääntyi tavaroiden myynti kutakin asukasta koh-
den: v. 1935 myytiin Karjalassa kutakin henkeä kohden erilaisia tavaroita
813 rpl. arvosta, v. 1936 myytiin jo 1001 rpl. arvosta. Ansiotulot kutakin
asukasta kohden muodostuivat Karjalassa v. 1935 866 rpl., v. 1936 ne koho-
sivat 1063 ruplaan. Eri rajoneissa tämä nousu oli vieläkin suurempi. Esim.
Kantalahden rajonissa kohosivat ansiotulot kutakin asukasta kohden 1587
ruplasta v. 1935 2369 ruplaan v. 1936. Rinnan taloudellisen nousun kanssa,
sen pohjalla, tapahtui suurta eteenpäinmenoa myöskin kulttuurisen ra-
kennustyön rintamalla. V:n 1936 aikana rakennettiin 11 uutta suurta
koulurakennusta. Keskikoulujen määrä lisääntyi 17:sta 27:ään. Huomat-
tavasti kohosi oppilaiden vastaanotto kouluihin: jos v. 1935 otettiin kou-
luihin 18 tuh. uutta oppilasta, niin v. 1936 otettiin 21900 henkeä. Erikoisesti
on merkittävä se voimakas nousu, joka tapahtui taiteen alalla. Karjalan
entinen natsionalistien talutusnuoraan joutunut johto, näkemättä karjalai-
sen natsion olemassaoloa, välinpitämättömästi suhtaantui karjalaiseen fol-
klooriin ja kansantaiteeseen. Vasta AK:n V pleenumin jälkeen tov. Irklisin
ansiosta on karjalainen kansantaide päässyt oikeuksiinsa. Karjalan Kan-
sallisen valtion teatterin lisäksi perustetut simfoninen orkesteri, valtion
kuoro, kanteleorkesteri, Petrovskin rajonin kolhoosnikkojen kuoro, kym-

menet uudet itsealoitteisen taiteen kerhot rajoneissa. Kalevala-runojen uudet löydöt, musikaalisen kulttuurin yliopisto, runoilija J. Virtasen yleiskansallinen juhliminen, kanteleorkesterin ja kuorolaulajien esiintyminen Moskovassa — kaikki tämä on kohottanut Karjalan kansallisen taiteen ennenkuulumattoman korkealle tasolle. Kuinka arvaamattoman suurimerkityksellinen oli Karjalan ilmapiirin puhdistaminen kansan luomistyötä tukahduttavasta natsionalistisesta kuonasta. Sitä osoittaa jo sellainen pieni ilmiö, kuin se, että harmaahapsiset kansanlaulajat Maria Remsu, Fedor Konaskov ym. ovat Karjalan taloudellisen ja kulttuurisen rakennustyön uuden nousun innostamina ryhtyneet sepittämään ylistyslauluja Stalinista ja sosialistisen rakennustyön voitoista.

Kaikki nämä tosiasiat osoittavat, kuinka Karjalan Sovetti-Tasavalta on puolueen johdolla kuluneen puolentoista vuoden aikana suurella menestyksellä poistanut taloudellis-kulttuurista jälellejääneisyyttään. Kaikkein tärkeimpänä ja arvokkaampana saavutuksena esiintyy ehdottomasti verrattoman stahanovilaisen liikkeen voimakas kehittyminen ja sen kautta uusien, sovettipatriotismin hengen läpitunkemien eturivin kaadereiden esillekasvaminen kansantalouden ja kulttuurin kaikilla aloilla. Stahanovilaisen liikkeen voittokulkua ja uusien etummaisten työntekijäin esilletyöntymistä osoittaa jo se, että v. 1936 aikana palkittiin ordeneilla 17 Karjalan parhainta stahanovilaista, niiden joukossa karjanhoidon mestarit Klytshareva, Feofilova ja Filippova, veturinkuljettaja Sapashnikov, ym.

Siis monella ratkaisevalla alalla on jälellejääneisyys jo voitettu. Mutta on vielä sellaisiakin aloja ja tuotantolaitoksia, jotka v:n 1936 aikana eivät ehtineet, eivätkä kyenneet jälellejäämistään likvidoimaan. Kontupohjan paperitehdas, joka ennen kulki aina etummaisena, v. 1936 ei täyttänyt tuotantoplaaniaan. Repeämästä ei selviytynyt myöskään kalastustalous. Metsäteollisuuden alalla tapahtui v:n 1936 aikana suurta parannusta ja eteenpäinmenoa. Erikoisesti on merkittävä metsänhankintojen mekanisoinnin kerrassaan valtava kasvu. Tämä käy selville jo siitä, että mekanisoidun tukinajon osuus kohosi 9,2 %:sta v. 1935 39,1 %:iin v. 1936. Syyshakkuukauden alussa v. 1936 panivat stahanovilaiset Filatov ja Pajunen alulle mainion monituhansikkojen liikkeen. Heidän esimerkkiään seuraavat Jefimov, Milkin, Kuitikka, Terentjev ja kymmenet muut metsien iskurit, hakaten työvuoron aikana 70, 100, yli sadan, kaksisataakin festmetriä, lyöden rekordin toisensa jälkeen. Mutta kaikesta tästä huolimatta jäi metsänhankintaplaani kuitenkin v. 1936 täyttämättä. Karelles täytti hakkuuplaaninsa 90,8 prosentilla ja ajoplaaninsa 73,9 %:lla. Mistä johtui metsänhankitaplaanin täyttämättä jääminen v. 1936? Tämä johtuu ennenkaikkea siitä, että Karjalan metsäteollisuusjärjestöissä esiintyvät vielä voimakkaina antimekanisaattoriset mielialat. Sitä todistaa sekin seikka, että v. 1936 mekanisoidun ajon plaani tuli Karjalassa täytettyä vain 53 %:lla. Autojen ja traktorien luku suuresti lisääntyi, mutta metsänhankintajärjestöt eivät kyenneet tätä suunnatonta konevoimaa käyttämään hyväkseen. Nämä entisen natsionalistisen praktiikan ajoilta säilyneet antimekanisatooriset mielialat ja se, että metsänhankintajärjestöt eivät kyenneet nopeasti uudestijärjestämään toimintaansa stahanovilaisen liikkeen vaatimuksia vastaavasti aiheutti sen, että v:n 1936 metsänhankintaplaani jäi täyttämättä. Tästä seuraavat myöskin vastaavat opetukset. Turvatakseen 12 miljoonan festmetrin metsänhankintaplaanin täyttämisen v. 1937 on sitä varten ennenkaikkea armotta murskattava kaikki antimekanisatooriset mielialat, satuloitava ja käytettävä täydellisesti hyväkseen metsäteollisuuteen sijoitettu konevoima ja kehitettävä stahanovilainen tuhansikkojen liike joukkoliikkeeksi.

Sosialistisen rakennustyön uusi valtava nousu on alkanut. Tämä ei anna oikeutta kuitenkaan minkäänlaiseen itsetyytyväisyyteen. Edessä ovat

vielä suuret tehtävät. Edessä on vielä jälelle jääneisyyden täydellinen voittaminen metsäteollisuuden alalla. Edessä on vielä Kontupohjan paperi- ja selluloosatehtaan, kalastustalouden ja rakennusaineteollisuuden lopullinen pois vetäminen repeämästä ja kohottaminen etummaisten tasolle. Tehtävänä on kehittää edelleen muodoltaan kansallista, sisällöltään sosialistista kulttuuria. Meillä on olemassa kaikki mahdollisuudet voittaaksemme viimeisetkin jätteet siitä jälellejääneisyydestä, johon Sovetti-Karjalan johtivat porvarilliset natsionalistit ja niiden talutusnuoraan joutuneet Karjalan puoluejärjestön ja sovettien entiset johtajat. Karjala on luonnonrikas maa. Metsää riittää. Maa kasvaa viljaa ja rehua. Tuhannet järvet ovat kalaa täydet. Maanuumenissa on kymmeniä eri mineraalilajeja: graniittia, marmoria, kvartsia, sälpää, kiilleliuskaa ym. Väestön vuosittainen kasvu Karjalassa on 4,4 kertaa suurempi kuin Suomessa, lisääntyen väestö Karjalassa vuosittain 19,9 hengellä 1000 asukasta kohden, samanaikaisesti kun Suomessa lisääntyy vain 4,5 henkeä 1000 asukasta kohden. Maatalous on kollektivisoitu ja hyvin huomattavalta osalta mekanisoitu. Metsäteollisuus on turvattu mekanismeilla ja myöskin työvoimalla paremmin kuin koskaan ennen. Puolueen Keskuskomitea, SSSR:n hallitus ja Leningradin aluejärjestöt kaikin keinoin jatkuvasti auttavat Karjalaa taloudellisen ja kulttuurisen rakennustyönsä kohottamisessa. Meillä on ehtymätön voittojen ja työinnostuksen lähde — stalinilainen Konstitutsio. Siis meillä on kirjaimellisesti kaikki edellytykset, mitä tarvitaan, muuttaaksemme Sovetti-Karjalan vielä mahtavammaksi, kulttuurisemmaksi ja varakkaammaksi sosialismin voittamattomaksi etuvartioksi SSSR:n luoteisrajalla. Mitä vaaditaan? Vaaditaan kaikilta Karjalan kommunisteilta, nuorisoliittolaisilta, työläisiltä, kolhosnikoilta ja intelligenteiltä bolshevistista halua ja tarmoa taistella stahanovilaisesti sosialismin uusien voittojen puolesta. Vaaditaan puolueen päälinjan ja leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan horjumatonta toteuttamista. Vaaditaan bolshevistista luokkavalppautta ja säälimätöntä taistelua pienempiäkin leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan sekä paikallisnatsionalistisia että suurvenäläis-shovinistisia vääristely-yrityksiä vastaan. Vaaditaan vielä kerran bolshevistista valppautta ja kirotun trotskilais-zinovjevilaisen terroristikoplan kanssa yhteen kasvaneen vastavallankumouksellisen natsionalismin naamioituneiden jätteiden perinpohjin hävittämistä Karjalasta.

”Entiseen aikaan, jolloin meidän maassamme olivat vallassa tsaari, kapitalistit, tilanherrat, hallituksen politiikka sisältyi siihen, että tehdä yksi kansa — venäläinen kansa — hallitsevaksi ja kaikki muut kansat — alistetuiksi, sorretuiksi. Se oli petomaista suden politiikkaa. Lokakuussa v. 1917, jolloin meillä alkoi suuri proletaarinen vallankumous, jolloin me kukistimme tsaarin, tilanherrat ja kapitalistit, suuri Lenin, meidän opettajamme, meidän isämme ja kasvattajamme sanoi, että tästä lähtien ei pidä oleman ei hallitsevia eikä alistettuja kansoja, että kansojen tulee olla tasa-arvoisia ja vapaita. Tämän kautta hän hautasi ruumisarkkuun vanhan tsaristisen porvarillisen politiikan ja julisti uuden, bolshevistisen politiikan — maamme kansojen veljeyden politiikan. Ystävyyden politiikan. Siitä on kulunut jo 18 vuotta. Ja kas, meillä on jo hyviä tuloksia siitä politiikasta. SSSR:n kansojen välisestä entisestä epäluottamuksesta on aikoja sitten tehty loppu, epäluottamus on muuttunut täydelliseksi keskinäiseksi luottamukseksi, ystävyys SSSR:n eri kansojen välillä kasvaa ja lujittuu. Tämä, toverit, on kaikkein kalleinta siitä, mitä on antanut meille bolshevistinen kansallisuuspolitiikka. Ystävyys SSSR:n kansojen välillä on suuri ja vakava saavutus. Sillä niin kauan kun tämä ystävyys on olemassa, maamme kansat tulevat olemaan vapaita, voittamattomia. Kukaan ei ole meille peloittava, ei sisäinen eikä ulkoinen vihollinen, niin kauan kuin tämä

ystävyys elää ja kukoistaa. Voitte olla epäilemättä tätä, toverit." (Tov. Stalinin puheesta Tadzikistanin ja Turkmenistanin etummaisten kolhoosnikkojen ja kolhoosnikkanaisten neuvottelussa joulukuussa v. 1935.)

TOIMITUS: **P. Hyppönen, vastaava toimittaja — puh. 4-49**
J. Puro, vastaavan toimittajan sijainen — puh. 9-12
I. Antipina, toimitussihteeri — puh. 1-69

Отв. редактор П. Хюппенен. Техн. редактор И. Антипина

Уполн. Главлита Карельской АССР № В — 489 Формат бум. 72×110 6 ав. лист. 4 п./л. кол. зн. в п/л 69.883
Тираж 922 Заказ 943 Сдано в набор 14/III-37 г. Подписано к печати 16/IV-37

Гос. тип. им. Анохина, Петрозаводск, Пушкинская, 7

Издательство Карельского Обкома ВКП(б) — Петрозаводск 1937

Painovirhe

Sivu	Rivi	On	Tulee olla
155	otsikossa	Puoluejärjestön	Puoluejärjestöjen

Тип. им. Анохина, зак. № 943

Hinta 1 rupla.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

Издательство Карельского Обкома ВКП(б)
Петрозаводск 1937